

Tháng Hai, 2021

Tuyết Đông Lạnh Tình Người Vẫn Ấm

Bạn ở những nơi không có tuyết thường ao ước được ngắm nhìn vẻ đẹp của tuyết như đã thấy trong các "postcard", trong sách báo và trên Tivi với các "snowman" duyên dáng, với những màn trượt tuyết hào hứng giữa không gian một màu tuyết trắng tinh khôi.

Trái tim tình cảm của người viết cũng đã từngrung động khi ngắm nhìn tuyết trắng rơi rơi ngoài song cửa nên đã có cảm hứng viết nên bài thơ dưới đây. Xin mời Bạn đọc nhé

Bên Song Cửa Nhìn Tuyết Đổ

Bên song cửa nhìn tuyết rơi nhẹ
Từ trên trời bông tuyết trắng bay bay
Chẳng bao lâu bông tuyết trắng phủ đầy
Trên vườn cỏ, trên khóm hoa, khu phố

Nghe đâu đây lời kinh buồn phổ độ
Cho kiếp người nay hợp lại mai tan
Như tuyết kia, như hoa nở sẽ tàn
Khi nắng đến, khi mưa về! Tan tác!

Con người vốn có sẵn mầm thiện ác
Tùy cơ duyên hiển lộ cái Thiện Tâm
Như hoa kia vẫn trẩy nụ âm thầm
Trong Đông lạnh chờ Xuân về hé nụ

Dưới tuyết trắng cỏ non kia im ngủ
Tuyết tan rồi cỏ sẽ hiện liền ra
Như vô minh ở nơi cõi ta bà
Trí Tuệ đến Tâm Phật kia hiển lộ

Sẽ hướng dẫn người thoát ly biển khổ
Bằng từ bi, bằng nhân ái, thương yêu
Bằng bớt tham, sân, hận, dục lạc nhiều
Biết tri túc, thân tâm ta an lạc

Bát Chánh Đạo! Hãy làm lành lánh ác
Lục Hòa cùng tăng chúng với tha nhân

Dẫu lạ quen, tôi, bạn cũng vẫn cần
Lời thân ái trao nhau khi gặp gỡ

Nơi trần thế cửa thiên đường rộng mở
Đón chào người nhân ái có thiện tâm
Biết ăn năn, biết sửa đổi lỗi lầm
Tuyết Đông lạnh nhưng Tình Người vẫn ấm
(*Swong Lam*)

Nhưng Tết Tân Sửu 2021 mở màn năm mới với các trận bão tuyết đáng sợ và tại hại ở Oregon và Texas làm thương tổn đến tài sản và nhân mạng của rất nhiều người. Có nhiều nơi ở Oregon và Texas đến nay vẫn còn chìm trong bóng tối, không có điện nhiều ngày, sống khốn khổ cóng lạnh vì tuyết đóng băng làm hư hại các đường truyền tải điện và nước. Đáng thương hơn là nhiều người đã chết vì khí độc Carbon Monoxide. Xin mời đọc bài viết rất hay và hữu ích dưới đây về sự độc hại của khí độc Carbon Monoxide:

[Người Chết Theo Mùa Đông! Chết Vì Khí Độc Carbon Monoxide](#)
(**Huỳnh Quốc Bình**)

Xin cảm ơn anh Huỳnh Quốc Bình nhé.

Và thăm thương hơn với cái chết của 4 người Việt Nam ở Texas qua tin tức được đăng tải dưới đây:

<https://tuoitre.vn/nguoi-my-gay-quy-gan-400-000-usd-tuong-niem-4-ba-chau-goc-viet-o-texas-2021022114435283.htm>

<https://www.cnn.com/2021/02/21/us/sugar-land-texas-fire-deaths/index.html#:~:text=Three%20children%20and%20their%20grandmother%20died%20in%20a%20Texas%20fire,Their%20mom%20survived&text=Loan%20Le%20and%20her%20grandchildren%2C%20Colette%2C%20Edison%2C%20and%20Olivia.&text=%22Tucked%20my%20kids%20into%20bed,hospital%2C%22%20Nguyen%20told%20CNN>.

Nhìn máy đưa bé đẹp như thiên thần mà phải chết oan vì bão tuyết ác hại ở Texas, thấy thương quá!

Nhưng trong cơn bão tuyết lạnh lùng này lại có những người có "trái tim bất tử" đã ra tay giúp đỡ người đang bị cóng lạnh vì trời rét. Xin mời đọc một trích đoạn bài viết dưới đây:

RỘNG VÒNG TAY ĐÓN HÀNG NGÀN DÂN HOUSTON TRÁNH RÉT

ÔNG "MATTRESS MACK", NGƯỜI MỞ RỘNG VÒNG TAY ĐÓN HÀNG NGÀN DÂN HOUSTON TRÁNH RÉT

Giữa lúc có hàng triệu người dân Texas vào hoàn cảnh khốn khổ của thiên tai, khi hai cửa hàng nội thất của ông “Mattress Mack,” một doanh nhân ở Houston, trở thành nơi trú ẩn cho hàng trăm người cần giúp đỡ trong trận bão tuyết lịch sử chưa từng có trong 150 năm qua dẫn đến tình trạng mất điện, nhiệt độ xuống âm độ C, băng giá, đây hàng triệu người dân Texas vào hoàn cảnh khốn khổ của thiên tai.

“Showroom” hơn 100 ngàn sq ft trở thành phòng ăn, phòng ngủ.

Cửa hàng nội thất Gallery Furniture nằm ở North Freeway, vào sáng Thứ Năm, 18 Tháng Hai, rất đông “khách” vô ra. Nhưng đặc biệt, đây không phải là khách đến để mua nội thất. Họ là những người vô gia cư, không may mắn đủ ấm trong trận bão mùa đông lịch sử của Texas. Cái lạnh dưới âm độ C làm cho “căn nhà” của họ dưới chân cầu, hay công viên nào đó, không còn an toàn nữa. Do đó, họ đến Gallery Furniture, nơi đang mở rộng cửa đón họ vào trú ẩn. Tại đây, không những họ có nơi ngủ đàng hoàng, ấm áp, mà thức ăn, nước uống cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Nếu những ai từng chứng kiến thảm họa của cơn bão Harvey đổ vào Texas năm 2017, sẽ nhớ đến một người đàn ông, chủ doanh nghiệp Gallery Furniture. Năm đó, ông cũng từng mở rộng cửa để đón những người gặp nạn mất nhà vì bão lụt. Ông là James Franklin McIngvale – được mọi người gọi với tên thân mật là ông “Mattress Mack.” Bây giờ, một lần nữa, ông và cửa hàng Gallery Furniture lại mở rộng cửa đón người cơ nhỡ, trú ẩn qua trận bão tuyết lịch sử.

Nhìn từ xa, Gallery Furniture không khác gì một công xưởng lớn. Khoảng chục nhà vệ sinh di động được đặt ngoài sân. Chúng tôi đoán là để phục vụ cho số lượng người đến trú ẩn qua đêm quá đông, vì nhà vệ sinh trong cửa tiệm không thể đáp ứng hết.

Đẩy cửa vào, bên trong là một không gian rộng lớn, được trang trí đẹp mắt với băng rôn nhiều màu và những quả bong bóng. Tất cả mọi người ở đây đều mang khẩu trang và giữ đúng khoảng cách cần thiết. Hay nhất là thái độ chào hỏi ân cần, lịch sự của nhân viên dành cho những người đến để lấy phần ăn hoặc nước uống.

Một người đàn ông cao, gầy, tóc bạc trắng bước đến. Do tìm hiểu trước, nên chúng tôi biết trước mặt chúng tôi là “Mattress Mack” – ân nhân của hàng ngàn người cần giúp đỡ trong lúc này.

Ông Mack nói hôm thứ Hai, khi tuyết đổ xuống Houston, làm mất điện, nhiệt độ xuống thấp đến mức đông đá, thời tiết rất tệ hại.

“Chúng tôi chuẩn bị máy phát điện, dự tính mang mọi người đến đây vào đêm thứ Hai, nhưng lúc đó giao thông quá nguy hiểm, nên Thị trường chỉ đồng ý cho chúng tôi thực hiện vào ngày thứ Ba. Gallery Furniture dùng nơi này làm ‘warming shelter’ – nơi để mọi người có thể có thức ăn nóng và ngủ qua đêm.” Ông Mack nói với phóng viên nhật báo Người Việt.

Trong suốt ngày thứ Ba, thứ Tư, mỗi ngày có khoảng 1,000 người đến để tránh rét và nhận thức ăn nóng. Riêng mỗi tối, có khoảng 300 người ngủ lại vì thời tiết bên ngoài lạnh băng.

“Đây là cơ hội để chúng tôi trả ơn lại cho cộng đồng, xã hội đã cho (chúng) tôi rất nhiều,” ông Mack nói.

Lúc này vẫn là thời điểm khó khăn và nguy hiểm của đại dịch COVID-19. Để cứu mang hàng ngàn, hàng trăm, người vô gia cư trong chính doanh nghiệp của mình, nơi kinh doanh giường, nệm, đồ nội thất, thì có lẽ Gallery Furniture phải đối diện với một sự chuẩn bị và có lực lượng nhân viên vô cùng lớn? Nở nụ cười rất tươi, có vẻ như không có gì là khó khăn với điều đó, ông Mattress Mack chỉ vào chiếc khẩu trang, và nói: “Tất cả mọi người phải mang khẩu trang, trừ tôi vì tôi đang trả lời phỏng vấn trước ống kính. Tôi bắt buộc tất cả mọi người khi vào đây phải rửa tay bằng nước diệt khuẩn, mang khẩu trang, và giữ khoảng cách 6 foot.”

Nếu có chiếc khẩu trang, chúng tôi sẽ không thấy được nụ cười thật hiền của người đàn ông 70 tuổi.

Mỗi đêm, ông Mark đi kiểm tra những “vị khách” ngủ lại qua đêm. Ông muốn bảo đảm mỗi gia đình trong cửa hàng rộng lớn này phải cách nhau 20 hoặc 30 foot. Với những biện pháp phòng ngừa COVID-19 được thực hiện, ông tin rằng mọi người sẽ tránh bị lây nhiễm ở mức cao nhất.
“Chúng tôi học ở ông Mack lòng nhân đạo”

(Nguồn: Trích đoạn email Bạn gửi. Cám ơn chị Ngọc Đức ở Pháp nhé)

Và mời xem thêm Youtube dưới đây của Người Việt Daily News và CBS News:

Người Việt Daily News:

[Ông ‘Mattress Mack’ mở rộng vòng tay đón hàng ngàn dân Houston tránh rét II Phóng sự cộng đồng II - YouTube](#)

CBS News:

Watch "Houston furniture store owner opens doors to flood victims" on YouTube

https://youtu.be/0UiyBUtd_-I

Ông Mattress Mack, người có trái tim nhân ái

Lại thêm một trái tim nhân ái khác nữa đã sưởi ấm trái tim của người dân Texas trong cơn bão tuyết lạnh lùng. Mời đọc một trích đoạn bài viết dưới đây:

“... Bị cúp điện trong ngày tuyết phủ, siêu thị Texas không tính tiền khách hàng LEANDER, Texas (NV) – Ông Tim Hennessy, 60 tuổi, làm việc trong ngành kỹ nghệ thông tin, rần rụa nước mắt khi kể lại cho phóng viên Washington Post, chuyện xảy ra tại siêu thị H-E-B, Leander, Texas, hôm Thứ Ba, 16 Tháng Hai, một trong những ngày mà tiểu bang này khốn đốn vì mất điện trên diện rộng giữa bão tuyết.

Siêu thị H-E-B ở thành phố Leander, ngoại ô thủ phủ Austin, mở cửa tiếp khách cần thực phẩm và vật dụng trước tình trạng bão tuyết đã kéo dài từ hôm Chủ Nhật trong tình cảnh điện chập chờn, khi có, khi không.

Bị cúp điện máy cả thẻ không hoạt động, siêu thị H-E-B sẵn lòng cho khách đi ra với hàng hóa chưa thanh toán. (Hình: Tim HennessyFacebook)

Ông Hennessy cùng vợ đang xếp hàng dài tới 20 người phía trước để trả tiền, thì điện hoàn toàn mất.

Dòng người chột di chuyển nhanh hơn, tới lượt mình, chuẩn bị đưa thẻ trả tiền, hai vợ chồng ông Hennessy ngạc nhiên khi nghe người thu ngân vỗ tay kêu ông cứ đi ra cửa.

“Thoạt tiên, hai vợ chồng bối rối, ‘chúng tôi chưa trả tiền mà’, số hàng thực phẩm trị giá cả hàng trăm đô la, nhưng người nhân viên lên tiếng, ‘quý khách cứ về đi và lái xe cẩn thận,’” ông Hennessy kể như vậy trên trang [Facebook](#) cá nhân. ([TRHenny - *** The Heart of America *** . Today, Deb and I.. | Facebook](#))

Không chỉ vợ chồng nhà Hennessy, chung quanh cũng cả trăm khách hàng khác, không thể trả bằng thẻ vì cúp điện, cũng được nhân viên H-E-B vỗ tay tiễn chào mà không đòi để lại hàng hóa.

“Vô cùng xúc động, họ cho tất cả chúng tôi đi về mà không đòi hàng hóa. Chúng tôi xúc động, ràn rụa nước mắt,” ông Hennessy vẫn còn cố kìm lòng khi nói chuyện với phóng viên.....”

(Nguồn: Trích email bạn gửi. Cám ơn Hạnh Bùi nhé.)

Giữa chốn nhân gian đau khổ này vẫn còn có những "trái tim bố tát" làm ấm lòng cho khách trọ trần gian, bạn nhỉ?

Xin mời xem Youtube "Chữ Phúc Trong Thư Pháp" do người viết thực hiện thay cho lời kết luận bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Thư Pháp chữ Phúc và chữ Nhẫn do ông đồ Đặng Hòa ở Portland tặng Sương Lam. Cám ơn Đặng Hòa nhé.

Youtube Chữ Phúc Trong Thư Pháp

https://www.youtube.com/watch?v=QDAVv33gY50&feature=emb_logo

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN551-ORTB 974-252021)

Đông Thôn

Cứ cuối thu về lại ớn ngang
Khi mà đông đến tuyết tràn lan
Mới rơi, trắng xóa, chao ôi đẹp
Đến lúc tan rồi mới đã man.

Bão tuyết hàng năm vài bốn bận
Ra đường xúc dọn tớ còn gân
Vào nhà tự thưởng ly trà nóng
Tuyết đổ trời đông tớ xúc lân.

Sao Khue

Một tiếng cho bốn phương

Kim Phái

Cao Tuyết

Minh Thung

Hoa

Thơ

Đông

Thôn

Ôn nhất lẽ đường tuyết chắn ngang
Lạ cao chát đông mãi dần lan
Kể chi áo đẹp, cồng lưng hốt
Xéng xúc tứ phương, rõ đại man

Bão tới thường luôn chả kể lần
Càng chăm rèn luyện bấp cho gân
Chả nên trẽ nài kêu rằng "bận"
Chớ có chần chừ, tuyết đóng dần...

Thanh Hoa

Công Hầu Công Thương

Xuân Hạ Thu - Đông, sáu tháng ngang
Vàng thu chớm chày, tuyết đà lan
Đất trời trắng lóa, không phân biệt
Băng đóng dày cui, cứng đã man

Tội quá chị tôi tình ấy bận
Xởi, cào, dọn, xúc rã rời gân
Tình Nồng Xứ Lạnh, nên lòng quyết
Chịu khổ cam tâm...chẳng ít lần!!!

Tuyết Rơi

Lá rụng trơ cành chắt ngọn ngang
Đông về lạnh lẽo tuyết đầy lan
Rung lòng mắt đắm từng bông trắng
Cảnh giới non bông đẹp đại man

Sực tỉnh cơn mơ về thực tại
Lo cào dọn sạch sức già gân
Rồi thì mở nhạc xoa cơn mệt
Tuyết đến rồi đi, lại trở lân

Cuối Thu lòng lại thấy ngọn ngang.
Đông về tuyết sẽ phủ tràn lan
Ngoài trời bông trắng bay quá đẹp
Đóng lại thành băng trơn đã man

Xe chạy mỗi ngày đôi ba bận.
Sáng ra cào tuyết tưởng còn gân
Yêu thương em mời ly trà nóng
Đường như tuyết lạnh đã tan lân.

Thơ

Tâm Sự Cô Hàng Sách

Càng ngày tôi càng tin vào số mạng. Đâu có biết giờ này tôi lại sống ở Hoa Kỳ. Đâu có biết là tôi sang đây mới lập gia đình, trong khi bạn bè tôi có bao nhiêu cuộc tình thơ mộng. Đâu có biết giờ này tôi lại cặm cụi vào các sách vở, băng nhạc, trong khi trước đây tôi làm kế toán chi chít các

con số. Thật đúng là mỗi người sinh ra đời với một ngôi sao chiếu mệnh. Có hằng hà sa số tinh tú trên bầu trời hàng đêm, vậy mà tôi lại rớt vào cung "Cô Hàng Sách".

Nhớ lại sau thời 75, tôi phải đi tìm việc làm để khỏi phải đi vùng kinh tế mới. Chẳng biết may hay rủi mà công ty Phát Hành Sách lại nhận tôi, trong khi gia đình tôi bị liệt vào thành phần "tư sản mại bản" và gia đình có người thân vượt biên. Thế là mỗi ngày số sách, cộng trừ, kế hoạch, báo cáo với các con số chi chít. Tưởng cũng tạm được cái nghề này để nương thân. Nhưng vì cái số nên tôi được điều ra cửa hàng sách. Công việc bán sách này cũng không làm khó được tôi, nên cửa hàng ngày một đông khách, sách báo được các nơi order ngày một nhiều. Chẳng bao lâu tôi thấy mình yêu cái nghề này lúc nào không hay.

Một thời gian sau, tôi ra ngoài mở cho mình tiệm sách nhỏ ngay gần nhà, vừa tiện đi làm, vừa làm chủ lấy mình. Công việc nhẹ nhàng và thật vui. Tôi còn nhớ lúc nhỏ, có tiệm sách tại tỉnh nhà, tôi thường hay vào mua giấy bút, báo chí, sách học, tiểu thuyết, tôi thấy những người đứng bán hàng ai cũng có vẻ thông minh, nhã nhặn. Tôi thích vì họ lúc nào cũng ăn nói nhỏ nhẹ, hiểu biết. Tôi muốn tìm gì thì họ chỉ đâu đúng đó. Vậy mà không ngờ hôm nay tôi được làm công việc mà tôi thích. Tôi biết tôi không thông minh, không là một sách, nhưng tôi được khách hàng thương mến và quý trọng. Khách hàng của tôi là những người trẻ hoạt bát, các người đứng tuổi và những người có tuổi thì thường xuyên đến tiệm tôi với tư cách rất đứng đắn. Tôi sinh ra trong gia đình buôn bán, nên việc bán sách tôi hội nhập rất nhanh. Trông vào số khách ngày một đông tôi biết việc làm của mình khá thành công. Dù không dư giả, nhưng cuộc sống thoải mái. Rồi thời cuộc đưa đẩy, tôi phải bỏ nghề cô hàng sách, rồi quê hương sang định cư ở xứ người. Và giờ đây, tôi cũng lại tiếp tục là . . . cô hàng sách.

- Chào cô bán sách, hôm nay sao mở cửa trễ vậy cô?

- Thưa bác, trễ năm phút.

Tôi nhìn đồng hồ và trả lời ông khách thường xuyên của tôi. Tôi tiếp:

- Hôm nay cháu bị kẹt xe, cũng rời nhà như mọi hôm vậy đó bác Huân.

Bác Huân đến viếng tiệm tôi thường xuyên, mà hình như khi nào bác mất ngủ đêm trước là bác đến tiệm sớm như hôm nay. Có những người khách đến tiệm thường xuyên, nên khi có chuyện vui buồn đều kể cho tôi nghe. Tôi thấy bác Huân ngày càng đi đứng khó khăn chậm chạp. Có lẽ tuổi già đã đến, từ ngày bác gái mất, ông vắng mặt một thời gian gần nửa năm. Hôm đám tang bác gái, tôi cũng có đến chia buồn. Nghe đâu bác Huân cũng là sĩ quan trong quân lực Việt Nam Cộng Hòa năm xưa, và sau biến cố 75, bác cũng bị đưa đi học tập cải tạo hơn mười năm, đi hết trong Nam rồi ra ngoài

Hôm đám tang bác gái, tôi cũng có đến chia buồn. Nghe đâu bác Huân cũng là sĩ quan trong quân lực Việt Nam Cộng Hòa năm xưa, và sau biến cố 75, bác cũng bị đưa đi học tập cải tạo hơn mười năm, đi hết trong Nam rồi ra ngoài

Bác. Sau khi ra trại, bác làm đủ nghề, từ đập xích lô, vá lốp xe đạp, đến khi đuối quá bác đổi sang nghề phân phối sữa. Sau này bác định cư theo chương trình HO, đến Hoa kỳ gần hai chục năm nay. Bác kể cuộc đời thăng trầm của người chiến sĩ già xa quê hương và chỉ mong ngày nào trở về cố quốc để "gởi nắm xương tàn". Đây là câu mà bác Huân hay nói nửa đùa nửa thật với tôi.

Tôi còn được nghe tâm sự của những người viết văn, viết sách, làm thơ. Tôi không dùng chữ văn sĩ, thi sĩ, vì có người viết năm ba cuốn, bán khá chạy, nhưng ông chỉ muốn được là một người bình thường thôi. Ông tâm sự, viết lách chẳng qua để giải tỏa tâm sự, ghi lại chặng đường sương gió mình đã trải qua. Ông viết vì sợ mai kia một nọ, không còn trí nhớ để ghi lại những kỷ niệm đời mình. Ông dùng số tiền dành dụm, và số tiền mà hiện nay an sinh xã hội cấp dưỡng hàng tháng để lo việc in ấn, thiếu hụt chút đỉnh thì con cái phụ lo trang trải, chứ thực ra không phải cần danh vọng, không cần tiền bạc mà mục đích chính là muốn nói tâm trạng mình để thế hệ con cháu sau này biết được cuộc sống hào hùng của cha ông ngày trước. Ông còn muốn bước xa hơn là dịch sang song ngữ, nhưng chưa có cơ hội.

Tôi còn biết được một nữ nhạc sĩ tài danh một thời, nhưng giờ đây sống cuộc đời thanh đạm. Bà hay gởi các CD ra tiệm tôi để bán. Giờ đây bà thường làm các việc thiện nguyện. Hay xuất hiện trong các show nhạc của nhà thờ, hay các hội đoàn. Ngoài ra bà còn mở các lớp dạy nhạc lý. Ước vọng của bà là âm nhạc sẽ làm cuộc sống con người thêm nhiều cung bậc để thấy cuộc đời này còn đẹp và nhiều ý nghĩa. Âm nhạc của bà phụng sự cho người cho đời. Trong khi xã hội ngày nay, cuộc sống vật chất, tiền bạc làm biến thể bản chất con người. Tìm được người nghệ sĩ sống cho nghệ thuật vì nhân sinh trong lúc này, thật khó như tìm viên kim cương trong sa mạc.

Kể ra thì không biết bao nhiêu chuyện vui buồn của đời "Cô Hàng Sách". Vì yêu nghề nên tôi thấy thời gian qua mau. Một ngày trôi qua mang nhiều ý nghĩa. Cuộc sống này là một nghiệp dĩ, dù không hái ra tiền nhiều như những thương mại khác nhưng tôi rất vui vì được phục vụ khách hàng của mình. Như có sợi giây vô hình ràng buộc giữa tôi và những người khách đến cửa hàng sách, câu thăm hỏi, lời tâm sự, hay những chuyện mưa nắng không đâu cũng đủ làm niềm vui cho cuộc sống của tôi nơi thành phố này. Những lúc rảnh rỗi tôi đọc lướt qua vài cuốn sách, báo để tiện việc giới thiệu đến khách hàng. Nhờ thế những chuyện lớn nhỏ trong thành phố, tôi cũng biết ít nhiều. Bao nhiêu kỷ niệm trong đời cô hàng sách làm sao kể cho hết, nhưng câu chuyện sau đây tôi không bao giờ quên.

Đó là câu chuyện về bác Thân.

Gần một tháng trời, bác Thân và con trai bác, ngày nào cũng gọi điện thoại hỏi quyền sách mà bác nhờ tôi order nói về cuộc chiến đấu anh dũng của người chiến sĩ, phát hành không bao lâu, tiệm tôi đã bán hết. Tôi cố order gấp cho bác vì sức khỏe bác đến hồi suy thoái trầm trọng. Đến hôm sách về, tôi gọi cho hay, người con trai bác ra nhận sách, và đồng thời báo tin buồn là bác vừa qua đời tối hôm qua. Tôi lặng người khi nghe tin trên, cảm thấy như mất mát chính người thân, cảm thấy như mình chưa làm hết trách nhiệm của cô hàng sách. Tôi nhớ thời gian trước đây mỗi lần đi chợ là bác ghé qua tiệm và tìm tôi để nói chuyện. Khi ra về lúc nào bác cũng cười thật hiền và nói là thích nghe tôi nói. Thật ra tôi nghe bác nói nhiều hơn vì tôi hiểu nỗi cô đơn của người già không ai trò chuyện. Lăn quản trong nhà, khi mà con cái sáng đã đi làm, các cháu thì đi học. Tối ngày hết đọc sách thì ra vườn như ba má tôi vậy. Giọng bác rất từ tốn, chậm rãi. Mỗi khi kể chuyện hình như bác gởi hết tâm sự mình. Dù tuổi già sức yếu, đi lại khó khăn nhưng đôi mắt vẫn còn tinh anh. Đạo sau này bác đến thừa dằn. Vậy mà cuốn sách cuối cùng cho cuộc đời của một người hy sinh cho Tổ Quốc đã không kịp đến tay bác Thân.

Hôm tôi đến tiễn chào bác lần cuối, lá cờ vàng ba sọc đỏ gấp nửa che áo quan. Trông bác thanh thản, nét mặt hiền lành và . . . cuốn sách tôi order được đặt trên bụng dưới bàn tay gầy guộc của bác. Tôi cảm thấy nghẹn ngào, chấp tay khấn nguyện mong bác hiểu cho nỗi lòng của mình, và cầu nguyện bác được thanh thản về cõi vĩnh hằng. Tôi ra về cảm thấy như vừa đánh mất một cái gì quý giá và bên tai văng vẳng tiếng chuông ngân nga.

Thấm thoát, tôi đã theo cung mạng Cô Hàng Sách mấy chục năm rồi, kể từ khi ở quê nhà cho đến lúc sang đây. Tôi được nghe tâm sự, được chia sẻ niềm vui và nỗi buồn của những người khách của mình. Tôi được đọc những hồi ký ghi lại cuộc đời hy sinh của những người anh hùng không tên tuổi vào sinh ra tử. Tôi được đọc những bài thơ, bài

văn đậm nét yêu thương, ca tụng tình yêu, tình mẫu tử, tình cha con; ca tụng nét đẹp thiên nhiên của vũ trụ, và những chuyện vui cười làm cuộc đời đỡ tẻ nhạt . . . Tôi nghe, tôi đọc, tôi thấy những tâm tình con người trang trải trên trang giấy, qua những lời ca . . . Tôi là người hạnh phúc. Tôi được sinh ra đời với ngôi sao "Cô Hàng Sách", mà có mấy người có được diễm phúc này! Tôi cảm ơn cuộc đời và tôi tự nguyện lúc nào cũng làm hết thiên chức mà tôi được ân hưởng: "Cô Hàng Sách!"

*Sách đây tôi bán cho người
Vui buồn, nghĩa khí, chuyện đời tình chung
Từng trang sách trải nỗi lòng*

Thằng “Nước Mắm”

Nó đến Mỹ cùng cha mẹ diện HO. Căn cứ theo tuổi trên giấy tờ, nó được xếp vào lớp tám. Ngày đầu đi học, má nó bới cho hộp cơm trưa, bà không biết nó mới qua thuộc diện con nhà nghèo, được ăn miễn phí. Cơm trắng và tôm bạc rim nước mắm là món ăn “quí tộc” mà hồi ở Việt Nam nó không mấy khi có dịp được ăn. Những ngày đầu ở Mỹ, nó chỉ thích mỗi món cơm trắng với tôm kho, ăn đến no chứ không bao giờ biết chán.

Buổi trưa nó cầm hộp cơm theo các bạn đến nhà ăn của trường. Kiểm một chỗ ngồi, nó mở hộp ra, kê mũi vào đó hít một hơi. Đang đói, mùi tôm kho nước mắm và mùi cơm trắng hấp dẫn làm nó chảy nước miếng. Nó xúc một muỗng cơm kèm với con tôm, sắp sửa đưa lên miệng thì nghe tiếng đũa ngồi kề bên nói lớn:

- Ê, mùi gì mà “stink,” thú quá vậy tụi bay?

Nó xoay qua thấy cái thằng đen thui cùng lớp một tay bịt mũi, tay kia quạt lia lia. Một thằng, có lẽ là dân Á châu, chạy lại nhìn vào hộp cơm của nó, mũi khịt khịt:

- À, đồ ăn của thằng này, có mùi “fish sauce,” nước mắm, chứ chi mà ồn thế!

Thằng bên cạnh nó bèn la lên, mặt nhăn nhó:

- “Yuck!” Nước mắm! Gớm quá đi!

Nó ngen ngào, muỗng cơm chưa kịp đưa vào miệng đã phải bỏ xuống. Nó lật đật đem hộp cơm đổ ập vào thùng rác rồi lồm lũi bước đi. Đằng sau tiếng thằng da màu la lớn:

- The “Fish Sause!” A ha! Thằng “Nước Mắm!” và bọn nhóc cười vang phụ họa.

Về nhà nó không dám nói lại, sợ má nó buồn. Nó thương má lắm. Những ngày ba nó đi tù, nhà nó bị đưa đi kinh tế mới. Bà Nội tuổi già sức yếu không chịu được nước độc rừng thiêng nên bệnh hoạn triền miên. Má nó vất vả làm rẫy để nuôi nó và bà Nội, vừa thăm nuôi ba. Nhưng rồi bà Nội mất mà không kịp nhìn mặt ba nó, người con độc nhất của bà. Một tay má nó lo việc tang ma cho bà Nội. Nhà không có tiền nên nó chưa bao giờ ăn được miếng cá miếng thịt cho ngon, ngoài mấy mớ cá “giã cào” kho quẹt với rau lang hoặc cải làng mọc dại. Lâu lâu khi bán bớt mớ bắp mớ khoai, má nó nhín tiền mua vài con tôm bạc về kho, đó là thực đơn “vương giả” nhất trong quảng đời ấu thơ của nó. Vậy mà hôm nay nó đành lòng vất vào thùng rác cái món ăn “cực phẩm” ấy.

Một tuần học đã trôi qua. Giờ ra chơi nó ngồi dưới gốc cây nhìn tụi trẻ nô đùa. Nó chưa có bạn, một phần vì tiếng Anh giới hạn – dù nó đã học được hơn hai năm tiếng Anh và thuộc rất nhiều từ vựng ba nó dạy – một phần vì mặc cảm bị chế nhạo bởi cái món nước mắm kho tôm, nên giờ “break time” nó thường ngồi một mình. Chợt nghe tiếng “bình bịch” đằng sau, nó quay lại thấy một thằng bự con đang rê banh ào ào về phía sân bóng rổ. Quần jean kéo lê dưới đất, bụi bay mù mịt quanh chân, chiếc áo thun màu xám rộng thùng thình “treo” tòng teng không che được hai cái đầu gối “lọ nôi” nhô ra từ hai chỗ rách. Mái tóc hấn xoắn tít, lờm chờm dưới cái mũ Lynnyrd Skynyrd đội ngược. Nó nhận ra đó là thằng Jack cùng lớp, cái thằng đã chế nhạo nó hôm nào.

Theo lời thằng Bob và thằng Andrew, Jack chơi bóng rổ rất “cừ,” hấn ném cú nào là vào cú nấy. Jack ở trong đội bóng rổ của trường, thầy cô nói hấn rất có tương lai nên hấn lên mặt “ta đây” lắm.

Bạn bè nể phục những cú ném bóng “thần sầu” của hắn, đặt cho cái nick name “Hooper Cooper” và hắn rất tự hào về cái biệt hiệu đó.

Nhồi banh đến cái mức trong sân, Jack dặng chân, hai tay nâng banh ngang trán. Mắt nhìn thẳng lên cái rổ, hắn cong cùi chỏ bên phải, nhún đầu gối xuống rồi bất thình lình phóng lên cùng lúc thả lỏng trái banh, tay phải đẩy mạnh một phát thẳng cánh. Trái banh lao chính xác lên trên miệng rổ, đứng sựng lại, rồi lọt tòm vào cái vòng, rơi xuống đất.

- “Whoa!” Tuyệt thật! Hooper Cooper! Bob và Andrew chạy lại vỗ tay la àm ỹ.

Thằng Jack nở mũi ném mấy trái liên tục, trái nào cũng vào rổ đẹp hết biết. Bọn trẻ hò hét, kéo lại thật đông. Nó ngồi xem mà thấy khâm phục thằng Jack vô cùng. Nó cũng mê chơi banh lắm nên định khi nào thằng Jack bớt ác cảm với nó, nó sẽ xin hắn tập chơi.

Tiếng Anh nó chưa giỏi, nhưng toán thì “khỏi chê!” Nó giải được hết những bài tập thầy cho. Có nhiều bài nó giải xong, thầy nói nó giải ngắn hơn cách của ông vài bước. Một hôm, ông thầy bỗng nhiên giao cho nó một nhiệm vụ. Khổ nỗi, cái nhiệm vụ đó lại làm cho thằng Jack nổi khùng. Thế là chẳng những cái mộng học chơi bóng rổ của nó tiêu tùng, nó còn bị thằng Jack lôi vào “vòng ân oán.”

Hôm đó đến giờ toán. Ông thầy gọi nó:

- Hiệp! Tất cả bài tập em đã làm xong. Bây giờ em hãy đi vòng vòng giúp cho các bạn, nhất là Jack, hãy đến giúp bạn ấy!

Cực chẳng đã, nó bước lại chỗ Jack và nói, giọng tiếng Anh nặng trịch âm Việt:

- “Yu nít hép?” Bạn cần giúp không?

- “Nah!” Hắn gầm gừ và ném cho nó một cái nhìn giận dữ.

Nó quay lại bàn giúp cho Bob, Andrew, và các bạn chung quanh. Với toán không cần nói nhiều tiếng Anh nên nó giúp không mấy khó. Cuối cùng tụi bạn nhìn nó rạng rỡ biết ơn. Kể từ hôm đó, nó trở thành “tutor” của lớp toán.

Nhưng không phải với Jack. Hắn chả cần sự giúp đỡ của nó. Hắn ngồi gạch gạch, xóa xóa đến hết giờ cũng chỉ xong được có mấy bài. Khi Bob và Andrew chạy lại rủ đi ra ngoài, hắn điên tiết quẳng cây bút xuống:

- “Damn it!” Đồ khốn kiếp! Phân số với lại phương trình! Chả như bóng rổ, ném một phát là xong ngay!

Thằng Bob cười hi hi:

- Kêu thằng Hiệp nó giúp cho, mày sẽ làm nhanh lắm! Nó đã giúp tụi tao hiểu được nhiều phép giải rất “thần kỳ.”

- Mày câm đi! Tao, một “Hooper Cooper,” mà để cái thằng khù khờ nói tiếng Anh ngọng nghịu đó làm thầy hả? “No way!”

Ra ngoài, gặp nó ở một khúc quanh, Jack thộp cổ áo nó và dứ dứ cái nắm đấm:

- Ê! “Nước Mắm!” Bày đặc làm giỏi hả? Đùng bao giờ làm cho tao cảm thấy ngu ngốc trước mặt mọi người nghe! Liệu hồn đây!

- Tôi...tôi...Nó xanh mặt, nhìn quanh cầu cứu. May mà thằng Jack bỏ đi.

Ba nó ngày xưa từng làm việc với cố vấn Mỹ nên tiếng Anh cũng tạm “đu xài.” Ông xin làm ở một trạm xăng, má nó đi phụ bếp nhà hàng. Nhưng bán xăng được một thời gian thì bị cướp nên ông sợ quá xin nghỉ việc và đi bỏ báo. Tuy phải chạy đôn chạy đáo với việc làm nhưng ba má nó lúc nào cũng dành thời gian dạy dỗ nó. Tối nào ba nó cũng xem bài vở, nhắc nhở nó làm bài tập và rèn luyện tiếng Anh. Nó kể ba má nghe những chuyện ở trường, như là thư viện có nhiều sách đọc đã luôn và ông thầy kêu nó kèm toán cho các bạn. Nhưng nó không dám kể chuyện bị thằng Jack bắt nạt và cái tên “Nước Mắm.”

Lên lớp chín, lớp nó có hai thằng “nhất” được thầy cô và bạn bè nể mặt. Nó học giỏi nhất, thằng Jack ném bóng rổ giỏi nhất. “Một rùng không thể có hai cạp,” thằng Jack nổi điên mỗi khi nó được thầy cô khen. Hấn bẹo má nó:

- Hey, “Con tôm!” Cái đầu mày bé tẹo thế này, chỗ đầu mày chứa nhiều con số thế?”

Nó đã chịu đựng thằng Jack một năm rồi. Nhưng nó học càng giỏi thì hấn ngày càng làm tới, khi véo mũi, lúc kéo tai, hoặc ca bài “Nước Mắt” để chọc cười cho bọn nhãi. Dần dà nó cảm thấy sợ hãi mỗi khi đến lớp. Đi đâu, làm gì nó cũng nơm nớp ngó trộm nhìn sau để xem thằng Jack ở đâu mà tránh. Nó luôn bị ám ảnh bởi cái mặt đen sì và cái nắm đấm của hấn. Trong cơn mệt mỏi, tuyệt vọng, nó muốn nghỉ học để đi phụ bố bảo với ba.

Nhưng rồi có một việc xảy ra với nó. Hôm đó nó ôm trái banh cũ ra chơi một mình. Đang rê banh chạy loanh quanh, thành linh một thằng choai choai mặc đồng phục ở đâu chạy tới tung vào nó. Hai thằng ngã lăn ra đất. Ông Jim hàng xóm lật đật chạy ra:

- Trời ơi! Sao lại thế này? Mấy đứa có bị gì không?

Nó cười, nói không sao và giúp phủi bụi cho thằng nhóc Logan, con ông ấy. Ông thấy nó hiền nên bắt chuyện:

- Chú thấy cháu thường chơi một mình, cháu có muốn đi xem các bạn Hướng Đạo sinh họp đội không? Nếu cháu thích, chú sẽ đến nhà xin ba má đưa cháu đi chơi.

Nhìn thằng Logan mặc đồng phục rất oai, nó mừng quá liền nói cảm ơn lia lịa.

Gần tới, ông Jim qua nhà nói chuyện với ba nó. Ông là một “Troop Leader,” trưởng đội Hướng Đạo thành phố. Hai người nói chuyện thật tâm đắc. Họ bàn luận về tiêu chí của Hướng Đạo, là phụ giúp gia đình và học đường rèn luyện cho thanh thiếu niên được mạnh mẽ, cường tráng từ tinh thần đến thể chất, có trách nhiệm, biết trọng danh dự, và biết thích nghi với mọi hoàn cảnh để thành công dân hữu ích cho đời. Đặc biệt, giúp đào tạo bọn trẻ trở thành những lãnh đạo giỏi trong tương lai.

Tối đó ông Jim giới thiệu nó với đội Hướng Đạo và nó được chào đón rất niềm nở. Nó khoái quá, bèn xin ba má ghi danh vào đội ông Jim và trở thành một Hướng Đạo sinh ngay tuần sau đó. Ba nó được mời dự lễ tuyên thệ gia nhập đoàn. Ông vui mừng nhìn nó rạng rỡ trong bộ đồng phục, nâng tay chào và đọc theo lời tuyên thệ “Hoàn thành thật tốt nhiệm vụ đối với Thượng Đế và Quốc gia, chấp hành mọi luật lệ của Hướng Đạo, luôn giúp người, giữ gìn thân thể khỏe mạnh, tâm trí trong sáng, đạo đức, ngay thẳng.”

Từ ngày tham gia Hướng Đạo, nó cảm thấy tự tin, mạnh mẽ, tinh thần rất ổn định. Công tác đầu tiên của nó là theo đội đi volunteer tại một trung tâm homeless. Nhìn cuộc sống của những kẻ không nhà, nó chợt nhận ra là phải nhất quyết học để thành người hữu dụng. Và chẳng biết tự bao giờ, nó không còn cảm thấy run sợ trước thằng Jack nữa.

Nó tốt nghiệp cấp hai, hồi đó là lớp chín, hai năm sau khi đến Mỹ, và được đề cử đọc bài diễn văn. Má nó đã vui đến rơi lệ khi nhìn nó đọc rất hùng hồn và nhiều lần bị ngắt quãng bởi những tràng vỗ tay nồng nhiệt.

Lên lớp mười, nó tưởng sẽ tránh khỏi cái “nợ đời” Jack. Ngờ đâu “ma dẫn lối qui đưa đường,” hấn lại một lần nữa ngồi cùng lớp với nó và thằng Bob. Nhưng hình như từ khi biết nó là một Hướng Đạo sinh, và nó cũng đã cao lớn, thằng Jack bớt “động thủ tay chân,” chỉ thỉnh thoảng phá nó bằng cách gào lên “Thằng Nước Mắt.”

Hè đến, ngoài việc lấy lớp “advance” ở trường college, nó theo đội đi leo núi, cắm trại, tập bơi, gây quỹ giúp người nghèo, hỗ trợ US Army, và luyện kỹ năng sống trong hoang dã. Hoạt động nhiều, nó “ăn như hổ, ngủ như heo” và nó lớn nhanh như thổi. Ngày xưa, mỗi lần nó đem “report

card” về khoe thì ba công nó chạy một vòng. Bây giờ, mỗi lần nó đem “report straight A” về, nó ẵm ba nó xoay một vòng, vì nó không nỡ để cái lưng công của ba phải khòm thêm vì nó! Nó đã cao hơn ba rồi còn gì!

Thằng Jack vẫn gặm gù với nó như “trâu trắng với trâu đen.” Nhưng lên cấp ba bận rộn và thi đấu thường xuyên, hẳn ít có thời gian để quây nó.

Ngày kia, thằng Jack ném trật trái banh ra lề cỏ. Hắn bị què với đám bạn nên vội phóng theo. Bất ngờ ông quần Jean của hắn móc vào cái trụ nước tưới làm hắn té nhào. Hắn đứng dậy nhưng lại ngã tiếp.

- Oh God... Trời ơi, tao bị gãy chân rồi! Hắn lăn lộn dưới đất la oai oái.

Mấy đứa con gái lật đật gọi 911.

Nó bước lại xem. Bàn chân phải của thằng Jack sưng vù nơi mắt cá, nó biết là hắn đã bị trẹo gân. Hồi còn ở Việt Nam, bác của nó làm nghề sửa trục có chỉ nó cách “nắn gân” và nó thường dùng mỗi khi bạn nó đá banh bị trục. Thấy thằng Jack rên la đau đớn, nó tội nghiệp và cái tâm Hướng Đạo “luôn giúp người” trỗi dậy, nó ngồi xuống:

- Để tao xem thử.

Thằng Jack đang nhắm tít mắt kêu gào nên không biết là ai đã nói.

Nó cầm lấy bàn chân của hắn, xoa xoa nắn nắn, rồi bất thành linh giật mạnh.

- Úi da... Chết tao rồi! Thằng Jack rống lên.

Mở mắt ra nhìn thấy nó, hắn hét lớn:

- “*Son of a bitch!*” Thằng khốn kiếp! Mày muốn giết tao hả?

Rồi hắn dùng bàn chân kia đập vào mặt nó. Nó bật ngửa, choáng váng mặt mày, máu mũi tuông ra.

Khi xe cứu thương đến, thằng Jack đứng dậy đi tỉnh bơ. Nó thì bị đưa vào nhà thương may hai đường bên dưới mũi. Thằng Jack nói nó bẻ chân hắn để trả thù. Người lớn cũng có vẻ tin thế khi bọn trẻ khai “hai đứa không thích nhau từ lâu.” Vậy là từ ân nhân nó trở thành phạm nhân! Nó ức lắm, nhưng không thèm giải thích. Nhà trường vì nể tình hai đứa trò “đặc biệt” nên chỉ ra hình phạt “cắm đũa nọ lại gần đũa kia.” Sau này nó kể Bob nghe về cái nghề “sửa trục” và bị hắn chửi, sao hồi đó không chịu nói ra. Bob có nói lại với thằng Jack, nhưng vì lúc ấy sắp tốt nghiệp nên mọi việc rồi cũng trôi qua.

Sau việc này, ba má nó la cho một trận. Sống ở Mỹ khi gặp chuyện, muốn giúp người thì gọi 911, không được đụng đến nạn nhân mà “ách giữa đàng mang vào cổ.” Nhưng việc ấy lại hóa hay cho nó! Không còn phải lo thằng Jack, nó lo “gắt” thành tích học tập ở trường và “hái” huy chương (merit badges) ở Troop Hướng Đạo, quyết chí lấy cho được cái đẳng cấp cao quý “Hướng Đạo Đại Bàng.” Nó luôn học “straight A” và lập rất nhiều thành tích khác. Tên nó được list trong Who’s Who book hàng năm.

Khi nộp đơn lên đại học, thành tích tốt của nó gồm một cái list thật dài. Đầu tháng Năm năm cuối lớp 12, nó được giấy báo cả bốn trường đại học nó nộp đơn đều nhận. Nó nhảy cẫng lên vì cái giấy báo của đại học Stanford. Nó cũng hoàn tất đủ 21 “badges,” chuyên hiệu yêu cầu cho cấp “Hướng Đạo Đại Bàng” trước khi nó 18 tuổi. Trong buổi lễ trọng thể gắn huy chương “Eagle Scout Award,” ba má nó được hai Hướng Đạo sinh danh dự “hộ tống” lên khán đài. Họ cũng được vinh danh, và nhận chứng chỉ “Eagle Scout” cho nó cùng lá thư tuyên dương từ ông “Chief Scout Executive” của Hướng Đạo Hoa Kỳ.

Nó xếp hạng thủ khoa toàn khối 12 và được phát thưởng đặc biệt cùng với chín bạn khác, một ngày trước lễ tốt nghiệp High School. Nhà trường tuyên dương nó về thành tích học tập, tham gia

nhiều hoạt động, volunteer, và đặc biệt, họ rất hãnh diện vì nó được nhận vào đại học danh tiếng Stanford. Má nó lại khóc khi nó đọc bài diễn văn tốt nghiệp.

Ngày nó tốt nghiệp Cử nhân cũng là ngày nó nhận việc tại một hãng computer. Ban ngày đi làm, ban đêm học tiếp, và nó tốt nghiệp Master cùng lúc vị hôn thê của nó vừa xong Dược sĩ. Vậy là “Tam hỉ lâm môn,” đại-tiểu-đăng-khoa nhập chung một cuộc.

Nó làm đám cưới với cô Dược sĩ “khác họ cùng làng” rồi mua một ngôi nhà thật khang trang, có hồ bơi và vườn cây ăn trái, ở gần San Jose. Nó bàn với vợ, trở lại vừa học vừa làm để lấy bằng Tiến sĩ trong khi chờ đợi “thằng cu Tý” chào đời.

Tình cờ nó gặp lại Bob tại cuộc diễn hành “Holiday Parade” ở down town San Jose. Là fan hâm mộ, vợ nó muốn đi xem cho tận mắt ngôi sao ca nhạc kiêm nhạc sĩ tuổi “teen” Celeste Kellogg. Mãi lo chen lấn, nó lạc cô vợ, và giật nảy mình khi Bob chụp lấy nó. Hai đứa mừng rỡ trò chuyện râm rang, quên luôn “super star” Celeste Kellogg đang trình bày bài "Handcuffed To Your Heart" cô mới vừa sáng tác. Bob kể đã tốt nghiệp kỹ sư điện tử, đi làm, và hiện sống gần đó. Tâm sự một hồi, đột nhiên Bob hỏi:

- Mà còn nhớ thằng Jack “Hooper Cooper” không?

- Trong mũi tao vẫn còn cái sẹo, làm sao quên được!

- Ừ, hồi đó nó quá đáng thật! Nhưng bây giờ nó tội nghiệp lắm! Lò mò nó cũng xong được Computer software Engineer. Nó làm cho hãng X. từ đó đến giờ, có vợ có con, rồi mua nhà ở gần nhà tao. Nhưng hãng của nó vừa mới bị phá sản. Giờ thì vợ bệnh con đau, tiền nhà khát mãi, điều này vài bữa nữa nhà băng sẽ kéo thôi! Nó đang lên cơn điên, chạy kiếm job tứ tung. Nó nói chắc có ngày nó phải đi “cướp nhà băng” quá!

Thằng “Hooper Cooper,” cái biệt danh “Nước Mắm,” những tháng ngày bị bắt nạt, và cú đập như trời giáng từ cái bàn chân đen thùi của hắn. Nó quên sao được mà quên!

Cuối tuần nghỉ sớm, nó lái xe rời hãng. Dừng lại chỗ bảng Stop trước công, nó bỗng cảm thấy hơi buồn vì cây thông già không còn lấp lánh ánh đèn Christmas. Người ta đã gỡ hết sau Tết Tây, mấy tuần rồi mà nó vẫn còn thấy nhớ. Ai cũng nói cây thông này là biểu tượng của công ty. Đúng vậy. Cây cao chọc trời, đứng ngạo nghễ giữa nắng lửa mưa dầu và luôn vươn lên xanh tốt. Cũng như cái hãng này. Dù nền kinh tế toàn cầu chao đảo ngã nghiêng, hãng vẫn tồn tại vươn lên cùng các chi nhánh khắp thế giới. Đó là nhờ công sức của mọi người, ai nấy đều cống hiến hết mình cho sự sống còn của hãng. Và họ đã được đền bù xứng đáng. Tháng trước, ông boss đã nói “You deserve it.” khi trao cho nó cái “Certificate” và tờ check “Bonus” mà nếu ai nhìn thấy cũng phải “phát ghen.” Nó được chọn là một trong mười manager giỏi nhất năm, từ tất cả các chi nhánh trên toàn thế giới.

Ra khỏi xa lộ 101, nó quẹo vào Tully. Chỉ vài ngày nữa là đến Tết Nguyên Đán của người Việt nên khu Lion Plaza rất nhộn nhịp, tấp nập kẻ ra người vào. Hàng Tết, hoa quả, bánh mứt đủ sắc đủ màu chung bày tràn ra tận cửa. Nó đến tiệm giò chả Đức Hương để mua bánh tét, bánh chưng đem về cho cha mẹ hai bên ăn Tết. Má nó thường nói: “Bánh chưng bánh tét là những thứ không thể thiếu trên bàn thờ ngày xuân.” nên nó ghé mua trước kẻo cận ngày sẽ hết.

Cầm giỏ bánh còn nóng hổi trên tay, nó chạnh lòng nhớ lại cái Tết ngày xưa ở vùng kinh tế mới. Cuối tháng Chạp năm đó nó theo bọn trẻ trong làng, lên rừng chặt một khúc củi to cho má nấu bánh chưng, vác về giữa đường gặp một con trăn to rần rì trông rất khiếp, nó hốt hoảng quăng luôn khúc củi, chạy thục mạng về tay không.

Ngang qua khu hội chợ của cộng đồng Việt, “Tet Festival,” đèn màu rực rỡ cùng tiếng náo nhiệt vọng ra làm nó thấy lòng vui khôn tả. Nó sẽ đưa cả gia đình đi xem hội chợ. Ai cũng nói đến Bắc

Cali vào dịp Tết mà không đi xem hội chợ thì thật “uổng một đời,” vì chợ Tết San Jose đôi mới hàng năm với những màn múa lân múa rồng độc đáo, nào thi Hoa Hậu, trình diễn Thời Trang, rồi thi Paris By Night, lúc lại Trung Tâm Asia ca nhạc.

Lên đến downtown, vợ nó bỗng gọi nói thêm ăn Big Mac. “Bà bầu” có khác, thèm là phải được ăn ngay, nếu không sau này “thằng cu sẽ chảy nước dãi,” má nó nói vậy. Nó tấp vào McDonald, order một cái Big Mac rồi ngồi chờ. Chợt có tiếng sột soạt ở bàn bên, nó nhìn sang thấy một gã dáng vẻ thiếu não, miệng ngậm cái ống hút, hút xoèn xoẹt vào cái ly đã cạn, mắt chăm chú nhìn tờ báo trước mặt, tay liên tục khoanh tròn. Thấy gã có vẻ quen quen, nó nhìn kỹ, nhận ra đó là thằng Jack. Nó đứng dậy, liếc thấy những chỗ khoanh tròn: Cần người dọn dẹp, làm vườn, phụ bếp...

- Hey Jack! Khỏe không?

Gã giật mình, ngược lên:

- Xin lỗi... you là...

- Thằng... “Nước Mắm”!

Jack trở mắt nhìn nó chăm chăm. Nó không còn là thằng “Nước Mắm” cà tong, rạm nắng ngày nào. Nó cao lớn, trắng trẻo, mặc com lê, xách cặp, dáng oai vệ lãnh đạo.

Nhớ lại chuyện cũ, gã ấp úng:

- Tao... tao... thật xin lỗi... hồi đó...

- Chuyện xưa rồi, bỏ đi!

Nó nói, rút tấm danh thiếp trong túi đưa cho gã:

- Mà đang tìm việc phải không? Lên trang web này, lấy hồ sơ xin việc điền vào, rồi mang resume đến gặp tao, tao sẽ nộp giúp!

Nói xong, nó lại lấy cái Big Mac và bước ra xe.

Jack sững sờ dõi mắt theo chiếc Lexus vừa rời khỏi parking, rồi quay lại nhìn đăm đăm vào hàng chữ trên tấm danh thiếp: “Hiệp Le – Senior Engineering Manager”.

Nhìn một hồi, gã bắt chợt cười toe, rồi đưa tấm danh thiếp lên môi hôn một phát, nước mắt lấp lánh trên đôi gò má đen bóng, gã hét lớn:

- God bless you! Thằng “Nước Mắm”!

Phương Hoa

Khép Lại Mùa Xuân

Ngày trước Liên và Bích Thy là đôi bạn thân. Thy rất đẹp dáng người cao thon thả, nét mặt sáng ngời, nụ cười tươi như hoa. Tính tình Thy cởi mở dễ mến, nhất là đối với phái nam, ánh mắt nhìn tình tứ đã hớp hồn không biết bao nhiêu chàng trai. Liên thì ngược lại, bản mặt đã xấu rồi mà còn lạnh như tiền khó ưa. Vì bạn đẹp quá cho nên Liên rất thích diện cho Thy, mỗi lần mặc quần áo đi chơi, Liên hay hướng dẫn Thy mặc áo gì, đeo bông tai ra sao như là một tác phẩm điêu khắc sáng tạo đầy thích thú.

Thy rất thương Liên, mỗi lần nhà có đám giỗ hay tiệc gì, dù trời nước lụt lội bì bõm cũng xuống thăm, đem gỏi xôi, đùi gà rô ti và các thứ bánh trái, nhìn đùi gà Liên hiểu bạn nhin phần nên càng thương bạn đến dường nào.

Chung quanh Thy có quá nhiều chàng trai trồng cây si, có cả xe Jeep nhà binh nữa.

Một hôm Thy đi chơi đâu về ghé nhà Liên, dẫn thêm người đàn ông chừng chạc giới thiệu là thầy Bảo dạy ở Nha Trang ra chơi. Thầy có nét mặt hiền hòa lịch lãm ngồi yên không nói, chỉ nghe hai đứa nói chuyện qua lại. Lúc ra về Thầy mới chịu lên tiếng.

- Tôi còn ở lại Huế một tuần nữa, Bích Thy và Như Liên nếu có dịp ngang qua cửa Thượng Tứ mời ghé nhà tôi chơi ở gần đó.

Thy kể Liên nghe... quen Thầy do tình cờ đến nhà bác họ hàng, thầy là bạn của ông anh, nói xong Thy hỏi Liên:

- Trong số người đeo đuổi tao, theo mi nên chọn ai

Liên như bà cụ non lên lớp:

- Mi hỏi con tìm chứ răng hỏi tao, rứa chứ mỗi đêm mi nghĩ đến ai, mi thấy nhớ ai, gặp ai làm mi run, tình cảm mà hỏi như chọn món hàng. Nếu nói chọn thì tao chắm thầy Bảo.

Bích Thy cười ha hả”:

- Để tao trả lời cho mi nghe, gặp ai tao cũng run, ai cũng nhớ, ai cũng thương... được chưa bà già.

- Ông nội mi... tao muốn á khẩu luôn.

Nói chữ “ông nội mi” hỏi đó thiệt là xấu, nói riết quen miệng, câu mô cũng có đem quả kỳ cục. Bạn bè lâu ngày gặp mừng rỡ quá ôm chặt nhau, tát vô mặt hoặc đang đứng giữa đường phở là nhảy tung tung “ông nội mi, ông nội mi...”

Hai câu chuyện Liên nhớ đời là... chị hàng xóm tên Hoa đang ngồi làm cá, gặp lúc có ba chồng dưới quê lên chơi, không biết ba chồng và cháu trai tám tuổi đùa giỡn chị, chị quay vô nói:

- Hiền... ai cho mi hỗn với ôn rứa? Ôn nội mi nờ...

Vừa khi Liên bước qua, chị nhìn Liên nói:

- Hấn càng lớn càng cứng đầu mắt dạy... đồ... đồ... cái thứ... ôn nội hấn nờ.

Liên hoảng hốt nhắc chị:

- Có ôn nội nơi tề... răng chị chưởi ôn hoài rứa.

Chị giật mình:

- Ui... ui... chết rồi.

Liên nhìn ông nội đứng dương cặp mắt lớn ngó chị, chị Hoa cúi mặt làm lơ.

Chuyện thứ hai Liên tới thăm bạn Bạch Mai lấy chồng sớm, ở chung với mẹ chồng. Nét mặt buồn xo ngồi kể lể chuyện làm dâu bị mẹ chồng mắng đủ thứ, từ chuyện này sang chuyện khác, Liên ngồi yên nghe để bạn giải tỏa nỗi lòng, có đoạn nước mắt bạn rơm rớm:

- Mi biết không... bà bắt bẻ hoài, giống như thằng cu Tý nghịch ngợm, tao la “ông nội cái thằng ni, phải bắt quý gói mới được”, tức thì bà ở trên lầu bước xuống:

- Mai! Con có biết ông nội cu Tý là ba chồng của con không? Con không được chửi chữ “ông nội mi”.

Nghे ngang đó Liên không thể đề nén được, ôm bụng cười ngặt nghèo dù bạn đang muốn khóc, Liên cười dai dẳng, làm Mai cũng bật cười theo quên buồn luôn.

Trở lại chuyện Bích Thy... với thầy Bảo

Vài lần Bích Thy đi chơi với Thầy tìm hiểu nhau, sau đó bạn khoe chiếc radio thầy tặng, có nhắn vài chữ dán mặt sau “Mong Thy tìm nguồn vui trong thời gian anh vắng mặt”. Liên thật cảm kích tấm lòng và tình cảm thầy dành tặng cho bạn.

Thầy đi rồi Thy tiếp tục vui chơi với người khác, có cả không quân bay bướm. Liên cự với Thy nhiều lần, Thy được cái tình hiền lành dễ chịu chỉ biết cười hì hì cho qua chuyện.

Đợt khác thầy Bảo về, Bích Thy đi chơi với Thầy ở đâu ghé lại đưa Liên hai bịch chè bột lọc bọc thịt quay. Không biết Thy kể gì về tình bạn của hai đứa mà lần này thầy có vẻ thân mật với Liên, cách nói chuyện xem Liên như đứa em gái gần gũi. Trước khi Thầy đi, Bích Thy hỏi Liên có nên ghé nhà thầy thăm không? Liên muốn đây vô, thắt chặt tình cảm của bạn với thầy nên đồng ý thúc giục.

Qua khỏi ngưỡng cửa trung học

làm cô sinh viên văn khoa thì ưa mặc áo dài màu. Hôm đó Liên đề nghị bạn mặc áo lụa vàng, dĩ nhiên con gái Huế thời này hầu như đều để tóc thề. Mái tóc Thy mượt mà, khuôn mặt kiều diễm xinh tươi, đến Liên còn muốn nhìn ngắm hưởng gì là đàn ông. Liên nghĩ thầm “tới nhà thế nào mẹ thầy nhìn cũng cảm tình chọn dâu liền”

Ngôi nhà thầy đi vào con hẻm nhỏ của khu lao động, mẹ thầy mời vào rồi qua nhà hàng xóm gọi thầy về. Bích Thy nhìn quanh ngôi nhà... bộ bàn ghế đơn sơ, gian thờ tự ở giữa, bên cạnh hai chiếc giường kê song song, nhà không có buồng che màn, trên vách treo mấy áo quần của thầy, bạn quay qua tôi:

- Mi đây tao đến với thầy, nhà cửa như vậy, tủ đựng quần áo cũng không có, chắc tao thà “làm bé ông lớn còn hơn làm lớn ông bé”, nói xong Thy cười ha hả vì câu nói đó mọi người thường hay đùa. Liên trừng mắt nhìn bạn:

- Nhưng thầy chân thật đàn hoàng, lại hiền hậu, tiền bạc kiếm ra sắm mấy hồi...
Thầy về tiếp khách, lời cây đàn trên vách xuống hỏi hai đứa thích bài gì, Bích Thy nói bài nào cũng được, còn Liên yêu cầu thầy đàn bản “Thôi Tơ” thơ Nguyễn Bính, nhạc Đức Quỳnh:
*Em lo gì trời gió. Em lo gì trời mưa
Em tiếc gì mùa hè. Em tiếc gì mùa thu.
Thơ anh làm em hát. Tơ anh dệt em may.
Ta xây đời bằng mộng. Như tiếng dệt con thoi...*

Sau đó thầy say sưa đàn bài “Mộng Dưới Hoa”, thơ Đinh Hùng nhạc Phạm Đình Chương:
*Ta gặp nhau yêu chẳng hạn kỳ
Mây ngàn gió núi động trên mi
Áo bay mở khép nghìn tâm sự
Hò hẹn lâu rồi em nói đi...*

Bích Thy có vẻ thắm ý miệng cười nhẹ, còn Liên chìm lắng lời nhạc hồn lãng đãng mơ hồ... theo những bài tiếp “Gởi Gió Cho Mây Ngàn Bay”, “Dưới Giàn Hoa Cũ”, “Thu Quyến Rũ”, ...

Thầy Bảo trở vào Nha Trang. Bích Thy vẫn tiếp tục bắt cá nhiều tay, thật khổ cho những cô có sắc đẹp được nhiều người săn đón. Liên cãi vã với bạn nhiều hơn vì không hài lòng tình cảm lộn xộn, Thy chọc lại:

- Tình cảm tao rộng lớn lắm, ai thích, tao cũng thích lại, mạ ơi, “ép dầu ép mỡ, ai nỡ ép duyên...” hi... hi... hi...

Liên cũng hết ý kiến lác đầu luôn.

Mùa xuân thầy về quê ăn Tết, có hôm lên gặp lúc Bích Thy đi vắng, thầy ghé nhà Liên hỏi. Liên đoán Bích Thy đi chơi với anh Hào dân Không Quân, vì trước đó bạn khoe anh Hào đã về, Liên bắt buộc phải nói láo thôi:

- Dạ hôm qua Bích Thy có cho biết hôm nay đi ăn giỗ nhà bà con.

Thầy gạt đầu ngồi nói chuyện loanh quanh một hồi ra về. Đêm Liên trần trọc suy nghĩ “Tội nghiệp thầy sống với tình cảm tha thiết dù ở xa, còn Thy lại chia năm xẻ bảy tình yêu, hình như bạn có máu tự hào nên nhất quyết thâm nhận hết.

Thầy rời Huế, giấc ngủ đến với Liên hơi khó khăn kể từ đó, đêm nào cũng nghĩ đến Thầy, suy nghĩ hoài trong tâm trí mặc dù Liên cố xua đuổi. Có những đêm trăng sáng xuyên qua cửa sổ, gió lay cành lá in trên tường, Liên nghe dư âm tiếng đàn vang nhẹ bên tai đang ru Liên đi vào giấc điệp chập chờn.

Một hôm Bích Thy xuống chở Liên lên cầu Bạch Thổ như đã hẹn nhóm bạn để tập bơi sau nhà Mỹ Hạnh. Từng đứa nằm sấp trên hai cánh tay Hạnh đạp chân, thỉnh thoảng bị lộn nhào ngụp nước, Mỹ Hạnh sợ vùng nước bị sâu nguy hiểm nên quyết định đưa qua vùng nước cạn. Hạnh bơi kéo cả bọn ôm chặt bánh xe, ngang giữa sông Hạnh than mệt “tụi bây nặng quá tao kéo không nổi”, cả bọn tái mét mặt mày, giữa lúc đó máy bay mấy anh phi công chạy quàng quàng nhiều vòng hạ rất gần trên đầu, thấy rõ vài người ngồi đưa tay vẫy vẫy, Bích Thy dong tay cười toe toét “forget me not”. Trong lúc cả bọn cười sằng sặc, Liên vẫn bị rơi vào khoảng trống âm ỉm. Sau giờ tập bơi kéo nhau đi ăn chè, bạn bè thường đặt cho Liên danh hiệu “vui chẳng ai biết buồn chẳng ai hay”, nhưng Bích Thy đề ý:

- Liên, tao phải giỡn bằng mọi cách cho mi cười dù có vô duyên đi chăng nữa.

Bạn đâu có biết thời gian này hình ảnh Thầy đã choáng ngợp tâm tư Liên, “*có những khi ngồi một mình lại sống với nhiều hình ảnh và có những lúc giữa chốn đông người lại sống chỉ một hình ảnh*”. Liên tự hỏi lòng “không lẽ đây là tình cảm? Sao sống lòng lại dạt dào, trời dậy cảm giác kỳ lạ vậy? Liên đâu muốn như thế, và thầy then thường giấu thật kín trong lòng.

Thế rồi năm 75, Bích Thy lấy chồng giàu sang vượt biên qua Mỹ, Liên bận lao đao theo đời cơm áo, cũng chẳng nghe tin tức về Thầy, Liên chỉ biết mơ để sống, niềm mơ dễ dàng bất cứ lúc nào thấy lòng hiu quạnh, tâm hồn cô đơn trống vắng...

Sau Liên cũng lấy chồng và qua Mỹ định cư theo diện HO, câu thơ của Du Tử Lê:

*“Mai em lấy chồng, mai em có con
Mai em yêu chồng, mai em thương con
Tôi chỉ xin em một lần kể lại
Chuyện em sang sông có tôi đau lòng”.*

Liên muốn đổi hai câu sau:

*“Tôi chỉ xin tôi một lần nhớ lại.
Ngày tôi sang sông giấu anh trong hồn”.*

hay là:

*“Em đã khóc khi kê vai hạnh phúc.
Mối tình si lén đặt giữa hồn sâu”*

Mọi thứ đều lùi vào dĩ vãng, nhưng mỗi lần Liên nhớ đến Thầy như có luồng cảm giác êm đềm dịu vợi chạy vào tâm hồn. Liên không tìm được hạnh phúc trong cuộc sống hiện tại, có lẽ tại Liên kém sắc tầm thường, nên chồng vẫn đi tìm sắc, ham săn đón những cô gái đẹp bên ngoài, bao nhiêu lần Liên bắt gặp chàng say mê chao đảo hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, Liên khóc hết nước mắt vì chồng còn ngang tàng tuyên bố người ta là tri kỷ. Vui quá thì sẽ hết vui, buồn quá cũng sẽ hết buồn, sự thất vọng chán chường làm nhạt dần tình cảm, cái nghĩa cũng không còn cố gắng níu kéo. Tất cả đều là nợ duyên, đến lúc nào đó tự động hết duyên rẽ đường, Liên trả tự do để họ bay nhảy, khi 2 con đã trưởng thành.

Liên trở thành bà ngoại, bà nội, tìm nguồn vui sinh hoạt nơi Chùa và vài hội trong cộng đồng.

Một lần đi dự tiệc đám cưới (con của bạn). Ngồi đối diện bàn có người đàn ông tóc bạc trắng cứ hướng mắt về phía Liên, thấy nét mặt quen quen nên thỉnh thoảng Liên liếc trộm cố lờ trí nhớ, hai bên ngượng ngùng lẩn tránh khi cùng chạm mắt nhau. Cuối tiệc người đàn ông bước qua bàn Liên ngập ngừng:

- Xin lỗi chị có phải người Huế?

Liên gật đầu nhìn ông.

- Chị có phải là bạn Bích Thy không?

Liên hơi ngờ ngờ:

- Xin lỗi có phải Thầy Bảo?

- Đúng rồi tôi đây, có phải Như Liên không?

Hai người mừng rỡ, Thầy kéo ghế ngồi xuống, hỏi thăm nhau qua loa về gia cảnh. Thầy xin số phone hẹn gặp sau nói chuyện nhiều hơn.

Thật bàng hoàng như giấc mơ mấy chục năm gặp lại, nét mặt Thầy vẫn trầm lặng như ngày nào nhưng nét có hơi đổi khác.

Qua cuộc nói chuyện trên phone sau đó, Liên được biết Thầy qua Mỹ theo diện con gái bảo lãnh nơi tiểu bang Texas, mới thuyên chuyển về đây được hai năm, đang ở vùng Santa Clara, vợ mất đã hơn 5 năm, Liên chia buồn cũng như nói sơ về gia cảnh mình, và cho Thầy biết Liên vẫn liên lạc với Bích Thy hiện sinh sống tiểu bang Connecticut. Giọng Thầy có vẻ mệt mỏi lan tràn những ý tưởng bi quan.

Liên báo tin Bích Thy và cho số điện thoại của Thầy. Bích Thy và Liên có dịp hỏi thăm vui vẻ. Bích Thy xúi giục Liên “nhào dzô” cho có cặp an ủi nhau vì hoàn cảnh hai người đều độc thân tại chỗ.

Liên chọn lại:

- Gặp người xưa trong lòng có xao xuyến gì không?

- Ôi! Mi biết tính tao mà, ngày xưa thấy anh Bảo hiền lành thương tao, thì tao cũng đón nhận lại, chứ mầu người anh không có sức thu hút tao, mà tao cũng không biết người nào làm sóng lòng mình chao đảo, có lẽ hồi đó trẻ, máu tự hào hơi cao rằng số mình đào hoa và không chịu buông ai hết.

- Vậy là mi không có tình yêu hoặc yêu nhiều quá nên muốn chia năm xẻ bảy phải không?

Bích Thy phá lên cười trong phone:

- Rứa chứ có ai giống như mi, đi đâu cũng lạc lõng giữa đám đông, chỉ sống riêng thế giới của mình, tao thì không phí thời gian, luôn điền vô khoảng trống, luôn có người để đi chơi. Tao thấy cuộc đời mi buồn tẻ quá, thôi chừ gặp Thầy cũng cô đơn, ghép lại làm bạn đời vui tuổi già đi nghe “*Mau với chừ, vui vàng lên với chừ. Em ơi em, tình non đã già rồi*”.

(Xuân Diệu)

- Non cái con khi, già lão hết rồi.

Bích Thy cười hăng hắc để chấm dứt câu chuyện...

Dần dà, Thầy xin phép đến nhà chơi hoặc hẹn uống cà phê hay có dịp dự lễ Chùa nào tổ chức.

Hình ảnh thầy Liên vẫn nuôi dưỡng, đặt Thầy nơi một vị trí trang trọng, nay có phần xúc động hơn với hoàn cảnh của thầy. Thỉnh thoảng Liên nhắc kỷ niệm giữa thầy và Bích Thy, Thầy cười nhẹ chúc mừng Bích Thy tốt phận.

Càng ngày hình như Thầy càng muốn gặp gỡ Liên nhiều hơn, nàng cảm nhận hai người rất gần gũi về mặt âm nhạc, văn thơ và thích đi Chùa. Tình cảm nhẹ nhàng của... đôi bạn... an ủi nhau rất nhiều.

Có lần Thầy hẹn Liên đến Chùa Đức Viên vì có một cao tăng đến từ tiểu bang Texas ban thời pháp cho đại chúng trong ngày Thọ bát Quan Trai.

Ra về trời còn sớm, Thầy lái theo xe Liên, hẹn đến hồ Elizabeth của thành phố Fremont.

Hai người đậu xe đi dạo quanh bờ hồ... Gió từ mặt sông thổi lên lồng lộng, nắng chiều tươi đẹp.

Thầy đọc thơ Hoàng Cầm:

*“Anh đã về đây lại gặp mình
Cõi đời thiên hạ giấc u minh
Niu tay cười xuống hoàng hôn cũ
Vớt mắt em về bến hóa sinh”*

Liên trầm ngâm thương thức, ký ức năm xưa trở về... thầy đi chơi với Bích Thy, Liên cuộn mình nằm khóc. Bạn đi chơi người khác Liên đau đớn dùm Thầy, càng thương Thầy lại càng tìm cách ngăn chặn bạn, ép bạn về phía Thầy, vì Liên biết Thầy yêu Bích Thy nhiều lắm, còn Liên chỉ biết đề nén nỗi buồn.

“Lòng tôi ôm một khối tình.

Tình trong giây phút mà thành thiên thu”. (thơ Pháp, Khái Hưng dịch)

Chắc hẳn Bích Thy chẳng bao giờ biết được nỗi lòng Như Liên.

Trời chiều còn đỏ ửng rắng mặt trời, những cánh chim vội bay về tổ, đàn vịt bơi trên mặt nước hồn nhiên, thỉnh thoảng vẫy cánh làm nước bắn lên dấy động sự yên ắng.

Liên biết ơn Thầy đã cho những giây phút bình an thanh thản, hưởng buổi chiều đẹp yên lành được bao quanh mùi hương kỳ diệu pha chút thơ đi về cõi mơ hồ lãng đãng.

Mùa lễ Tạ Ôn. Các con Liên nhận xét Thầy hiền lành nên cũng quý mến mời đến nhà dự tiệc. Liên thấy nôn nao cảm giác chờ đón bạn, nên dọn dẹp sửa soạn nhà cửa chuẩn bị buổi họp mặt gia đình.

Thời tiết khá lạnh, gia đình con trai đến sớm đem theo con gà Tây, pizza và trái cây, Liên ra tay nấu nồi bánh canh giò heo, chả giò và gói mít, con gái đem về bánh bèo, bánh bột lọc. Thầy đến bụng ồ bánh kem lớn, mang theo cây đàn guitar.

Không khí ăn uống vui vẻ, sau đó cắt bánh uống nước trà, Thầy hỏi ai biết hát để Thầy đàn, hai con Liên chịu thua dời qua family room xem tivi, để lại phòng khách cho thế giới người già.

Thầy bắt đầu đàn, giọng hát già nua mệt mỏi nhưng vẫn thoát ra vẻ đam mê của thi văn...

Nếu có ngày nào em trở gót

Quay về thăm lại bến thu xa

Thì đôi mái tóc không xanh nữa

Mây bạc trắng ngàn vẫn thướt tha

Ánh mắt Thầy nhìn Liên chan chứa. Sao tim Liên bỗng đập mạnh lạ thường, Liên cảm thấy bối rối lẫn tránh.

Ngày xưa dù không được gặp lại Thầy, dù cuộc sống đổi thay đầy những bầm dập đau thương. Ngày già từ thời con gái lập gia đình, và quay gót lưu lạc nhưng Liên vẫn luôn luôn tạo dựng bóng mát trong tâm hồn, những lúc hụt hẫng niềm tin, chao đảo nỗi muộn phiền, Liên dừng lại nương tựa bóng mát có thoáng hình ảnh Thầy ru êm những chiều nắng Hạ, hay tiết thu êm ái được trải hoa gói Nguyệt đầy hương thơm cỏ lạ.

Thầy đang ngồi trước mặt bằng xương bằng thịt, Thầy vẫn đàn, còn Liên trong phút chốc đã quên mái tóc chớm sương của mình, tâm hồn quay trở lại thuở đôi mươi, âm nhạc là dòng sông, và Liên đang miên man bơi lội thuyên thơ mát lịm ngây ngất.

Cuộc vui nào cũng tàn. Thầy ra về... lòng Liên thấy ám áp cảm giác lảng lảng. Đêm nhìn ra bầu trời đầy những vì sao, Liên thả niềm mơ ước bay lên cao, Liên thấy mình của thời con gái, của những ngày yêu Thầy thắm lặng, nắn nót vụng về những vần thơ như hòn như trách mình khờ dại trong tình đơn phương, Liên thiếp dần vào giấc ngủ.

Ngày tháng đi qua. Mọi người bắt đầu sửa soạn nhà cửa đón Tết. Thời gian này Liên hơi bận rộn làm công quả trên Chùa, phụ việc gói bánh chưng bánh tét. Nhớ lại mùa Noel vừa rồi Liên rủ Thầy gia nhập hội đến thăm, đãi ăn, phát quà Homeless rất vui và đầy ý nghĩa.

Chiều ba mươi Tết, hai tâm hồn lạnh giá trên xứ người tìm đến nhau đi nhìn tàn dư của năm cũ, cũng như thềm nghe tiếng pháo, muốn hưởng lại chút hương vị của quê hương.

Thầy hẹn chờ Liên đi Chùa Giác Minh ở Palo Alto vì có bà dì tu ở đó.

Hai người cùng vào lễ sám hối cuối năm. Thầy dâng hương bàn vong có gởi hình thờ vợ, nhìn Thầy thành tâm khẩn nguyện Liên cảm động suy nghĩ “người mất vẫn giữ được ngôi vị yêu thương đầy ắp, còn Liên tuy người ta còn sống nhưng nàng đã đánh mất hình ảnh họ”. Ý tưởng miên man làm Liên nhớ đã học tác phẩm “Othello Desdemona” của đại văn hào William Shakespeare.

Trong một chiều mùa hạ, bên ngoài khung cửa Phượng đỏ rực dưới ánh nắng xuyên qua, tiếng Thầy Đông trầm đều đọc đoạn văn tả nỗi ghen tuông đau khổ của Othello đến nỗi phải giết vợ, không khí nín thở theo câu chuyện buồn, thầy Đông bỗng đưa ra ý tưởng “chỉ có giết mới giữ được hình ảnh nàng trong trái tim”. Câu nói lãng mạn giữa khung chiều thơ mộng đã làm xao xuyên cả đám học trò la ó lên thích thú. Giờ đây ngồi suy nghĩ câu nói của thầy Đông mấy chục năm sau vẫn còn nhớ, Liên lần thân mỉm cười “muốn giết để giữ được, còn mình chẳng cần giết, nhưng hình ảnh đã bùng xa mờ nhạt”.

Thầy Bảo và Như Liên hái lộc, ngồi trước sân chùa nhìn những phong pháo dây nổ liên tục, khói bay mờ mịt từ mùi pháo quyện lẫn mùi hương thơm nghi ngút trắng xoá cả khoảng sân, người đi hái lộc cầu xin đông nghẹt. Hai người cùng yên lặng, miên man ký ức những mùa Tết cũ nơi quê nhà sống dậy đầy xao xuyên... cho đến khi hết tiếng pháo mới chịu ra về. Khoảng cách từ nơi Chùa đến chỗ đậu xe phải đi còn đường dài thật xa. Bỗng nhiên Thầy cầm tay Liên giọng chậm rãi:

- Anh muốn nói với Như Liên từ lâu... anh mơ ước mình kết duyên già chung sống cùng nhau. Từ lúc vợ anh mất đến giờ, nỗi buồn đã làm nguội lạnh, anh không nghĩ có ngày hôm nay mình lại đón nhận cảm giác lạ lùng như vậy. Như Liên không cần phải trả lời bây giờ, hãy dò xét quan sát lòng mình thật kỹ nhé.

Liên run lên như thưở đôi mươi, người khớp hẫng không biết nói câu gì. Hồi lâu mới gắng thu hết can đảm lên tiếng:

- Thầy cho Liên thời gian suy nghĩ thêm nhé.

Thầy cười hiền hoà bình thản. Hai người lại im lặng đi bên nhau.

Đêm dài trần trọc, thỉnh thoảng nghe vài tiếng pháo lẻ tẻ vọng đến, Liên nhớ lại dư âm tối 30 Tết trên Chùa, liền ngồi dậy ghi dòng cảm xúc:

Nhìn Lại Năm Cũ

*Thời gian vụt lướt chẳng ai ngờ
Vẫn lối sương mù gọi tiếng thơ
Hạ đến ưu phiền giây bắt chợt
Đông sang hốt hắng phút tình cờ
Ngày đơm thắm chừ phơi tranh lụa
Tháng nhả tươi vắn gọi nắng tơ
Pháo nổ vang xa chào đón Tết
Đêm còn bút vẩy thỏ niềm mơ.*

Liên suy nghĩ thật nhiều... nghĩ đến người chồng đã đem cho nàng sự mệt mỏi chán chường, Liên tìm nguồn vui bằng những buổi sinh hoạt nơi Chùa, nơi dạy sự buông bỏ, học Tứ Diệu Đế (Khổ Tập Diệt Đạo) tìm giải thoát để hưởng niềm an lạc. Chắc gì ghép chung cuộc sống sẽ tìm được lòng tương kính, chắc gì đụng chạm thực tế mà không phiền nhau, chắc gì... chắc gì... Sau một tuần Liên quyết định gửi thư trả lời:

Thầy Bảo!

Liên đã suy nghĩ rất kỹ... Tuổi mình trải thăng trầm lẫn lộn với cuộc đời này nhiều rồi. Khi Liên cảm nhận được tình cảm của thầy thì tuổi không còn trẻ nữa, và đang làm mẹ, làm bà nội ngoại, về phần Thầy cũng vậy. Liên nghĩ mình cũng chẳng cần kết hôn, vì

“Không gian như có dây tơ

Bước đi sẽ đứt, động hồ dây tiêu” (Xuân Diệu)

Thôi thì hãy để tình yêu ở một góc nào đó trên thiên đường, mình ngẩng đầu nhìn lên và đóng khung trời mộng chắc chắn nơi ấy sẽ rất đẹp, thỉnh thoảng gặp nhau như vậy cũng đủ an ủi cuộc đời, nương tựa tinh thần, đơm hoa bằng giáo lý nhà Phật luyện thân tâm mỗi ngày mỗi nhẹ nhàng hơn.

Thư Thầy gửi lại:

Liên mến!

Anh không biết nói sao, mong Liên vẫn cho anh có cơ hội gặp gỡ, anh vẫn hy vọng để thờ và sống... Anh muốn mượn câu thơ của Hoàng Cầm:

“Ngày tháng tỳ bà vương ánh nguyệt

Mộng héo bên sông vẫn đợi chờ.”

Đọc xong lời thầy viết, Liên không biết mình đang vui hay buồn, nhìn màu hoàng hôn từ từ buông xuống bên ngoài, ánh trăng vừa lấp ló, Liên nghe đâu đây tiếng Thầy hát:

“Có mây bàng bạc gây thương nhớ

Có ánh trăng vàng soi giấc mơ

Có anh ngồi lại se phím cũ

Mong chờ em hát khúc xuân xưa.”

Gần một năm trôi qua từ khi dịch Covid_19 hoành hành. Liên chẳng đi đâu ngoại trừ vài tuần đến chợ một lần. Con cái rất lo cho người lớn tuổi, sợ miễn nhiễm yếu nếu dịch khó chống chọi Tết sắp đến, Liên ngời nhớ kỷ niệm năm trước, nhớ những sinh hoạt cùng anh chị em hội Huế đi ăn Homeless, đến thăm, ca hát và phát quà cho các cụ già ở Nursing Home vào thời điểm này, Tết lên Chùa gói bánh, ngào múc bán gây quỹ, nhớ thêm nữa đêm giao thừa...

Thầy Bảo và Liên vẫn email hỏi thăm, kể những sinh hoạt hàng ngày. Niềm vui thật nhẹ nhàng. Thầy vẫn được quý trọng, viên khùng sáng chói trong tâm hồn Liên. Liên đã từng quen sống với giấc mơ nơi chốn đông người, nơi chỗ thanh vắng, trong giấc ngủ vô về, trong cuộc đời này. Liên cảm thấy mọi điều thật đẹp khi sống bằng niềm mơ, dầu chỉ là mơ qua...

Thời gian lặng lẽ trôi, xuân hạ thu đông tiếp nối. Rồi Xuân lại trở về, sau vườn chậu hoa cúc đang hé nở nụ cùng vài loại hoa khác. Trước ngõ, cây cao bắt đầu mọc những mầm lá xanh non và nở tràn hoa trắng nhìn giống như bông mai. Tết năm này, có lẽ chỉ quanh quẩn ở nhà thôi vì virus Vũ

Hán. Liên thân thờ đi bộ sau vườn phơi nắng ấm. Nỗi buồn từ đâu xâm chiếm, lòng nàng như muốn khép lại trước mùa Xuân đang chào đón...

Khép Lại

*Nhặt những tàn phai kết mấy vần
Đông vừa khép kín dậy tình Xuân
Trên vai chút nắng gây thương cảm
Gọi gió thì thầm vọng tiếng ngân...*

Minh Thúy Thành Nội

Portland Đón Xuân Tân Sửu 2021 Trong Tuyết Lạnh và Tu Đức

Tiểu bang Oregon có những ngày bão tuyết dữ dội trong những ngày Tết Tân Sửu 2021 năm nay. Người viết vừa cúng Giao Thừa xong, nhìn ra ngoài sân đã thấy tuyết đang rơi rơi. Trong thoáng chốc chiếc bàn ăn đặt ở ngoài trời đã đóng đầy tuyết trắng. Tuyết lại đổ nhiều hơn trong những ngày kế tiếp và đường xá bắt đầu đóng băng rất nguy hiểm khi lái xe. Chính quyền địa phương khuyến cáo không nên lái xe ngoài đường để giữ sự an toàn cho cá nhân mình và cho cả các người khác nữa. Thế là gia đình người viết đành phải ở nhà đón Tết, không đi lễ chùa hằng năm như thông lệ cũ.

Hôm nay khu vực người viết ở, tuyết vẫn chưa tan và ngoài trời vẫn còn lạnh cóng.

Người viết đã phải:

“Tôi đón Xuân nơi quê người tuyết đổ
Không mai vàng, pháo đỏ, vớ dưa xanh
Chỉ đón Xuân với một tấm lòng thành
Nhớ cha mẹ, bạn xưa, quê làng cũ

Nhớ Xuân trước gia đình sum họp đủ
Đón Giao thừa, rộn rã pháo nổ vang
Trong nắng Xuân, áo đẹp trảy mọi đàn
Mừng Xuân mới, trao nhau lời chúc đẹp”
(Trích bài thơ *Xuân Nơi Đất Khách* của
Sương Lam)

Chúng ta may mắn được ở trong nhà ấm áp như thế này mà còn thấy lạnh cóng, cho nên càng thấy thương và tội nghiệp cho những người vô gia cư đang sống co ro trong ngôi lều nhỏ đơn sơ ở các công viên hay dưới gầm cầu.

Ôi! Mỗi người một duyên nghiệp đáng thương và từ đó chúng ta không nên than trách cuộc đời khi gặp chuyện không vừa ý và hãy nhìn xuống để biết còn có rất nhiều người đang đói khổ trong cuộc sống trên thế gian này.

Hy vọng Bạn sẽ đồng cảm với người viết quá những lời tâm tình dưới đây:

Nhìn Xuống Và Ngẩng Cao Lên Với Đời

Hãy nhìn xuống để thấy mình sung sướng
Khi bao người cửa nát với nhà tan
Bởi thiên tai địa hoạ sống cơ hàn
Không lương thực, kẻ thơ kia đói lạnh

Hãy nhìn xuống đừng để tâm so sánh
Người sang giàu, ta chỉ đủ miếng ăn
Hãy an vui và hãy tự nhủ rằng:
“Chưa chắc hẳn giàu sang là hạnh phúc”

Hãy nhìn xuống để thấy mình có phúc
Người ốm đau, ta khỏe mạnh thân tâm
Hạt Từ Bi ráng ươm nụ gieo mầm
Thân khỏe mạnh thì tinh thần an tĩnh!

Hãy nhìn xuống, đừng mưu sâu toan tính
Đừng lọc lừa hại bạn, hại thân nhân
Đời chẳng cần điên đảo với thù sân
Đời cần nhất tình thương yêu quý mến

Ngẩng đầu cao khi tha nhân cần đến
Gieo tin yêu thương mến đến người thân
Hoa từ tâm, Bạn khai mở dần dần
Bạn sẽ thấy đời này còn đẹp lắm

Xin hãy nở một nụ cười tươi thắm
Trao tặng người không phân biệt lạ quen
Nhu trắng kia vẫn sáng đẹp hơn đèn
Tỏa ánh sáng đến khắp cùng trần thế

Đừng ngần ngại và cũng đừng chậm trễ
Hãy thương người thì sẽ được người thương
Cuộc đời này tất cả chỉ vô thường
Lòng Nhân Ái Thương Yêu là vĩnh cửu
Sương Lam

Mời xem ảnh thơ do anh Trinh Huỳnh thực hiện và nghe nhạc bài thơ này qua youtube trong SuongLamPortland Youtube Channel dưới đây

Nhìn Xuống và Ngẩng Cao Lên Với Đời

Là Phật tử chúng ta cần tu tập hạnh lành và đem niềm vui đến cho nhiều người

<https://www.youtube.com/watch?v=fn8UMOh960>

[Suong Lam Portland](#)

Để bắt đầu cho một Năm Mới tốt đẹp, an lành, người viết xin mời quý Bạn cùng lắng nghe lời dạy của Thầy Thích Tánh Tuệ để cho cái Tâm của mình được an lạc vì đã làm được những điều thiện lành từ cái tâm hoan hỷ của chúng ta.

Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ và cầu nguyện cho tất cả "ngày an lành, đêm an lành, tất cả các thời đều an lành"

NIỀM VUI XUẤT PHÁT TỪ TÂM "TÙY HỖ"

Tùy là theo, hỷ là vui mừng. Tùy hỷ là vui mừng theo.

Khi thấy bạn hay người thân làm điều lành hay việc tốt chúng ta phát tâm vui theo, đó là tùy hỷ. Người làm lành vui bao nhiêu chúng ta vui bấy nhiêu. Người phát được niềm vui đó công đức bằng công đức người làm việc lành. Thí dụ người A đem mười đồng đến chùa cúng, chúng ta nghèo không có tiền cúng, thấy người A cúng chùa thì vui sướng, chúng ta vui theo thì công đức của người A cúng mười đồng với công đức tùy hỷ của chúng ta bằng nhau. Mới nghe qua thấy như bất công vô lý, chúng ta không cúng một xu nào tại sao công đức bằng người A cúng mười đồng được? Nhưng Phật nói công đức hai người bằng nhau.

Có người hỏi:

- Bạch đức Thế Tôn, tại sao công đức tùy hỷ và công đức bố thí bằng nhau?

Phật trả lời bằng một thí dụ:

Cây đuốc thứ nhất đang cháy, có một người cầm cây đuốc thứ hai đến mồi. Khi mồi xong, cây đuốc thứ nhất cháy, cây đuốc thứ hai cũng cháy, ánh sáng hai cây đuốc đó không hơn kém nhau. Cây đuốc bị mồi, ánh sáng cũng không giảm bớt. Cũng vậy, người làm việc lành, chính họ đã có công đức và người phát tâm tùy hỷ công đức cũng ngang bằng với người làm lành đó.

Tại sao tùy hỷ có công đức lớn như vậy? Người có công có của đem ra giúp người là họ xả được tâm tham lam ích kỷ. Còn người phát tâm tùy hỷ thì xả được tâm tật đố, vì thông thường người thế gian thấy ai hơn mình là sanh tâm đố kỵ. Thí dụ hai huynh đệ đi chùa, người A có mười đồng cúng chùa, mình không có thì buồn rồi nói móc nói ngoéo, chớ không có tâm tùy hỷ vui theo.

Thấy người làm được mình làm không được sanh đố kỵ là tật xấu. Bây giờ chúng ta phát tâm tùy hỷ là dẹp được tật đố xấu xa nơi mình rồi. Người bố thí xả được tâm tham lam ích kỷ, người tùy hỷ xả được tâm tật đố thì công đức hai người bằng nhau.

(Trích "*Những Cái Vui Trong Đạo Phật*", Hoà thượng Trúc Lâm)

MƯỜI ĐỨC LÀNH CỦA NGƯỜI PHẬT TỬ

Trong chú giải có nói đến mười đức lành của người Phật tử đã qui y Tam bảo như sau:

1- Khéo giữ gìn thân khẩu

(Kāyikavācasikañca surakkhitam hoti),
là người thiện tín phải có hành vi tốt đẹp, lời nói tốt đẹp.

2- Vui thích trong sự hòa hợp
(Samaggārāmo' va hoti), nghĩa là người thiện tín luôn luôn sống đoàn kết, hoan hỷ trong sự đoàn kết, không chia rẽ, không phe phái.

3- Lấy pháp làm trọng
(Dhammo adhipateyyo hoti), nghĩa là người thiện tín luôn luôn sống y cứ giáo pháp, lấy chánh pháp làm chuẩn mực, làm căn bản, làm kim chỉ nam.

4- Vui chia sẻ tùy khả năng
(Yathāthāmena samvibhāgarato' va hoti), nghĩa là người thiện tín có tâm hoan hỷ trong việc bố thí xả tài tùy theo sức tài sản mình có.

5- Cố gắng học hiểu giáo lý của Phật
(Jinasāsanam jānituñca vāyamati), nghĩa là người thiện tín phải cố gắng tìm hiểu học hỏi giáo pháp của bậc Đạo Sư đã dạy.

6- Có chánh kiến
(Sammāditthiko'va hoti), nghĩa là người thiện tín phải có tri kiến chân chánh, hiểu đúng với chơn lý, thấy rõ vô thường, khổ não và vô ngã; hiểu biết nghiệp báo luân hồi.

7- Từ bỏ sự bói toán đoán điềm
(Apagato kotuhalamaṅgaliko'va hoti), nghĩa là người thiện tín không tin theo sao hạn hên xui, mê tín dị đoan.

8- Không xu hướng theo Đạo Sư khác dù có vì nhân mạng sống
(Jīvitahetupi aññam satthāram na uddisati), nghĩa là người thiện tín không vì nhân mạng sống bị đe dọa hay vì để nuôi mạng mà hướng về thầy ngoại đạo khác bỏ Đức Phật.

9- Đồng vui khổ với chư Tăng
(Saṅghena saddhim samānasukhadukkho hoti), là khi chúng tỳ kheo có việc vui hay khổ, thì người thiện tín đều có quan tâm chia sẻ; Tăng chúng vui thì mình hoan hỷ, Tăng chúng khổ thì mình cùng lo.

10- Thực hành theo giáo lý
(Sāsane carati), nghĩa là người thiện tín luôn luôn thực hành lời dạy của Đức Phật, tinh tấn tu tập.

Đây là mười đức tính tốt đẹp của một người cư sĩ chân chánh trong Phật giáo, người cư sĩ có mười đức lành này đáng gọi là cận sự nam và cận sự nữ đệ tử Tam Bảo.

(Trích Phật giáo Nguyên Thủy - Namo Buddhaya)

Kính mời quý bạn thưởng thức youtube về chữ Đức do người viết sưu tầm và thực hiện ,để làm kết luận cho bài viết khai bút đầu năm mới hôm nay.

Nam Mô Thường Tinh Tấn Bồ Tát Ma Ha Tát

[Thư Pháp Chữ Đức - YouTube](#)

www.youtube.com/watch?v=pPqCWpt6jxU

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 550-ORTB 973-2172021)

ĂN ĐỂ MÀ SỐNG

Khi mùa dịch Covid ập đến, với một số người Việt tại Canada (tôi đoán chừng) là không có hiện tượng chạy vào Costco hay các chợ khác mua nhiều gạo mắ m hay thức ăn tích trữ, ngoại trừ những người nhẹ dạ, lo xa...

Bởi vì khí hậu Canada tuy có đầy đủ bốn mùa, nhưng trong đó có hai mùa... giá băng, mấy tháng lạnh lẽo kéo dài, nên gia đình tôi, cũng giống như nhiều gia đình Việt khác, đều có tủ đông lạnh (freezer) loại nhỏ để dưới basement, dành cho việc chứa thêm các loại thịt thà, cá mắ m, phòng hồ cho mùa đông lỡ có bão tuyết hoặc đường trơn trượt không thể đi chợ thường xuyên... Do vậy, dịch đến hay dịch đi, tủ thức ăn dự trữ lúc nào cũng đầy ắp!

Và rồi chúng ta đã bắt đầu chung sống với dịch. Kể từ lúc dịch ở đỉnh cao cho đến nay, khi lệnh cách ly đã được nới lỏng. Chuyện chợ búa của nhà tôi cũng vẫn duy trì phương châm “đơn sơ, nhanh, gọn”: mua vịt quay, heo quay ăn với dưa leo bánh mì; xen kẽ mỗi tuần đi chợ Việt hoặc chợ Canada gần nhà. Vào đó, tôi quơ thiệt lẹ vài loại thịt bò gà heo, lấy vài mớ rau và các thứ trái cây (cam quít, chuối, táo ...), thế là đủ sống!

Hôm nọ chồng tôi muốn ăn phở bò. Chuyện nhỏ! Tôi lục tủ đông lạnh có đủ xương bò, đuôi bò, nạm bò, bò viên. Tôi cũng kịp mua đủ bánh phở tươi, rau quế, ngò gai, giá, chanh, củ hành, gừng... nói chung là đầy đủ cho một nồi phở. Ui cha, nồi nước lèo thơm ngát ngậy, lan toả khắp căn nhà từ trên lầu xuống dưới phòng khách, bay ra cả vườn sau nơi chồng tôi đang cắt cỏ.

Xong việc vườn tược, chồng tôi đi tắm, tôi hoàn tất những giai đoạn cuối cùng của nồi phở và chuẩn bị dọn ra cho cả nhà thưởng thức. Mọi thứ đã bày biện sẵn sàng ngoài bàn, tôi mới tá hoả tam tinh khi lục mãi trong tủ lạnh chẳng thấy mấy chai tương đen tương đỏ ở đâu. Vậy là nhà đã hết tương ăn phở mà tôi không biết. Mà cái món phở chúng tôi đã ăn theo thói quen bao nhiêu năm nay là phải có tương, giờ biết làm sao?

Tôi bỗng nhớ lại lần ra Hà Nội chơi vào năm 1986 (trước khi đi vượt biên), buổi sáng ra chợ Đồng Xuân, ngay Cửa Nam, vào quán phở, gọi hai bát phở chung với cô bạn. Họ đem ra đúng... hai bát phở. Tôi nhìn bát phở “solo” mà quá đỗi ngạc nhiên, bèn... đòi giọng Bắc Kỳ hỏi chủ quán:

- Chị ơi, em bảo này. Cho em tí rau giá, được không ạ?

Chị chủ quán khựng lại, nhận ra tôi là gái Sài Gòn giả giọng Hà Nội, bèn lên giọng chanh chua chất:

- Đây là Phở Bắc nhé, chẳng rau giá gì sất!

Có chút ngơ ngác cộng với bất ngờ, nhưng tôi vẫn vót vát:

- Thế quán nhà mình không có tương đen tương đỏ hử bác?

Chị chủ lại nhìn tôi, lần này thì trợn mắt, sáng giọng the thé:

- Đây là phở Bắc nhá! Đây là phở “Hà Lợi” nhá! Muốn tương thì về Lam (Nam) mà ăn! Rách việc! Chả nhớ bát phở hôm ấy có ngon không, chỉ nhớ cảm giác thiếu thiếu sao đó! Nhưng nhớ nhất vẫn là nỗi lòng bực mình, khó chịu vì bị đối xử như gạo nước lạnh nơi thủ đô nghìn năm văn hiến.

Về Sài Gòn, và sau này qua Canada, hay những khi qua Mỹ chơi, tôi vẫn tiếp tục được ăn phở phải có tương. Riêng bà chị Cả của tôi ở Arlington, Texas thì xưa nay vẫn ăn theo kiểu Bắc (không tương). Chị ấy bảo, nồi phở đang thơm, bát phở đang nóng nần, mà cho tương vào là hỏng hết! Nhưng biết nói sao với một thói quen đã bao nhiêu năm, nên tôi vẫn... ngoan cố ăn phở có tương, và gân cổ... cãi chày cãi cối:

- Ôi, phở không tương thì còn gì là... phở?

Thế đấy, mới biết khẩu vị ăn uống của mỗi người là “chín người mười một ý”. Kẻ thích tương người thì bảo làm hư phở, người thích giá sống giòn rụm kẻ lại ưng giá chụm, người thích chín nạm gầu kẻ lại mê tái sống bò viên, chưa hẳn đã giống nhau, và cũng không bao giờ có một “chân lý” bất di bất dịch cho bất cứ một món ăn nào!

Trở lại nồi phở mùa dịch của nhà tôi, dù biết thiếu tương là mất ngon nhưng dĩ nhiên, tôi không muốn chạy xe gần nửa tiếng ra chợ phố Việt, rồi có khi phải xếp hàng thêm nửa tiếng nữa (vì mùa dịch nên số người vào chợ bị giới hạn) để chỉ mua hai chai tương! Tôi nghĩ, bà chị Cả tôi và nhiều người khác vẫn ăn theo kiểu Bắc không tương thì đã sao. Tôi cũng nhớ lại lần ăn phở Bắc bất đắc dĩ năm xưa tại chợ Đồng Xuân, tôi vẫn ăn hết sạch... cả bát phở, có chét “thăng Tây” nào đâu nà! Do vậy, tôi quyết định sẽ thử ăn phở kiểu Bắc lần này nữa xem sao, cái khó là thuyết phục chồng, con kìa!

Tôi liền mở đầu, dịu dàng:

- Hôm nay nhà mình hết tương, nên chúng ta chịu khó ăn phở không tương theo đúng kiểu... Bắc Kỳ nhé (chồng tôi người Nam, gốc Mỹ Tho).

Chồng tôi nhăn mặt, lập lại y chang câu nói tôi từng nói với bà chị:

- Trời đất, phở không tương thì còn gì là... phở?

Đưa con gái cũng hùa theo ba nó:

- Không có tương làm sao con chám ăn bò viên?

Tôi phải dịu giọng, ngọt ngào:

- Mẹ xin lỗi vì quên mua tương. Nhưng bây giờ mà chạy ra chợ thì chắc đến... khuya mới được ăn phở! Thôi cả nhà mình chịu khó ăn bữa nay thôi, rồi ngày mai ăn tiếp sẽ có đầy đủ tương đen tương đỏ ...

Thế là cả nhà ngồi ăn phở không tương.

Quả thật, tôi đã nếm được một mùi vị rất tuyệt vời của nước lèo, thơm béo mùi thịt và xương bò, thanh thanh vị của chanh, dẻo dai miếng bánh phở. Thậm chí tôi còn thấy tô phở nhìn hấp dẫn hơn, đẹp hơn như một bức tranh đa màu sắc: màu vàng nâu trong veo lấp lánh mỡ của nước lèo, màu trắng ngần của bánh phở tươi, điểm xuyết xanh rờn của hành ngò xác nhuyễn, xen lẫn với màu tiêu đen và những lát củ hành bào, cùng những lát ươn tươi đỏ rực, bên cạnh đĩa rau giá mát rượi. Chồng tôi cũng gật gù, thú nhận rằng, không có tương cũng... chả sao cả, không đến nỗi... tận thế, dù dịch Tàu đang hoành hành!

Tuy vậy, ngày hôm sau ăn phở “tập hai” thì chồng, con tôi vẫn lại hớn hờ nêo tương như thói quen cũ, còn tôi thì đã thực sự thích kiểu phở Bắc (gái Bắc có khác!) nhưng có chút... lai Nam Kỳ khi ăn kèm thêm rau giá. Có ai cảm đâu!

Chẳng ai mong chờ đại dịch, nhưng cũng “nhờ” nó, mà chúng ta ngộ ra nhiều điều đơn giản và thậm chí trong cuộc sống mà xưa nay không chú ý. Mọi người đã nói đến chuyện đời phù du, hãy yêu thương và tha thứ cho nhau, hãy tận hưởng những niềm vui nhỏ nhỏ thường ngày dù vẫn còn bóng tối Covid bủa vây, hãy trân trọng hạnh phúc hiện tại với những người thân yêu xung quanh

...

Còn tôi, thì nói chuyện... ăn uống! Vâng, hãy bớt đòi hỏi khắt khe, trông chờ món ăn phải đúng chuẩn, gia vị này gia vị kia cho vừa khẩu vị hoặc thói quen lâu năm (cuộc đời này vốn dĩ đã không hoàn hảo, có phải?)

Cho nên, nhân dịp “sự cố phở Bắc” này, tôi cũng đã cảnh báo chồng con chuẩn bị tinh thần “có sao ăn dzậy người ơi” và đón nhận những món ăn “không hoàn hảo” trong tương lai (dù còn dịch hay hết dịch) do tôi... đảm trách: canh chua không ngọt om, cà ry thiếu nước dừa, cơm tấm gạo dài không mỡ hành, bún bò Huế không mắm ruốc, bún riêu thiếu... gạch cua và còn nhiều nữa. ☺
Hãy đợi đấy!

Kim Loan

TEXAS LẠI RỰC RỠ

Một tin buồn khủng khiếp đến với cư dân Texas nói chung và vùng Dallas - Fort Worth nói riêng. Ngày thứ năm February 11 tai nạn xe cộ xảy ra trên highway I-35 Fort Worth, hàng trăm chiếc xe chồng chất húc vào nhau, mấy người chết và hàng mấy chục người vào bệnh viện. Có lẽ dân Texas đã quen với nắng nóng mùa hè, lạnh khô vào mùa đông mà mùa đông thì không dài.) Mấy khi Texas có tuyết rơi, tuyết đông đá, nên họ không kinh nghiệm hay quá ỷ y là chút tuyết đóng băng trên đường nhằm nhò gì nên các tay lái mới gây ra tai nạn.

Những ngày kế tiếp trời lạnh nhiều hơn và tuyết rơi nhiều hơn. Suốt mấy ngày cuối tuần tôi không dám bước ra khỏi cửa, trong nhà mở heat nhiệt độ 75 mà vẫn thấy ớn lạnh vì ảnh hưởng gió và tuyết bên ngoài. Tôi than thở và... oán trách mùa đông Texas năm nay “cà chớn”. Xem trên ti vi thấy hình ảnh những đường dây điện cao thế bị cháy nổ, đọc tin hàng triệu người bị mất điện mất nước mà thêm lo sợ. Tôi không thể tưởng tượng nổi nếu nhà mình thiếu điện thiếu nước sẽ ra sao? Chắc là phải “di tản” đến nhà người thân hay cùng lắm ra hotel tạm trú vài ngày. Ban đêm những vòi nước nhà tôi được mở chảy rỉ rả để tránh ống nước bị đông đá, thế mà tôi vẫn gặp ác mộng thấy ống nước nhà mình vỡ tung. May mắn đường ống nước nhà tôi bình an nhưng dòng chảy yếu đi do ảnh hưởng những nơi khác bị đông đá và ống nước bị vỡ bể. Thế vẫn chưa yên, lại nghe tin từ thành phố thông báo có thể nước bị nhiễm trùng vì bể vỡ ống nước, trong khi chờ sửa chữa và kiểm tra lại mọi người nên dùng nước nấu chín cho an toàn.

Không đi chợ cuối tuần còn chịu được vì như hầu hết những gia đình Việt Nam, nhà tôi cũng đầy gạo mắm, dầu ăn và gia vị căn bản, hành tiêu tỏi ớt thì không bao giờ thiếu, giá mà chợ búa có đóng cửa vài tuần cũng... đủ xài.

Ông bưu điện không bỏ thư. Thời buổi này nhà ai thì không biết chứ nhà tôi chỉ nhận mấy tờ báo chợ hay mấy thư quảng cáo là nhiều nên không nỡ nhìn ông lặn lội tuyết sương chỉ để bỏ mấy thứ kia làm gì.

Ông đồ rác cũng nói “không” vì thời tiết gay go hôm thứ tư Feb.17. Rác nằm đợi thêm vài ngày nữa cũng không sao. Ông rác hãy nghỉ ngơi ở nhà cho an toàn nhé.

Nhưng mấy cái hẹn vào ngày Feb. 17 và Feb. 18, bác sĩ, bệnh viện cũng đồng loạt gửi tin nhắn, email đến mọi người để cancel, kể cả cái hẹn chích ngừa Covid lần 2 thì ai mà không bồn chồn lo lắng. Tôi lại càng thêm chán cái mùa đông này.

Trước kia tôi yêu tuyết lắm, thỉnh thoảng... trời ban cho Texas chút tuyết mùa đông tôi đã mừng húm ra chụp hình với tuyết. Nhưng năm nay tôi không dám ra ngoài không biết vì nhiệt độ quá lạnh hay vì cả năm nay lo tránh né Covid tôi đã quen ở trong nhà rồi?

Mở cửa thấy hàng xóm và xe cộ đậu trước mọi nhà đều im lìm trong tuyết trắng phủ kín chứng tỏ hàng xóm tôi cũng đang cố thủ trong nhà. May mà hai ngày cuối tuần, tôi ái ngại tự hỏi thứ hai hàng xóm tôi sẽ... ra sao? Vì họ sẽ phải đi làm, không phải ai cũng tuổi về hưu như tôi mà có dư thì giờ ngồi than trời trách đất.

Tôi bỗng... ba phải, thương nhớ làm sao cái nắng nóng của mùa hè Texas, cao điểm lên đến trăm độ F mà những lúc đó tôi đã... không tiếc lời than van trách móc cái nóng ấy, thậm chí còn “đe dọa” sẽ dọn đi tiểu bang khác khi một ngày hè nhà bị hư máy lạnh thợ chưa kịp đến sửa... Nhưng bây giờ thì ngược lại, tôi mong ước có ngay cái nóng cả trăm độ ấy để tuyết chóng tan đi, để cái lạnh mau biến mất.

Thứ sáu Feb. 19 nhiệt độ tăng lên được 35 độ, chẳng ấm áp gì nhưng một chút tin vui là thành phố thông báo sẽ đổ rác như lịch trình thông lệ, ngày mai thứ bảy những xe rác lại đi thu gom từng nhà.

Tôi thêm hào hứng muốn đi chợ vì nhà hết rau xanh, ngay cả củ cà rốt hàng ngày vẫn đây đó trong tủ lạnh nay cũng không còn. Một ngày không có rau bữa cơm trông vắng như một ngày... không có anh với những cô nàng đang yêu.

Đến chợ Mỹ và chợ Mễ, thiên hạ chắc cũng như tôi, mấy ngày giam cầm trong nhà có gì ăn nấy hôm nay thời tiết khá hơn một chút họ cũng cần đi chợ mua thêm thực phẩm hèn gì nhiều quầy hàng bị vết sạch sẽ trông trơn. Đã thế vài quầy hàng close vì nhân viên chưa đến làm việc như quầy thịt, quầy sữa tươi và không có bánh mì nóng ra lò như thường ngày. Tôi mua nhiều trái cây cam, chuối và mấy hộp blueberry.

Đến chợ Việt Nam thì tình hình khá hơn, mọi thứ vẫn bình thường đầy đủ, vì bấy lâu nay ai cũng thói quen tích trữ nhiều lương thực thực phẩm trong nhà nên hôm nay cũng như tôi họ mua thêm mà thôi. Tôi tha hồ mua rau nào cải ngọt, cải cúc, sà lách, rau thơm, đậu cô ve, nấm tươi mấy thứ... chưa biết sẽ làm những món gì nhưng vắng rau tươi mấy ngày nhớ quá... vợ vét về nhà tình sau.

Đến ngày hôm nay February 20 tin chính thức từ thành phố thông báo nguồn nước đã bình thường, dòng nước chảy mạnh như trước và kết quả xét nghiệm nước không hề bị nhiễm trùng, an toàn cho người sử dụng. Tôi thật sự yên tâm và vui mừng.

Những nhà mất điện cũng dần dần có điện trở lại. Tôi thầm cảm phục và cảm ơn những nhân viên điện nước, những nhân viên bưu điện, nhân viên đổ rác đã không ngại thời tiết khó khăn sửa chữa và làm việc để mọi thứ tiện nghi cho đời sống hàng ngày trở lại với cư dân thành phố.

Ngày mai, Chủ Nhật Feb. 21, thời tiết 57 độ F và cả tuần lễ kế tiếp con số nhiệt độ đều bắt đầu bằng con số 6 đáng yêu. Người ta có thể nghĩ đến nướng BBQ ngoài trời, mùi khói mùi thịt lại bay thơm hấp dẫn.

Mùa Đông khắc nghiệt năm 2021 của nước Mỹ nói chung sẽ qua đi, nhiệt độ đang ấm dần lên, con vi khuẩn Covid sẽ bị hạn chế lây lan và nhất là dân chúng đang lần lượt được chích ngừa Covid thì sẽ không bao lâu nữa chúng ta sẽ vượt qua được cơn ác mộng này.

Mùa đông 2021 của tiểu bang Texas nói riêng với những chuyện buồn và mất mát không dễ quên đi nhưng người ta vẫn phải hướng về phía trước. Những nẻo đường xa lộ hôm qua tuyết băng lạnh lẽo lại vươn mình trong nắng gió cho những chuyên xe đi về muôn nơi.

Tháng Ba lấp ló đâu đây, cuối tháng ba hoa đại đủ màu sắc và nhất là loài hoa Bluebonnet biểu tượng của Texas sẽ nở khắp nẻo đường dọc theo xa lộ chào đón mùa Xuân về.

Texas lại rực rỡ hoa mùa xuân và rực rỡ những ngày hè nóng bỏng.

Tôi dõi hờn Texas những khi nắng nóng muốn chảy mỡ, những lúc bão lụt tan nhà nát cửa hay bão tuyết gây nhiều thiệt hại như năm nay nhưng tôi vẫn yêu Texas và chẳng bao giờ muốn rời xa.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Feb. 20, 2021)

NGUYỆN CẦU CHO TEXAS

(xướng)

Nhìn ảnh Houston tuyết trắng đường
Xót lòng sợ bạn gặp đau thương
Chẳng đèn, đất thắm, mờ muôn lối
Không sưởi, trời căm, lạnh tứ phương
Virus chích ngừa đang lở dờ
Bệnh nhân điều trị vẫn lương ương
Cầu xin Thượng Đế ban hoàng điển
Texas cứu nguy gặp phúc đường.

Phương Hoa

FEB 19th 2021

NGUYỆN CẦU HOUSTON

(họa)

Houston bão loạn thổi ngoài đường
Hiện tượng bao ngày cảnh thảm thương
Khổ cuống không đèn lo cả tỉnh
Đau cuống chẳng nước hoàng toàn phương
Thiên tai đây tới nhiều cơn họa
Bệnh dịch đưa vào lăm nạn ương
Chẳng để mùa Xuân người hưởng Tết
Cầu xin nắng dậy tuyết tan đường.

Minh Thuý Thành Nội

Tháng 2/19/2021

BÃO TUYẾT HOUSTON

(họa)

Hoa Tuyết Bắn Khoăn

Tuyết rơi đêm lạnh dần tàn
Nửa khuya thức giấc mơ màng gió lay
Nghe lòng trần trở vì ai
Hay vì cơn gió thổi bay lá vàng.

Tiếng Xuân rơi thật nhẹ nhàng
Trở mình ta hát khê khàng ru ta
Xuân ơi! Tuyết đến viếng nhà
Tuyết ơi! Tuyết lạnh! Xuân xa ta rồi.

Tuyết rơi trắng xoá ngời ngời
Hoa mai hoa cúc toi bời rụng rơi
Chỉ còn hoa tuyết mỉm cười
Theo chân ta bước giữa trời giá băng.

Hoa ơi, hoa có bắn khoăn
Tuyết Đông bông nở nghe chẳng lạnh
lùng...

Songthy

THƠ Ý NGA

*Tình yêu tôi gửi trong thơ
Là Tình Yêu Nước, xin nhờ chuyển tay,
Niệm tình thơ dờ với hay:*

Coi như lửa góp vào ngày đấu tranh.

Ý Nga

*Năm nay Texas khổ trăm đường
Đã vậy trời già chẳng đoái thương
Bão tuyết tràn đầy rơi ngập lối
Cô vi trở nặng hại cùng phương
Người dân gánh chịu đời thê thảm
Cuộc sống lâm vào cảnh dở ương
Dịch họa chưa qua thiên họa tới
Xe không dám lái sợ nằm đường.*

Thanh Song Kim Phú
CA Feb/20/2021

HOUSTON VỚI “BA KHÔNG” MÙA BÃO TUYẾT (2021)

Mọi khó khăn rồi cũng đã đi qua. Một trong những gia đình may mắn xin cảm ơn tất cả mọi người. Tôi ở Texas đã gần bốn thập niên, nóng mấy cũng là... bình thường, dù có hôm hơn trăm độ F, nhưng “không nhằm nhò” gì cả, chỉ một áo thun, một quần short leo lên xe, chạy đến shopping là... thoải mái vô cùng, tha hồ ngắm quần xem áo, nhìn mỹ phẩm, nữ trang... Nhưng những người từng sống ở xứ lạnh, khi đến TX, từ trong nhà bước ra cửa bị cái nóng đô ập vào người, sẽ tá hỏa tam tinh và hét toáng lên “nóng quá” chịu không thấu!

Và mùa đông, thông thường nhiệt độ chỉ ở hàng trên 30 là đã... lạnh quá rồi, đủ để những người “phái đẹp” làm dáng với những khăn choàng, áo ấm, v.v. Thỉnh thoảng cũng có những ngày xuống dưới nhiệt độ đông đá, có cả tuyết rơi, nhưng vẫn bình thường vì có máy sưởi ấm trong nhà, ngồi nhìn qua khung cửa sổ, thấy cảnh tuyết bay bay trong gió cứ như đang xem vài cảnh trong phim “*Love Story*” của Ryan O’Neal và Ali MacGraw đóng vai chính năm nào, ôi sao mà tình quá mạng. Nếu muốn làm nhân vật chính trong tuyết, mặc áo coat vào, mang boot ra sân làm dáng chụp vài tấm hình làm kỷ niệm, tuyết vời! Năm tới chắc gì có tuyết rơi nữa, lúc đó tiếc hùi hụi.

Nhưng năm con Trâu này thì không thơ mộng và đẹp như mơ nữa, mà là một cơn bão tuyết hãi hùng đã đổ trùm xuống toàn tiểu bang Cao Bồi TX, khí hậu lạnh đông đá đã đành, nhưng “không hiểu sao” tất cả điện, nước đều bị cúp hết. Cúp điện thì lò sưởi, dù có xài bằng gas cũng trở thành vô dụng.

Tết Việt Nam chưa qua hết, nên thức ăn nước uống còn đầy dẫy trong nhà, cứ để ngoài sân là có... tủ lạnh tự nhiên giữ dùm, đó là điểm “hên” mà nhiều người Việt Nam chắc không bị... đói như nhiều giống dân khác và người Mỹ bản xứ, dù chỉ trong vài ba ngày (?) nếu nhà còn... lò gas để nấu ăn và đầy đủ sức khỏe.

Đúng là chưa có cái lạnh nào giống cái lạnh nào. Nghe tv cho tin từ năm 1845 đến nay mới có trận bão tuyết ập lên xứ nóng.

Nửa đêm về sáng thứ hai bị thức giấc vì... lạnh quá, mở mắt ra thấy... tối om. Gì đây trời? Điện tắt ngúm thì làm sao có sưởi ấm? Lấy đèn pin rọi sáng mới hơn năm giờ mà máy heater đã... nín chạy từ bao giờ.

Chúng tôi cứ nghĩ chỉ một lát là có điện lại như mọi khi, nhưng sao chờ hoài mà không thấy gì cả. Đến trưa bắt đầu lục lọi đồ thật ấm của mùa đông mặc vào. Nghe radio, chiếc máy nhỏ xíu chạy bằng pin được... thủ sẵn từ những ngày bị bão, nên biết được hiện tại nhiệt độ bên ngoài xuống

quá thấp, 13 độ F mà có cảm tưởng lạnh cỡ -2 độ. Hàng xóm cửa đóng im ỉm. Gọi vài người hỏi thăm: tất cả... như nhau. Điện-sưởi-nước: ba không. Bên ngoài tuyết rơi trắng xóa càng lúc càng lạnh.

Những cây nến lớn nhỏ có cơ hội phục vụ (nhưng mùi khói của nó hít nhiều cũng không tốt đâu). May quá nhà tôi có lò nấu bằng gas nên chỉ mỗi lửa là xử dụng được. Cũng hên là tối qua trước khi đi ngủ, tôi đã hứng rất nhiều nước vào những cái gì có thể chứa được, phòng hờ mà, trong khi ông chồng nói bà làm... chi vậy? Sự phòng xa bao giờ cũng có ích cho những lúc cần thiết.

Nấu nước sôi để sưởi ấm nhà.

Phải công nhận những người ở miền lạnh chịu lạnh quá tuyệt, nhiều khi thấy tháng này qua tháng khác tuyết phủ trắng trời mà họ vẫn... sinh hoạt bình thường. Phục! Trong khi ở đây mới có một ngày mà sao lạnh... thấu xương vậy trời? Chờ mong cho có điện lại để máy sưởi cho hơi ấm, nhưng... bật vô âm tín. Thôi rồi em đã xa tôi! Càng về đêm khí hậu càng lạnh bạo, trong nhà sờ cái gì nó cũng... lạnh teo. Trang bị bao bọc con người đến 3 bộ quần áo, thêm 2 áo choàng, có cả jacket dài và nặng chình chịch, găng tay, mũ nỉ, 2 đôi vớ, 2 khăn choàng nỉ mà nó lạnh từ đầu trong... xương lạnh ra (nhiều người bạn còn bị đau buốt đầu, thở không nổi vì bị lạnh quá). Có cái lò sưởi để làm kiểu từ bao đời, bây giờ thấy cần đến nó thì không có... củi lửa gì cả, coi như... vô dụng.

Ông chồng... già đi nằm đắp tới ba cái mền nhưng vẫn... không đủ ấm, càng già càng... lạnh dữ? Radio lúc này cần thiết vô cùng, ngoài tin tức còn được nghe nhạc... giải sầu. Phone thì tắt vì không có điện để charge pin, dĩ nhiên không có anh còm để "chat" hay lướt phây.

Ngày trước khi nền... vẫn minh còn hạn chế, cái phone nhà nó hữu dụng cho cả gia đình, dù mưa gió bão bùng, dù tuyết rơi lạnh cóng, cái phone vẫn là đường dây liên lạc hữu hiệu để chia sẻ khó khăn và hỏi han, an ủi khi cần thiết, ít khi bị hư hại.

Bây giờ khoa học tiên tiến, kỹ thuật cao quá độ, cái phone nhà đã đi vào... dĩ vãng, cất đi để làm kỷ niệm. Khi mà mỗi người một cell phone, có số riêng và đời sống riêng, bạn hữu cũng... riêng luôn, nhưng khi có điện thì có tất cả và ngược lại.

Không có điện thì phone cũng... nín thinh vì hết pin rồi, muốn có chút phút để liên lạc với ai đó phải ra nỏ máy xe để charge pin. Gia đình kia vì mở máy xe để nỏ cho ấm, mà không chịu kéo cửa garage lên, bị hít phải khí carbon monoxide, hai mẹ con chết, người chồng và người con khác phải vào bệnh viện. Nhà tôi chỉ charge một phone của ông chồng để liên lạc với con cái, khi cần.

Có những thứ ngày thường không xem ra gì, nhiều khi muốn vất bỏ vì không cần thiết, nhưng khi "hữu sự" như thế này mới thấy quý. Đó là cái máy CD hoặc Cassette cầm tay xài pin nhỏ, những loại pin AA mà lúc nào cũng phải... dự trữ trong nhà.

Lâu nay nghe nhạc chỉ cần mở phone là có tất cả, từ nhạc Tây, Ta, Tàu, Ấn Độ đều có ráo trội, nếu không thì từ giàn máy xịn ở phòng khách, có surround sound, âm thanh tuyệt hảo chạy quanh phòng. Nhưng khi không có điện thì chỉ là... đồ bỏ. (Không biết mấy ông bà ủng hộ cho cái đám nguồn xanh, nguồn đỏ, biến đổi khí hậu gì đó có xài điện không nhỉ?) Và cái cassette dễ thương kia, cùng với một lô tape mua từ thời... Bảo Đại còn sống, bao năm qua... tiếc thương không nỡ vứt đi, nó đã giúp tôi quên đi cái lạnh, ngồi suốt đêm nghe hết 10 cái tape cũng không thấy... đêm dài, càng nghiệm thêm một điều rằng ca sĩ ngày trước hát hay quá mạng, mỗi người là một giọng riêng biệt, chẳng người nào giống người nào như Thanh Thúy, Hà Thanh, Mỹ Thê, Dạ Hương, Nhật Trường, Sĩ Phú... nghe hoài không chán và cảm thấy mình quá may mắn so với hàng triệu triệu người đang lạnh lẽo ngoài kia.

Radio loan tin có 3 triệu gia đình bị mất điện trong số có... nhà tôi.

Đêm nhìn ra đường mờ mờ chả có bóng ma nào lai vãng, nhà nhà im lìm như đang say ngủ, nhưng chắc bên trong họ cũng bị lạnh teo? Nhất là nhà có trẻ em, người già cả. Có chút ánh sáng phản chiếu từ mặt đường đầy tuyết nên trắng trắng trong không gian.

Buổi sáng nhìn ra tuyết phủ trắng nhà mình luôn, đã lạnh càng thêm lạnh. Trong nhà cứ như cái tủ đá, thức ăn bỏ ngoài sân khỏi sợ hư, đã bị... đông đá hết rồi, những cây cảnh nó héo lá rũ xuống bởi những nhát chém vô hình từ khí hậu lạnh buốt, thấy mà xót.

Mở cửa garage để charge thêm phone, thấy ông Mỹ hàng xóm đang cào tuyết, ông nói vợ ông bị bệnh suyễn, đêm qua lạnh quá... ngủ không được. Thấy cậu trẻ Mễ bên nhà đi mua... nước về, cậu nói cửa hàng chỉ bán mỗi người một bình thôi vì quá nhiều người xếp hàng... mua nước. Một cái xe chạy ngang qua đường trước nhà, thấy bánh xe có vẻ lảo đảo vì đường đang bị đóng đá sau khi tuyết tan lại gặp lạnh. Có chút nắng lên nên hai vợ chồng chạy vào nhà hứng nước từ tuyết tan để dự trữ cho phòng restroom.

Đêm thứ hai còn lạnh bạo hơn đêm thứ nhất, bao kín người, phủ mền ngồi yên vẫn lạnh. Nhờ ngọn đèn sáp leo lét mà đọc hết được một lô sách báo nên... quên bớt lạnh, những tập truyện của VBNHK, VBĐN HK, của TQBT...những chữ nghĩa có sẵn mà ngày thường không đủ thì giờ để đọc, nhờ lạnh mà biết thêm những điều hay. Cảm ơn các anh chị nhà văn rất nhiều.

Chỉ có ba ngày không điện, sưởi, nước mà sao thấy lâu quá sức. Nên khi đang ngồi lạnh... run, nghe âm thanh của những vật dụng trong nhà báo động điện mở, thật là mừng... hết lớn. Lò sưởi bắt đầu hoạt động, nhưng nhiệt độ khoảng 40 mà lên được 70 cũng mát mấy tiếng đồng hồ mới ấm lại. Nhìn lên màn ảnh TV, thấy cảnh người Mỹ đang sắp hàng mua nước như lời cậu trẻ bên nhà nói hôm qua mà... chạnh lòng, dù nhà tôi cũng có nước lại sau 4 ngày bị đóng, dù vòi nước có rỉ rả như bé trai “đái són”, nhưng chịu khó chờ vẫn có nước xài.

Đối với người Việt mình, có lẽ khác xa người Mỹ về lối sống, biết lo xa, nên trong nhà, năm ba két nước, một bao gạo, vài chai mắm được để sẵn là chuyện thường tình, làm sao có cảnh “lội tuyết” để đứng sắp hàng trong giá buốt mà mua từng gallon nước, từng bịch thức ăn?

Lại nghe thấy người ta... than phiền, trách móc những người có thẩm quyền không lo cho dân? Chuyện thiên tai xảy đến đâu ai muốn. Ngài Thống đốc cũng lên truyền hình nói chuyện, Thị trưởng thì họp báo dặn dò đủ thứ chuyện, từ chuyện ông nước, chuyện đường sá làm người xem... sợ thật, cứ tưởng sắp “TẬN THỂ” đến nơi... Nhiều người than “xuống tinh thần” quá! Mà sau đó thì xuống thật vì có quá nhiều nhà bị bể ống nước, sập trần nhà, nước chảy lai láng và bị đóng băng luôn. Không biết bảo hiểm có trả chi phí cho những nhà bị hư hại quá nhiều này không?

Đúng là xứ Mỹ và người Mỹ! Chỉ có ba ngày không điện-sưởi-nước, lạnh thì lạnh thật, nhưng cũng có đủ quần áo ấm để bao bọc giữ ấm, những người homeless cũng đã được chính phủ đưa vào nhà tạm trú từ hôm trước bão tuyết, cũng có chỗ cho người ta trốn lạnh, nên số người chết vì ảnh hưởng lạnh không nhiều. Vậy mà đài tâng hình họ cứ lên tin suốt ngày, làm bà con xa ngoài TX lo sợ cho bà con, bạn hữu ở TX, Họ tìm mọi cách để liên lạc, thăm hỏi. Những tấm chân tình vô cùng quý hóa khiến người TX cảm động và biết ơn vô cùng.

Người TX nói chung, người Việt tại Houston nói riêng thật là có đầy ắp tình người. Trong cơn bão tuyết khốn khó cho việc đi lại, thực phẩm khan hiếm, nhưng có “những tấm lòng vàng” đã bỏ tiền mua thực phẩm, nấu hàng trăm phần ăn để giúp đỡ cho những người già neo đơn, có con nhỏ mà nhà thiếu phương tiện xoay sở, có người còn đưa đến tận nhà nếu không có phương tiện di chuyển. Cảm khái gì đâu!

Có hoạn nạn mới biết có nhiều tấm chân tình!

Lê thị Hoài Niệm

đóa hồng *Valentine*

*Những đóa hồng rực rỡ sáng nay
Valentin một thoáng mơ say
Hồng hoa đỏ thắm hương nồng tỏa
Lặng lẽ ân tình mộng ngắt ngây
Cánh nhỏ hồng nhung xinh mượt tay
Âng khuâng nhớ lại thuở thơ ngây
Lời nói dấu yêu xa xưa đó
Nhớ nhé tình ta giấc mộng đầy
Đã biết bao ngày mộng lắt lay
Tình ta thắm thiết vẫn mơ say
Valentine ngập tràn nhưng nhớ
Cảm tạ đời ngày mộng ngắt ngây!
Hãy giữ cho nhau tình mật ngọt
Quên đi sóng gió bóng chiều say
Tình ta ấm áp đời giông bão
Nhạc khúc tình vui...chẳng nhạt phai...*

Phạm Thị Minh-Hưng

Chuyện Tình Với Chàng Cựu Không Quân Y 2 K

Giữa chàng với tôi là hai thái cực khác nhau. Tôi yêu văn thơ, ca nhạc, chàng thì không. Khẩu vị của tôi là đồ ngọt, còn chàng thì lại thích chua và đắng. Chàng trông cao ráo, hoạt bát, nhanh nhẹn, ngược lại tôi thì lù đù chậm chạp và thấp bé. Đôi lúc chàng cứ như người ở trên mây (Không quân mà), mặc dù tâm hồn chàng chẳng có tí gì là nghệ sĩ cả. Không biết đã nợ nần nhau tự kiếp nào mà ông trời lại se duyên cho chúng tôi ở tuổi hoàng hôn đang dần dà xuống.

Tôi gặp chàng ở cái tuổi mà theo quan niệm của các cụ xưa cho là tuổi “*quá lứa lỡ thì*” nếu không muốn nói là ê sác. Lần đầu tiên quen nhau trên diễn đàn bạn đọc của trang báo Suối Nguồn.com, lúc ấy tôi là người thỉnh thoảng viết bài gửi cho báo với bút hiệu là Thiên Lý (mỗi tác giả thường để email của mình dưới bài viết để độc giả có thể liên lạc). Còn chàng là độc giả đi tìm một người bạn gái cũ cũng có tên là Thiên Lý. Không biết chàng thật tâm đi tìm hay chỉ là giả vờ. Tôi thành thật cho chàng biết; tôi không phải là người bạn gái chàng đang tìm, vì Thiên Lý chỉ là bút hiệu của tôi thôi. Sau lần đó, chàng vẫn email cho tôi bàn chuyện văn chương như một nhà bình luận gia chuyên nghiệp. Chàng không hề cho tôi biết về công việc chàng đang làm trên xứ Mỹ là gì, lại tự giới thiệu với tôi trước năm 1975 chàng là phi công phản lực. Tôi đã nửa tin nửa ngờ khi nghĩ đến những anh chàng “bóc phét” tôi đã gặp trước đây. Cái ngờ là thế, nhưng tôi cũng tự trấn an mình để có được một niềm tin nơi chàng, rồi xem nếu chàng là Không quân chàng sẽ kể thêm những gì về đời quân ngũ của chàng. Để củng cố lòng tin của tôi, chàng liệt kê tên những quân trường chàng đã đặt chân qua trên đất Mỹ từ năm 1969, nào là: Travis, Lackland, Sheppard, Tincan, Hondo, Medina... Chỉ nghe qua vài tên, tuy không biết được đâu là đâu, tôi cũng đoán ra chắc chàng là Không quân thật rồi. Tôi cố tưởng tượng đến hình ảnh những anh chàng Không quân trong bộ đồ bay vừa oai hùng, vừa hào hoa phong nhã. Chàng nào cũng một vai gánh vác việc quân, còn một vai thì vắt vẻo vài mối tình văn nghệ; dẫu bây giờ chàng đã không còn là Không quân nữa, nhưng biết đâu cái máu bay bướm từ mấy chục năm trước vẫn còn trong cá tính của chàng. Và tình cảm với chàng chắc cũng chỉ là: “*Tình vui trong phút giây thôi...*” Nghĩ đến đây một cảm giác thất vọng, chán chường bắt đầu len lỏi trong tôi. Tôi xếp lại lá thư xem như đó là một trò chơi không đoạn kết như những chuyện tình vớ vẩn trước đây.

Ngày lễ tình yêu Valentine, qua email chàng gửi đến tôi một bông hồng tươi thắm kèm theo một bản nhạc đệm không lời rất hay. Chàng bảo hy vọng sau này chàng sẽ có dịp gởi cho tôi cả bó hồng chứ không phải một đóa như bây giờ. Chà, chỉ là lời hứa hẹn băng quơ không hiểu sao lòng tôi lúc đó đã có chút xao xuyến kỳ lạ. Để tỏ lòng cảm kích tặng phẩm cánh hồng đặc biệt của chàng, tôi cũng gõ lại mấy hàng cảm ơn và cố ghi nhớ ngày sinh nhật của chàng vào đầu tháng ba, tôi sẽ gởi lại tấm E card chúc mừng cho đúng phép lịch sự. Ngày nối tiếp ngày, chàng viết thư cho tôi đều đặn hơn, chàng kể chuyện tiểu lâm của mấy ông hoàng, bà chúa thời xưa, thời nay. Chàng viết thư rất vui nên mỗi khi buồn, tôi thường mở thư chàng ra đọc rồi cười một mình.

Tôi còn nhớ một buổi trưa khi tôi từ trường về nhà, đang vội vã sắp xếp túi com mang đi làm thì tôi nhận được một bó hồng rực rỡ cùng tấm card nhỏ vòn vẹn có 3 chữ “*I love you*” và chữ ký của chàng. Tôi vừa ngạc nhiên, vừa ngẩn ngơ, lòng băn khoăn tự hỏi: “Sao cái ông này gan thế nhỉ?” Chưa biết mặt ngang mũi dọc của mình ra sao mà đã bày tỏ rồi, ông ta là ai? ở đâu, sao lại gởi hoa nhanh đến thế? Tôi không có câu trả lời cho những câu hỏi của mình. Ngày hôm ấy trong sở làm tôi cứ miên man nghĩ đến bó hồng và anh chàng cựu Không quân bí mật kia. Chàng khôn quá, đã âm thầm bắt tôi phải tò mò đến chàng rồi.

Càng ngày chàng viết thư càng nồng thắm hơn, chàng tả những giấc mơ của chàng về tôi, chàng tưởng tượng ra ánh mắt, mùi hương ... Cứ y như một văn sĩ, có lúc tôi đã nghĩ sao chàng không làm nghề viết văn mà lại đi lính Không quân nhỉ? Vốn là người đa cảm, tôi rất xúc động

với những bày tỏ tình cảm chàng viết cho tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn còn ngại ngùng, lo lắng cho sự thật, giả lẫn lộn trong những lời lẽ ấy, và vì tôi cũng không mấy tự tin lắm về vóc dáng bên ngoài của mình. Tôi tự hỏi ở đời có mấy ai nhìn thấy được sự tốt đẹp bên trong tâm hồn mình đâu? Đàn ông chỉ toàn là mơ mộng về bóng sắc thôi. Tôi liền cảnh giác chàng rằng đừng quá mơ nhiều như thi sĩ Đinh Hùng là: “Chưa gặp em, anh đã nghĩ rằng...” để chàng không thực sự thất vọng nếu sau này có dịp gặp nhau, thực ra tôi chỉ là một người bình thường, đã già, lại còn lùn và xấu nữa. Khi nghe qua ba chữ tóm tắt rất giá trị về ngoại hình của tôi như thế, chàng bảo rằng không sao, chàng không hề chú ý đến những tiểu tiết bên ngoài ấy. Điều này tôi rất nghi ngờ, và tâm hồn tôi cũng đã bắt đầu xáo trộn bởi những lo âu, những nỗi buồn, những sợ sệt, những nhung nhớ vu vơ...

Sau mấy tháng email và chuyện trò qua điện thoại. Chàng nồng nhiệt mời tôi đến thăm thành phố chàng đang ở thuộc tiểu bang New Mexico. Tôi thật e dè không muốn đi, vì cảm thấy sợ sệt. Thêm vào đó, thông tin từ em gái tôi cho biết New Mexico là tiểu bang có nhiều tay “buôn bán drug”, nó dặn tôi phải hết sức cẩn thận. Khi tôi hỏi chàng về chuyện này, chàng xác nhận tỉnh bơ: “Ừ, khỏi phải nói.” và vẫn cố gắng thuyết phục tôi. Chàng còn mang cả danh dự của một người đã từng là lính Không quân ra thề rằng, chàng sẽ không làm gì tổn hại đến tôi, sẽ giữ gìn và bảo vệ tôi từ đường rừng kẽ tóc. Chàng thêm rằng, nếu tôi không tin chàng thì khi tôi đến phi trường, chàng sẽ đưa cho tôi một khẩu súng, vừa để làm tin, và cũng vừa để tôi tự vệ. Trời ơi! Chỉ nghe nói đến súng thôi là tôi đã khiếp vía rồi, huống hồ là cầm đến cây súng. Tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy cây súng thật thì làm sao mà biết đến chuyện sử dụng nó để bảo vệ mình khi gặp nguy hiểm. Song, vì lời chàng quá chân tình nên tôi đã xiêu lòng, chàng ân cần đặt vé cho tôi, dặn dò tôi từng đường đi nước bước đến phi trường.

Tôi không bao giờ quên được cái ngày đầu tiên “*blind date*” đó. Sợ chàng chê tôi lùn, tôi đã mang đôi giày cao gót đến 10 phân và cứ đi tới đi lui trước gương để xem mình đã cao lên bao nhiêu... Một cảm giác lo sợ, một chút mắc cỡ và một chút sững sờ khi tôi nhìn thấy chàng xuất hiện bằng xương bằng thịt. Chao ôi, tôi không tin được chàng đây chính là người đã viết email nồng nàn và nói chuyện hết sức tình cảm với tôi qua điện thoại mấy tháng nay. Chàng cao lớn, trông rất già và rất “dữ” với cái đầu cạo trọc, và cặp kính mát đen thui trông như là một lãnh chúa trùm băng đảng nào đấy.

Tôi thật kinh hãi muốn quay lên máy bay trở về nhà ngay. Nhưng tôi đã không thể làm gì khác hơn là phải giữ phép lịch sự cho việc xã giao, tôi thầm nhủ: nếu chàng có chê tôi xấu thì tôi cũng hết sức thank you, rồi vui vẻ say “*bye bye forever*”. Chàng đến bên tôi với nụ cười rất hiền và một giọng nói quen thuộc tôi vẫn nghe hằng đêm: “*Lý đây phải không? Trông em xinh như thế này mà cứ bảo là xấu lắm.*”

Ôi trời! Lần đầu tiên trong đời có người khen tôi xinh, có thể so với chàng thì tôi xinh hơn một tí. Lòng tôi chột dạ lại, không phải vì lời khen của chàng mà là cử chỉ thân ái, trân trọng, và nồng nhiệt đã làm tôi cảm thấy giá trị của người phụ nữ trong tôi được nâng lên đôi chút. Đúng là cựu sinh viên sĩ quan Không quân có khác, và cũng đúng như lời chàng đã nói, chàng chẳng để ý gì mấy đến thước tấc của tôi, trong khi tôi cứ ra sức nhón thêm khi đi bộ với chàng quanh ven hồ. Nhón hết sức mà đầu tôi chỉ vừa chạm đến bờ vai chàng, tôi chắc lúc đó chàng đã cười thầm tôi là nhà quê. Đi bên chàng tôi có cảm giác được bảo vệ, chở che. Chúng tôi chia sẻ với nhau chuyện sóng gió trong cuộc đời riêng của mỗi người suốt một buổi chiều mưa trong công viên Cotez. Chàng cho tôi xem những tấm hình từ hồi chàng còn trong hàng ngũ Không quân, có tấm chàng chụp chung với bạn bè, có tấm chàng chụp một mình khi đang thực hành. Mỗi tấm hình là một câu chuyện kỷ niệm về công việc huấn luyện bay của chàng. Tôi không thể tưởng tượng hết được những nỗi gian khổ của đời lính lúc phải đương đầu với cuộc chiến tranh ác liệt là như thế

nào, và mỗi người lính đều phải sẵn sàng cho mình một ngày đi có thể sẽ không bao giờ trở lại. Thật là anh hùng làm sao!

Hai ngày rong chơi tâm tình qua nhanh, dường như chàng sợ tôi đi luôn hay sao nên không ngần ngại đề nghị chuyện đám cưới nếu tôi muốn bất cứ lúc nào. Chàng làm tôi giật mình cho sự quyết định táo bạo của chàng.

Ồ chàng là phi công phản lực mà, tốc độ muốn tiến đến hôn nhân của chàng cũng thật là “*phản lực*”. Tôi cứ gắng hỏi chàng rằng anh nói thật hay đùa vậy? Chàng nhấn mạnh; chàng đã qua rồi cái thời xây lâu đài trên cát, bây giờ chàng không còn thì giờ để đùa nữa, chỉ dành thời giờ cho một tình cảm nghiêm túc. Tôi thật bối rối không biết nói sao, tôi hẹn chàng là tôi sẽ trả lời sau khi hỏi ý kiến của dì tôi.

Khi về lại thành phố Hồ Muối, tôi hỏi ý của dì tôi (bố mẹ tôi đã qua đời) về chuyện ngõ lời cầu hôn của chàng cựu Không quân và tôi thật do dự khi quyết định. Dì tôi bảo: “*Thế mà định đợi đến bao giờ nữa, bốn chục rồi còn gì, đừng có chân chừ rồi tới năm mươi thì chẳng có ma nào ngó tới đâu con ạ.*”

Lời của dì làm tôi thấy tủi thân cho phận mình, phải rồi tôi đang tiến đến tuổi già, tôi không có thời gian để lựa chọn như hồi còn son trẻ nữa...Thôi thì cũng đánh liều với số phận một phen.

Hôn lễ đã được cử hành sau 3 tháng chuẩn bị. Trong đám cưới, chúng tôi được vinh dự đón ông thầy đã thả chàng bay solo mà chàng tha thiết gọi là “*my IP*” (Instructor Pilot). Mặc dù đi đứng rất khó khăn vì chứng bệnh Parkinson, nhưng ông vẫn bay từ Dallas sang thành phố Hồ Muối đứng bên phía nhà trai dự đám cưới thân mật. Trong ngày cưới chàng cũng đeo lại chiếc nhẫn bay năm xưa, chiếc nhẫn vàng trắng mà chàng đã phải trả bằng hai tháng lương sinh viên. Đứng bên cạnh chàng, tôi cứ tự hỏi thầm: “Chồng mình đây sao?”

Thấm thoát mà đã mười năm chung sống bên nhau, mười năm chưa phải là dài để tôi có thể hiểu hết được chàng, thế nên trong mười năm qua đã có bao nhiêu cay đắng, ngọt bùi, giận hờn, cãi cọ, để rồi có lúc đã gần đến lần mức chia tay. Thật tình mà nói, chúng tôi cũng đã xa nhau một thời gian, vì sự độc tài của chàng, vì chàng cho rằng chàng lớn tuổi hơn tôi, kinh nghiệm sống nhiều hơn tôi nên chàng luôn luôn đúng, còn tôi thì luôn luôn sai. Những lúc bất đồng ý kiến với nhau, chàng tranh cãi rất hùng hồn, và thường tạo một thế mạnh để đánh bại ý tưởng của tôi bằng cách lên cao giọng, rồi lại đập bàn, xô ghế, có khi còn quăng cả đồ đạc nữa... Cũng chính những lúc nóng giận chàng xem tôi như là một địch quân của chàng. Chàng đổ lỗi cho tôi nào là sống với Việt Cộng lâu ngày nên giọng lưỡi của tôi cứ y như Việt Cộng, nào là chàng đã bị tôi, một nữ cán bộ thâm độc bỏ bùa yêu thuốc lú... Tôi khóc nhiều hơn là tranh cãi, sợ hãi đã dập tắt ngọn lửa yêu thương trong tôi. Tôi chán nản, tôi tức giận cho sự ngu ngốc của chính mình, tôi hối hận cho cuộc hôn nhân “*phản lực*” có lẽ chỉ có một không hai trên đất nước này. Ôi, hôn nhân không còn là hoàng hôn của ái tình như một nhà danh ngôn nào đã nói. Với tôi lúc ấy, hôn nhân như một bóng tối kinh hoàng, một con đường “*dead end*” thê thảm. Tôi càng buồn hơn mỗi khi nghe câu hát: “*Tình chỉ là giấc mơ thôi, nào ai sống trong mơ hoài. Tình giấc ta nghe con tim đau...*”

Thế rồi, chính thời gian xa nhau lại là thước đo tình cảm của nhau. Khi ra đi, tôi đã mong cho chàng sớm gặp được người đàn bà khác để chàng trả tự do cho tôi. Vậy mà chuyện đó lại không dễ dàng như tôi mong muốn, bởi lẽ chàng vẫn bám địch quân của chàng rất sát. Khi thì chàng phục kích tôi bằng máy bay, có lúc chàng tấn công bằng xe hơi. Chàng cũng chẳng ngần ngại đi xe bus mười mấy tiếng sang Hồ Muối trinh sát. Ngoài ra chàng còn email truyền đơn “*chiêu hồi*” địch với giọng văn thiết tha tình cảm. Chàng, một cựu Sinh Viên Sĩ Quan Không Quân Việt Nam luôn dang rộng cánh tay chào đón người đi sai đường lạc lối trở về. Thấy chưa, rõ ràng là chỉ trích tôi sai mà! Nhưng rồi, qua những chiến dịch bủa vây chặt chẽ của chàng, tôi đã nhận ra tình yêu chân thật giữa hai chúng tôi, và tình yêu đã giúp chúng tôi “*cho hận thù vào lãng quên*”...

Khi cơn bão dữ của sự hờn giận đã qua đi, tôi hỏi chàng: “*Lúc mình giận nhau, sao anh không đi tìm bà nào khác để thả em ra luôn cho rồi. Không quân như anh thì thiếu gì bà.*” Vẫn nụ cười hiền như ngày nào mới gặp tôi, chàng thì thầm: “*Anh đã không thể tìm được bà nào... lùn như em và... khờ khạo như em.*” Thế đấy, vẫn còn giọng điệu trêu tức tôi, nhưng tôi không còn giận hờn chàng nữa. Bây giờ chàng rất ngoan hiền thỉnh thoảng, chỉ thỉnh thoảng thôi, mới găm gờ khi gặp chuyện bất bình. Dù như thế nào đi nữa, chàng vẫn là người có lòng hướng thiện, và trong mười năm qua, tôi đã nhận ra ở con người chàng tính kiên cường, gan dạ của một người lính trên cả hai mặt trận chiến trường và tình ái. Đó phải chăng cũng là hình ảnh của những chàng cựu Không quân, một thời bay nhảy và một đời bên bi, thủy chung với bạn tình trăm năm?

Chuyện tôi với chàng cựu Không quân Y 2 k chỉ gián dị là thế!

Thiên Lý

Ba Ngày Tết

Dẫu dịch Cô Vy chữa thành thoi
Lo âu đủ chuyện diễn bên đời
Buồn lo héo hắt càng suy sụp
Thế xác tinh thần vực dậy oi.

Nắng đẹp Cali điểm sắc hồng
Lên Chùa hái lộc bước thông dong
Tô son điểm phấn mừng xuân mới
Bịt khẩu trang cầu mọi ước mong.

Nụ búp đào, mai nở đỏ vàng
Chim hòa lãnh lót hợp ca vang
Lửa thưa ít kẻ trầm hương đốt
Vắng vẻ người đi lối rộng đường.

Khán nguyện đầu năm đến mọi người
An bình, sức khỏe sống vui tươi
Hạnh thông, phước lộc bao nhà hưởng
Dũa đức, rèn tâm đẹp nụ cười.

Tết đã ba ngày tiễn cúng vong
Bây giờ đợt cuối kể như xong
Tứ thân phụ mẫu về yên nghỉ
Khói tỏa nhan thơm ấm áp lòng.

Minh Thuý Thành Nội
(Mồng 3 Tết 2021)

TUYẾT PHƠ PHÁT TRẮNG...

*Nguyên tiêu liễu rủ bóng tà
Đông tàn Nguyệt tận se da nhớ người
Hoa rơi cảnh rụng lá phơi
Sương sa gió tạt nát đời đơn côi*

*Rượu mềm... môi lại thêm môi
Góc hiên nghiêng bóng ai ngồi hoá thân?
Người âm cảnh kẻ dương trần
Cách gì chuyển kiếp cho gần gũi nhau*

*Đêm thanh lạnh cóng ngàn sao
Nguyệt chìm trảm tích mưa rào rạt cơn
Gió khua lá xác xao mòn
Ngộ ra ngọn cỏ vô ngôn ngậm lời*

*Nhớ người môi khẽ hát chơi
Lông buông phiến nã đào tươi mai cười
Đất khô khăn cổ đợi trời
Tuyết phơ phát trắng... ngời ngời bướm đông*

Kiều Mộng Hà
(Mồng ba năm Tân Sửu)

MỘT MÙA XUÂN RẤT XA...

(Thương tặng các bạn sinh viên Huế, và các bạn cư xá Jeanne d'Arc & Xavier của thời vàng son đầu yêu.)

Một ngày mùa hè ...

Ba chở tôi đến phi trường Phú Bài, Huế, đón cậu em từ Đà Lạt ra để giúp Ba và tôi trong việc làm ăn của Ba. Mẹ và ba em kia vẫn đi làm đi học ở xứ sở sương mù... Gặp lại em Vũ sau nhiều tháng xa cách, thật mừng rỡ... Lúc xưa cả gia đình Ba Mẹ và sáu người con đều quây quần, rồi chị và anh lớn đi xa để tiếp tục việc học, còn lại bốn chị em rất thân nhau. Ôi bao nhiêu kỷ niệm...

Mới mấy năm nay Ba phải ra Cố đô để làm việc, một mình tôi đổi "cấp độ" từ nhỏ đến lớn, bi chừ là "Học Đại" rồi, nên theo Ba được.

Em Vũ mang theo cây đàn tranh cho tôi. Tôi mới học được vài tuần ở Tỳ Bà Viện. Khệ nệ cầm cây đàn, tôi băng qua phòng chờ ở phi trường, rồi lần ra bên ngoài chỗ để xe... Chợt có hai anh lái tàu bay từ bên phi trường quân sự tiến đến, hỏi chuyện...

Có lẽ vì nhìn thấy một con bé với vẻ mặt chẳng có gì là nghệ sĩ mà lại đi chơi loại đàn xưa và rất khó này rồi hai "ông" ấy tò mò chẳng?

Biết chúng tôi ở xứ ngàn thông, các anh rất thích, họ là người dân xứ biển Nha Trang hiền hòa, và thường bay lên đó, họ rất thích thành phố buồn của chúng tôi...

Vài tuần sau, đến lúc nhập học, em tôi phải trở về Đà Lạt, còn tôi thì vào cư xá "để học cho yên" - Ba bảo như rứa...

Vài ngày sau khi đi học, một anh tài xế máy bay, anh Quang, đã đến cư xá và xin "so" (soeur) trông coi phòng khách để gặp tôi.

Tôi chưa gặp anh Quang được, vì tôi chưa thừa chuyện với Ba Mẹ tôi. Anh ấy ra về... Vài ngày sau, tôi nhận được lá thư của anh gọi từ Nha Trang...

Tôi đã đưa thư cho Ba đọc, (tự tôi cảm thấy cần cho Ba đọc, vì Ba đâu có cảm cảm chi mô?) Ba nói lời thư có vẻ chân thành, nhưng "Chưa biết con ạ. Các anh ấy thường rất bay bướm. Nếu anh ấy muốn gặp con ở cư xá, con có thể nói chuyện (vì Ba biết trong phòng khách, luôn có sơ làm việc giấy tờ), và con có thể trả lời thư."

Nhiều tháng trôi qua... Anh thường có dịp phải bay ra Huế, có lần anh và bạn lái trực thăng vòng vòng quanh sân trường của tôi. Trời ơi! Cứ bay vùn vùn quanh quanh như rứa... Thầy Cô và bạn bè không hiểu chuyện gì đang xảy ra! Chỉ có Kim Thoa & Ngọc Quỳnh ở cùng phòng cư xá với tôi biết là ai thôi: "Răng mà anh nớ gan cùng mình ghê luôn!"

Rồi còn đi với bạn để đón tôi lúc tan trường... Tôi luôn đi với cô bạn thân Kim Thoa, anh ấy cũng luôn có thêm một người bạn đi cùng...

Muôn độn thổ luôn, trời ạ! Hai ông lính thuộc loại dữ dằn, mặc áo bay, đi kèm với hai con bé "chưa lớn", làm chúng tôi vừa đi vừa nép vào nhau, che mặt mình không hết. Cả trường ào ra như ong vỡ tổ... Ai đi xe ra cũng ngoảnh mặt lại nhìn xem hai "con" nào mà ghê gớm rứa hè? Thôi thôi bước đi cho nhanh cho rồi... làm hai ông phải la lên: "Hai cô làm gì mà như bị ma đuổi vậy?"

Tôi phải cẩn thận: "Sao anh muốn đến trường mà không nói trước, để bây giờ... làm sao mà trốn đây? Ngày mai vô lớp học thì chịu sao cho thấu?"

- Thì Thanh Lan cứ bảo là ông anh ở Nha Trang đi công tác ra thăm em thôi mà. Có gì nghiêm trọng đâu?

Sau này tôi mới biết, anh ấy lúc nào cũng vậy, những việc gì nguy hiểm, kinh khủng... tất cả đối với anh đều... nhẹ "như lông hồng". Có lúc thì tốt, nhưng có khi lại không tốt đâu nhe!

Ngày thường thì chúng tôi vừa rảo bước vừa nhìn ngắm cảnh thơ mộng của kinh đô các "mệ". Nhìn qua con sông với cầu Trường Tiền nên thơ, hàng cây phượng vĩ đến mùa hè nở đỏ rực cả

một góc trời... Xa kia là núi Ngự Bình.... Ngắm hoài không chán. Nhưng hôm nay hai đứa chỉ cúi mặt mà chạy, không dám nhìn ngang ngửa chi hết...

Hai anh chỉ đưa chúng tôi về cư xá, vì chúng tôi không đi ra quán uống nước với các anh, xứ Huế rất cổ kính và cổ hủ về phong tục, nên chúng tôi rất ngại...

- Thanh Lan, mai tụi anh lại phải bay đi Pleiku rồi, cho anh nói chuyện với Lan một chút nhé? Bạn tôi lên phòng, anh Hoàng, bạn của anh Quang, ra quán cà-phê gần đó đợi...

Anh Quang vô phòng khách nói chuyện với tôi một chút, anh hỏi thăm tôi về việc học, về các em... rồi dặn tôi nhớ trả lời thư cho anh. Khi nào, vào mùa hè, tôi về xứ sương mù, có dịp anh sẽ bay lên để thăm Me và các em, rồi sang năm học tới anh sẽ ra đây thăm Ba tôi.

Sang hè, khi tôi về Đà Lạt nghỉ vài tuần, anh ấy đến nhà và nói chuyện với Me và các em tôi. Có một hôm, em tôi mới đi lấy hình chụp cả nhà về, và để trên bàn phòng khách, tôi chưa kịp cất, anh ấy đến, và muốn xem. Anh chọn một hình chân dung của tôi, và nói rằng kỳ này các anh sẽ đi Bảo Lộc, sẽ có giờ rảnh, anh muốn vẽ hình tôi... Ít lâu sau tôi nhận được một bức hình vẽ bằng bút chì rất đẹp... tôi lại biết thêm một tài năng của anh ấy...

Sau này anh vẽ hình các con, chắc là tuyệt lắm nhỉ? (Ôi, lại mơ mộng hảo huyền nữa rồi, cô bé ạ!)

Anh đưa cho tôi tập thơ "*Ta Chờ Em Từ Ba Mươi Năm*" của thi sĩ **Vũ Hoàng Chương**...

Không biết lúc đó anh bao nhiêu tuổi nhỉ?

1975...

Vài tháng thư từ, độ này anh không bay ra Huế nữa...

Tháng 3... Người dân Huế vẫn chưa hết đau thương với Mậu Thân 1968, nay lại lảo đảo chông chát trên những chiếc xe đồ lớn nhỏ để vô Đà Nẵng, có xe traction ngày thường chỉ chở được 5 người, nay chất thành 8, 9, 10 người, những xe minivans thì nhét như cá hộp...

Vô Đà Nẵng cũng không yên... lại ủa nhau ra phi trường, ra bến cảng... Tôi cùng gia đình người bác ruột lênhên đênh trên biển cả một tuần, (Ba đã đi nước ngoài vì công việc, sắp về lại). Suốt một tuần lễ, lênhên đênh cùng mây nước, tôi không biết giờ này Ba Me tôi ở đâu, các anh chị em có được bình an không... Bảy ngày, mà dài như bảy năm. Buổi tối dài lê thê, không thể nào chớp mắt với sóng biển dập dềnh, ban ngày thì khô rất, nóng cháy...

Anh Quang ơi, gia đình anh có được an toàn không, anh đang ở đâu, cầu mong sao anh làm tròn nhiệm vụ người trai thời loạn, như bậc cha anh, nhe anh. Dù cho có hy sinh cũng không màng, anh ơi!

Xả lan cập bến Vũng Tàu... Rồi lên Saigon...

Đến được nhà anh chị tôi, thật mừng rỡ biết bao khi gặp lại gia đình anh chị cùng Ba tôi vừa mới trở về được vài hôm, và Me cùng các em đã đi xe đồ từ Đà Lạt xuống đây...

Một buổi trưa, Hòn Ngọc Viễn Đông, trời nóng như thiêu...

em Vũ, lại cũng cậu em "xe tơ" này, chở tôi đi Honda trên đường Võ Di Nguy, Phú Nhuận, đến đường rầy xe lửa, đèn đỏ... nhìn qua con đường đối diện thấy anh Quang!

Ôi, phải chăng đây là ý trời? Nhiều tuần nay không được tin tức, nay được gặp lại anh...

Buổi tối, cuối tháng 4, anh Quang đến nhà anh tôi ở Quận 5 gặp Ba Me tôi (lúc đó cả gia đình đều về nhà anh Chung của tôi), và xin cho tôi được bay đi đảo Guam, xứ Cờ Hoa, với anh cùng

đồng đội. Tôi không chịu, vì đi như vậy, biết có gặp lại Cha Mẹ anh chị em được không, với lại đã cưới hỏi gì đâu?

Vài tháng sau... Gia đình anh, sau khi ở tạm nhà bà con ở Sài Gòn ít lâu, đã trở về miền Thủy Dương...

Tôi theo Ba về Nha Trang để thăm người cô ruột, chị của Ba.

Tôi được đi ra biển với anh, một buổi chiều... sóng thật lớn...

Suốt bao nhiêu tháng quen nhau, đây là lần đầu tiên tôi đi ra ngoài với anh.

Tôi luôn yêu thương thành phố biển này vì ngày xưa cả gia đình thường được Ba chở đi nghỉ hè, cả mấy chị em tôi đều rất mê biển, cát, và sóng...

Anh và tôi đùa nghịch với cát, nắm cát bỏ vào tay đứa kia, nhưng không giữ được, chúng lại tuôn ra... Đi dạo, rồi chạy đuổi nhau ở mép biển, ôi hạnh phúc làm sao! Đứng nhìn mặt trời lặn, đáng yêu quá, tôi luôn yêu cảnh mặt trời mọc hoặc lặn, nhưng sao hôm nay cảnh ấy đẹp lạ thường... "Người buồn, cảnh có vui đâu bao giờ", nhưng người vui thì cảnh lại quá thơ mộng... Hạnh phúc ơi!

Lúc đưa tôi về nhà Cô, anh đưa tôi một tấm thiệp, hình bầu trời đầy sao, và bên dưới là một cô bé đang nhìn lên...

Bên trong có mấy câu:

Người là vì sao nhỏ bé

Ta mãi ước cho lòng làm bầu trời xanh xanh

Người về lòng ta thương nhớ

Ta khẽ hỏi đưa người hay thăm người đưa ta... *(1)

Hôm sau, anh đến nhà thăm Cô và Ba tôi... và xin phép đưa tôi đi dạo một vòng...

Đường phố xứ biển quá đẹp, với hàng cây phượng vĩ vẫn còn đỏ rực hoa mùa hè muộn, cây trứng cá với trái nhỏ đỏ li ti thật xinh, và những hàng dương liễu dọc theo bờ biển. Thơ mộng làm sao!

Anh đưa tôi lên tượng Phật Bà uy nghi trên đỉnh đồi Trại Thủy. Đứng trên đỉnh đồi nhìn xuống thành phố thật đẹp; bao nhiêu năm nay đã in trong trí tôi, bây giờ mỗi khi ngủ tôi vẫn thường nhớ lại cảnh tượng nên thơ này.

Tôi rất thích tìm những cọng hoa mắc cỡ (trinh nữ), rồi đục vào lá cho chúng khép lại, và nói với anh: "Anh ơi, mai sau anh trồng hoa mắc cỡ phía sau nhà mình để em chơi như thế này nhé anh?"

Anh cười, chắc có lẽ chịu thua cái con bé lớn mà chẳng lớn chi hết này!

Sau khi đi một vòng, đến dưới chân bức tượng Phật, anh cầm tay tôi, nhìn vào mắt tôi thật lâu, và nói: "Bé chờ anh nhé, bé ơi?"

Tôi nghẹn ngào... Mãi lúc sau mới nói được: "Em sẽ là Hòn Vọng Phu, nếu anh không trở về..."

Phút giây hạnh phúc như bóng câu qua cửa sổ...

"Anh vuốt tóc em, một lần cuối, một lần cuối cùng, rồi thôi..."

Anh hôn trắng thanh, trên áo em xanh, một lần cuối, như những lần đó xa xôi" ...*(2)

Đến ngày Ba và tôi trở về xứ Ngàn Hoa, còn anh thì đi... biệt biệt... đến bao giờ?

...

Từ trại tù... Anh viết: "Mỗi kỳ trăng tròn, anh thường nhìn lên ánh trăng, để tìm ánh mắt em phản chiếu trong đó, Ti ơi... Anh nhớ em quay quắt. Nhớ đôi mắt thật buồn của em, bé ơi ..."

Những ngày thăm nuôi...

*"Em ngậm ngùi khóc thương
Thương anh đợi mòn mỏi
Hòn cặm ngút đoạn trường" *(3)*

Ngày anh trở về...

Mừng mừng tủi tủi... Kể làm sao cho xiết...

Rồi ngày được định cư ở bên bờ tự do...

Bao nhiêu mùa xuân đã đi qua... Anh và em đều mong ước một mùa xuân được trở về, để đến những nơi chốn của thuở vàng son ấy...

Đất Mẹ, ngày trở về, để đón mùa Xuân như ước mơ, nhưng chỉ có các con và em... Anh đã ra đi...

Sài Gòn, Đà Lạt, Huế, và sân bay Phú Bài, ngôi trường mến yêu, những con đường thân thương... tất cả đã không còn như xưa! Nhưng đối với em, vẫn thật đáng quý. Kể cho con nghe những nơi tràn ngập kỷ niệm dấu yêu, và Nha Trang với sóng biển và cát... Nghẹn ngào làm sao!

Hôm nay ngày rằm cuối năm, trăng sáng vàng vạc, em nhìn lên ánh trăng, tìm đôi mắt của anh, như ngày xưa mắt anh và em nhìn nhau trên đó anh ơi ...

Ngày mai em sẽ đưa các con lên đồi Trại Thủy, nơi có tượng Phật Bà, và kể cho con nghe về cái ngày xa xưa yêu dấu ấy, anh ơi... Bây giờ em không thể làm Hòn Vọng Phu để chờ anh được nữa rồi, em còn bồn phận với con cháu... Anh đang ở đâu hờ anh?

Anh Quang ơi, từ nơi xa ấy, anh có cùng mẹ con em đi thăm lại những con đường có lá me bay, những đồi thông con suối, không anh?

Một mùa Xuân trọn vẹn của anh và em, sẽ không bao giờ có được!

Trong phòng của mình, vẫn còn bức chân dung ngày xưa anh đã họa lại hình em đó, Quang ơi... Và chiếc áo bay ngày nào của anh vẫn ở bên em...

*Những tưởng yêu thương đến trọn kiếp
Mong sẽ trăm năm cùng bạc đầu*

...

Vàng trăng xưa, người có nhớ gì không?

(Vũ Hoàng Chương- Ta Đợi Em Từ Ba Mươi Năm)

TháiLan/NữLan-Dallas

1/ Hai Vì Sao Lạc - Anh Việt Thu

2/ Một Lần Cuối - Hoàng Thi Thơ

3/ Hai Hàng Cây So Đũa -Thơ: Nguyễn Huy- Nhạc: Trọng Minh

MÓN QUÀ NGÀY VALENTINE

Buổi chiều chị Bông đi chợ Kroger tìm mãi mới có chỗ đậu xe. Hôm nay sao chợ đông thế. Chị Bông thắc mắc và chỉ trong vài phút chị Bông đã hiểu ra. Hôm nay là ngày 14 tháng Hai. Ngày Lễ Tình yêu. Chị đã biết trước ngày này cả tuần lễ, các cửa hàng, chợ búa đã rầm rộ quảng cáo hàng hóa của họ cho ngày Lễ Tình Yêu thế mà chị quên phéng đi.

Chị Bông bước vào chợ, người ta đi chợ đông vui như chợ tết ở Việt Nam. Quẹo phải đi vào trong là rừng bong bóng hình trái tim đủ màu xanh đỏ tím vàng đang lơ lửng với những sợi dây cùng màu sắc tươi vui lòng thòng vừa tầm tay với.

Thấy cảnh người nhộn nhịp chị Bông cũng hào hứng đến chỗ bong bóng, rừng bóng che khuất phần nào ánh sáng từ những ngọn đèn trên cao tạo thành một vùng sáng ối ảm cúng nên thơ. Chị đứng dưới những hình quả tim mà lắng nghe tim mình đập rộn ràng. Chị bỗng mơ màng tưởng như mình đang trẻ lại.

Nhiều người đang níu sợi dây xuống để chọn những quả bóng đẹp.

Sang đến cửa hàng bán hoa tươi càng đông người hơn, chợ Kroger quanh năm bán nhiều loại hoa tươi giá cả phải chăng. Hoa chưng trong nhà, mừng sinh nhật, chúc đầy tháng, đầy năm hay để làm quen, tỏ tình... ôi có cả trăm lý do để người ta mua hoa.

Chị Bông chen chân vô tình đứng cạnh một bà handicap đang ngồi trong chiếc xe dành cho người tàn tật để shopping. Bà đang vờn người ra khỏi xe để có lựa cho mình một bó hoa vừa ý.

Dù chân yếu tay run bà ta cũng có một tình yêu, có thể là chồng hay là ...anh hàng xóm.

Chỗ kia một anh Mễ đang hí hửng ôm một bình hoa tím lá xanh chắc anh đang nghĩ đến người mình yêu nên mặt anh mới tươi roi rói.

Chị Bông vừa ngắm hoa vừa quan sát những người xung quanh, ông Mỹ mập bụng phệ kia sẽ chọn hoa gì nhỉ? Còn anh Mỹ đối diện chị vẫn đang mặc bộ đồng phục của hãng xưởng nào đó chắc anh vừa đi làm về ghé vào chợ mua luôn cho đỡ tốn thời gian, anh đang phân vân vì sắc hoa nào sẽ làm vừa lòng người anh yêu?

Hình như hôm nay ai vào chợ cũng không quên ghé vào quầy mua hoa, mua bong bóng, hộp kẹo chocolate và cả rượu nữa...

Chị Bông cảm xúc trước những tâm tình của thiên hạ. Người ta dù thành phần nào, tuổi tác bao nhiêu, ông quý phái sang chảnh hay anh công nhân lãnh lương giờ mỗi pay check lãnh ra là hết vèo. Bà nội trợ sồn sồn đã đẻ mấy lứa đang ở nhà ăn welfare nuôi đàn con mọn hay cô thiếu nữ mới đôi mươi mộng mơ. Họ dù ốm dù mập, dù cao thấp dù xấu dù đẹp... vẫn đang chọn mua quà Valentine cho nhau kìa.

Hôm nay họ đều là những người lịch sự dễ thương và chị chợt chạnh lòng thấy mình không giống họ, cứ làm như chị đang đứng bên lề cuộc đời của ngày lễ tình yêu.

Anh Bông nhà chị cũng thế, giờ này chắc chắn đang ung dung ngồi bên bàn cờ tướng với mấy lão ông trong khu shopping mall Việt Nam rồi, trong đầu óc chỉ toàn là “xe, pháo, mã, tướng, sĩ, tượng...” chứ làm gì biết trân trọng, lãng mạn nghĩ tới vợ trong ngày lễ tình yêu như thiên hạ ngày hôm nay.

Từ ngày về hưu anh mê chơi cờ tướng, ngày nào cũng đến shopping mall nơi có những hành lang sạch sẽ mát mẻ, hội tụ mấy ông già về hưu hay mấy anh trẻ thất nghiệp đến đánh cờ, mỗi bàn chỉ vài đồng cho vui thế mà có khi anh quên cả giờ về nhà ăn cơm, ra nhà hàng trong mall ăn đĩa cơm tấm hay bát bún là xong. Chị đã căn nhắc hoài nhưng anh vẫn không chừa.

Đã nhiều năm nay anh Bông dường như không mua hoa về nhà dù bất cứ lý do gì.

Vậy thì hôm nay chị Bông sẽ mua hoa, mua món quà ngày lễ tình yêu này tự tặng chính mình và tặng cho ông chồng để đánh thức tâm hồn khô cằn sỏi đá kia và sau là cho đẹp nhà đẹp cửa.

Chị cảm thấy mình cũng đang tươi như hoa, mộng như đang yêu trong ngày lễ tình nhân khi đi qua những dãy hoa để chọn lựa. Ôi, sao mà hoa nào cũng đẹp, cũng xinh, hoa nào cũng có tiếng nói thì thâm yêu thương gửi vào lòng người làm cho ta mê đắm chỉ muốn mua hết về nhà. Cuối cùng chị Bông cũng chỉ mua hoa hồng đỏ, thứ mà chị yêu thích rồi quành ra chỗ bong bóng chị kéo xuống không phải chỉ một bóng, một trái tim mà cả ba bốn trái tim đáng yêu. Chị buộc dây bong bóng vào xe chợ cho nó khỏi bay với bó hoa hồng đỏ để bên cạnh và đi đến chỗ quầy rượu nơi có bán các loại Margarita Cocktail của Mexico, vừa rẻ vừa ngon với đủ mùi vị trái cây của dâu, đào, cam chanh... Chỉ nhìn màu sắc đã thấy ngọt môi rồi. Chị chọn mua một chai màu chanh.

Chốc nữa đi chợ về chị sẽ làm vài món gì đó để ăn mừng ngày lễ tình yêu như thiên hạ... Anh Bông chơi cờ xong trở về nhà sẽ được chị đón mừng bằng tình cảm yêu thương, lời nói dịu ngọt và băng hoa bánh với một bữa ăn ngon. Cũng là cách chị “tạ lỗi” đã nhiều lần ăn nói gắt gỏng cau có với chồng. Nhất định ngày này chị sẽ hiền hòa dễ thương như thuở ban đầu anh đã từng yêu mến...

Đúng như chị Bông dự tính chị vừa nấu nướng xong thì anh Bông về đến, nghe tiếng chìa khóa chạm vào cửa là chị vội chạy ra nghinh đón với một nụ cười và giọng nói ngọt ngào líu lo:

- Anh đi chơi cờ về đây hả anh ...

Anh Bông quá ngạc nhiên:

- Lần đầu tiên tôi thấy bà ăn nói tử tế, chào hỏi âu yếm, tôi tưởng mình... vào lộn nhà ai chứ.

Chị Bông triu mến cầm tay anh:

- Vẫn là em chứ ai. Mời anh vào nhà.....

Nhưng anh vội rút tay lại:

- Khoan đã, tôi có... quà cho bà.

- Bộ hôm nay anh ăn cờ tướng và mua quà vặt cho em như mọi lần hả? Cái bánh bò, bánh tiêu hay ví bánh tằm khoai mì mua trong chợ?

Anh Bông đĩnh chánh:

- Tôi nghe lời bà chiều nào đánh cờ xong cũng mua ủng hộ tiệm food to go luôn ế ẩm tội nghiệp ấy mang về nhà làm quà cho bà. Nhưng hôm nay thì khác, đợt này, tôi muốn bà bất ngờ.

Anh ra xe và mang vào nhà món quà. Anh Bông rộn rã:

- Chúc mừng Valentine...

Chị Bông kinh ngạc đến sững sờ kêu lên:

- Ủa... hoa hồng đỏ và bong bóng trái tim.

Nhìn những thứ này chị biết ngay món hàng từ trong chợ Kroger. Hai vợ chồng bỗng dưng cùng ý nghĩ, cùng nổi hứng mua quà Valentine, cùng đi một chợ mà không đụng mặt nhau. Chị tò mò:

- Anh đi chợ Kroger hồi nào?

- Mới lúc này nè, không phải tiền tôi thắng cờ tướng như bà chọc quê đâu, mà trái lại hôm nay tôi thua đậm, đánh ván nào thua ván đấy.

- Và anh... buồn quá ghé vào chợ Kroger ngắm hoa, mua hoa giải sầu hả?

- Thua vài ván cờ tướng với mấy ông lãnh tiền hưu ba cọc ba đồng chứ có thua tiền muôn bạc vạn ở Casino đâu mà buồn. Đang chơi cờ tôi chợt nhớ ra tiệm thuốc tây trong Kroger mấy lần gọi tôi đến refill thuốc cao mỡ cao máu nên tôi đến lấy vì cũng hết thuốc để uống rồi.

- Thì ra thế...

Anh Bông tiếp:

- Vào chợ thấy người ta rần rần mua sắm hoa quả bánh trái cho ngày lễ tình yêu tôi... chợ chạnh lòng và nhớ ra đã lâu lắm tôi chưa mua hoa tặng bà. Biết bà thích hoa hồng đỏ và bong bóng hình trái tim nên tôi mua ngay.

May quá anh Bông vẫn nhớ sở thích của chị, chị Bông cảm động ôm bó hoa hồng đỏ và chùm bong bóng trong tay chưa biết nói lời nào cho đẹp lòng anh thì anh Bông đã nhìn thấy bình hoa hồng đỏ để giữa bàn và bóng bóng của chị mua đang tung tăng lơ lửng nhõn như bay quanh phòng khách.

- Ủa... ủa... bà cũng mua hoa hồng đỏ và bong bóng trái tim hả?

- Em cũng... chợt nhớ và chợt chạnh lòng như anh vậy đó.

Anh Bông bật cười:

- Tôi với bà luôn khắc khẩu trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Thì ra hai đường thẳng song song cũng có lúc... cong queo và gặp nhau đấy nhỉ...

Chị Bông lườm chông, tiếc rỏ:

- Nếu biết hôm nay anh mua quà Valentine thì em đã... không mua rồi. Khi không nhà mình có nhiều hoa, nhiều bong bóng thế này thật lãng phí...

Anh Bông gạt phăng:

- Bà đừng nổi máu hà tiện, tôi với bà lại... khắc khẩu bây giờ. Coi như ngày lễ tình yêu năm nay vợ chồng mình chơi sang, tôi với bà cùng bỏ qua những bất đồng trong năm để nhà cửa trong ấm ngoài êm mãi nhé.

Chị Bông hoan hỉ:

- Em đồng ý. Chúc mừng Valentine hai chúng ta. Em đã chuẩn bị một bữa ăn mừng Valentine nè. Mời anh...

Anh Bông há hê:

- Hôm nay tuy đánh cờ thua nhưng tôi được hưởng một ngày lễ tình yêu bất ngờ và quá lớn. Nhưng...

- Lại còn “nhưng” cái gì nữa anh? Bữa ăn sẵn sàng rồi...

Anh Bông năn nỉ:

- Nhưng... ngày mai tôi lại đi đánh cờ tiếp để... gỡ lại mấy ván thua hôm nay. Nhân danh ngày lễ tình yêu vui vẻ của chúng ta bà cho tôi đi chơi thoải mái, đừng cần nhằn tôi nhé. Mỗi người có một thú vui riêng, tôi chỉ mê môn đánh cờ, đấu trí thấp cao, không xài hoang phí tiền bạc, không làm tan nhà nát cửa như những đam mê khác. Bà đồng ý chứ?

Chị Bông nũng nịu trách cho đúng nghĩa ngày lễ tình yêu:

- Gớm... anh thương mấy quân cờ “tướng sĩ tượng xe pháo mã...” hơn cả em nữa đấy!

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Jan. 14, 2021)

NHỮNG MÀU SẮC CUỘC ĐỜI

Cám ơn nhiều thời son, nhiều màu sắc,
Cám hứng theo giai điệu của bốn mùa,
Những người yêu son không thấy mình già,
Thời son cũng điệu đà không có tuổi.

Thời son cũ hay thời son còn mới,
Vẫn bên em như tri kỷ trong đời,
Cầm thời son vẽ nét đẹp trên môi,

Em tự tin bước ra ngoài đường phố.

Ngày hôm qua lộng lẫy môi em đỏ,
Em góp màu phù phiếm dấu sẽ phai,
Một chút son cũng đủ để mua vui,
Dù chỉ một buổi chiều thôi. Ngán ngủi.

Hôm nay em chọn màu hồng êm ái,
Nhìn đời màu hồng nhẹ như áng mây,
Tô son lên môi em mộng mơ đây,
Dù có thể một ngày không may mắn.

Ngày mai em huyền bí màu son lạnh,
Trời mù sương nhưng anh sẽ nhận ra,
Em dùng màu son môi tím thiết tha,
Kề vai em cho ấm lòng thương nhớ.

Ngày kia em màu cam tươi rực rỡ,
Hay màu son nude đơn giản dịu dàng,
Em thế nào anh vẫn nhận ra em,
Trong khoảnh khắc giữa tình đời muôn ngã.

Mỗi màu son nói lên điều gì đó,
Nhưng màu nào cũng nói em yêu anh,
Màu son phai nhưng tình vẫn trăm năm,
Em là biên anh hãy là sóng nhé.

Nếu ngày nào chúng ta không gặp nữa,
Tình tưởng gần mà tình đã xa xôi,
Những màu son những màu sắc cuộc đời,
Em sẽ cất nằm yên trong ngăn tủ.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Jan. 16. 2021)

Giọng Huế Của Mẹ

Chưa đến ba mươi tuổi, một nách hai đứa con thơ, theo Ba, Mẹ phải xa Huế. Từ đó, hơn nửa thế kỷ qua cho đến khi lìa đời, Mẹ xuôi Nam, rồi sang Đức. Suốt mấy chục năm, Mẹ chỉ còn những lần về Huế đôi ba ngày ngắn ngủi thăm gia đình, chứ Mẹ không còn được sống ở Huế nữa. Bày con Mẹ sanh ở Quảng Ngãi, có lẽ đã ngấm giọng ru ngọt ngào của Mẹ từ thuở chưa lọt lòng... *à ơi, chiều chiều ông Ngự đi cầu, cái ve cái chén cái bầu sau lưng...* Bởi vậy, đứa nào giọng nói cũng đầy đủ sáu vậy, mười hai nhịp.

Ở Quảng Ngãi, ở Sài Gòn, đi đâu chẳng nữa, lời ăn tiếng nói của Mẹ luôn xếp đặt mọi việc ổn thỏa ba bên, bốn bề. Mẹ vào Sài Gòn đặt sách báo cho tiệm sách. Mẹ đi mua trang thiết bị cho quán cà phê. Mẹ đến những công sở ở Quảng Ngãi để tham dự đấu thầu cung cấp bút chì văn phòng. Mùa hè đỏ lửa, Ba không thể rời nhiệm sở ở miền Trung, Mẹ dẫn bảy con nhỏ vào Sài Gòn chạy loạn. Thời gian này, một cảnh hai quê, lòng Mẹ lo lắng ngổn ngang trăm mối. Tuy vậy, Mẹ vẫn sắp xếp dắt bảy con nhỏ đi đó đây khắp Sài Gòn. Mẹ muốn đưa mấy đứa con đi Chợ Lớn. Mẹ hỏi đường, người Sài Gòn ngần người, không biết “Chợ Lớn” ở đâu. Nhưng rồi, Mẹ vẫn tìm đến được những địa điểm như ý muốn. Người bạn của Mẹ ở gần chợ Cầu Muối. Bác điển tả, nhà bác có lát gạch bông đang trước. Bình thường, với thông tin như vậy, có lẽ ai cũng phải lắc đầu, từ bỏ ý định tìm kiếm. Mẹ lặn lội hỏi quanh và cuối cùng Mẹ cũng đến thăm được người bạn.

Mẹ giải quyết êm đẹp những “bất đồng ý kiến” giữa khách của quán cà phê nhà và các cô hàng cà phê. Một người khách quen kể: “Thiệt kỳ lạ, mỗi lần anh hỏi tường về quê nhà Quảng Ngãi, là anh nhớ tới Mẹ các em. Một người phụ nữ Huế, có khuôn mặt đẹp, cương nghị, đáng điệu khoan thai, trầm tĩnh, cư xử dịu dàng, nói năng nhỏ nhẹ. Các cô trong nhà chỉ cần học Mẹ các em là đủ, không cần học thêm bất cứ ai”.

Người giúp việc trong nhà không hề chịu cảnh chủ tớ, mặc dầu có những người quen gọi Ba Mẹ là ông chủ, bà chủ. Có nhiều người, đã nghỉ việc, nhưng khi có dịp vẫn ghé qua nhà, thăm hỏi gia đình.

Sau cuộc đổi đời 1975, vai Mẹ oằn xuống vì những gánh nặng khổ ải dồn dập. Khi công an, bộ đội súng ống hung dữ ập vào tịch thu nhà, Mẹ nội quá hoảng sợ, tức giận, Mẹ khóc lóc không chịu đi. Những khuôn mặt sắt máu lớn tiếng nạt nộ. Bảy con ngơ ngác, bàng hoàng. Mẹ nhẹ nhàng trấn an cả nhà. Mẹ tiếp tục cu rùa mang, gánh vác gia đình, sau khi cả nhà phải rời khỏi ngôi nhà Ba Mẹ đã gây dựng biết bao năm. Mất tiệm sách, mất quán cà phê, mất nhà, Mẹ tảo tần với hàng cơm ở bến xe Quảng Ngãi, khách hàng đa số là người dân lao động. Trong những lần đi thăm Ba, Mẹ luôn an ủi, khuyên nhủ, để Ba khỏi suy sụp tinh thần, để còn có ngày về đoàn tụ với gia đình. Mẹ đau đứt ruột, tiễn các con rời Việt Nam, mà thuở ấy, khó mong có ngày trở về, với hy vọng các con có cuộc đời đáng sống. Ba về nhà sau gần mười năm tù với nhiều chứng bệnh mang trong người. Sau lần bị đột quy, Ba đã bị liệt nửa người. Mẹ ghé vai Ba cho Ba vịn đứng dậy. Mẹ rớt rảo hỏi tìm khắp nơi cách chữa trị, thuốc ta, thuốc tây. Mẹ vái tứ phương. Tình thương yêu của Mẹ như phép màu giúp Ba bình phục và vượt qua những cơn bệnh thập tử nhất sinh.

Mẹ và một cô giáo của con, đã có những lần cùng nhau đi thăm chồng ở trại cải tạo. Mấy chục năm sau, gặp lại cô, cô hỏi tường: “Dáng Mẹ gầy gầy, vẻ nhần nhục chịu đựng gian khổ lo cho chồng, cho con. Nhưng vẫn toát lên vẻ quý phái, cao sang. Đạo ấy, là người Huế, sống giữa đất Quảng, lại xa chồng, cô càng thấy mình bơ vơ, lạc lõng. Mỗi khi cô đến với Mẹ con, cô có cảm tưởng như mình đang ở Huế, gần gũi với gia đình...”

Lúc khá giả cũng như khi cơ cực, Mẹ đối xử với mọi người như bát nước đầy. Thời nhà sách, Mẹ thân thiết với những gia đình trên đường Phan Bội Châu. Sau khi Ba đi cải tạo, nhà bị tịch thu, bác Kh., một người chưa quen biết, đã mở lời giúp đỡ Mẹ trong lúc ngặt nghèo, mặc dầu gia đình bác cũng chỉ sống đắp đổi qua ngày. Mẹ về cùng bác Kh. bán hàng cơm ở bến xe lam cạnh cây xăng. Ban đầu, có người hàng xóm do đố kỵ, tỏ vẻ hằn học, hiềm khích. Thế mà, sau một thời gian, Mẹ đã lay chuyển được thái độ của người ấy. Rồi Mẹ có thêm nhiều người láng giềng gần gũi, tối lửa tắt đèn có nhau. Những năm cuối thập niên 70 cho đến ngày các con rời Việt Nam, nhà ở Phú Nhuận, các con nhiều lần khốn đốn với phường khóm địa phương. Vậy mà, khi Mẹ ở đây và lúc Ba về nhà sau khi ra khỏi trại cải tạo, những tổ trưởng, tổ phó khắt khe, xét nét đã trở thành những người người quen thoải mái, vui vẻ với Ba Mẹ.

Ngày đón Ba Mạ ở phi trường Frankfurt, bày con xúc động nước mắt lưng tròng. Gia đình sum họp sau nhiều năm xa cách. Mạ vui mừng khôn xiết. Nhưng Mạ lo Ba vừa qua con trọng bệnh, khéo léo nói nhỏ vào tai bày con: “Mấy đứa đừng khóc, sợ Ba xúc động mạnh, không tốt”.

Mạ dặn dò, con gái đừng cản nhằn với chồng, con trai đừng gắt gỏng với vợ. Khi thấy con phải đối mặt với nguy cơ rạn vỡ trong gia đình nhỏ, Mạ ân cần khuyên nhủ: “Con nì, quyết định chi, con nhớ nghĩ đến con của con nghe”. Mạ thấy đứa con này cuối tuần ở nhà, Mạ nhỏ nhẹ: “Sao con không đi thăm bò!” Mạ thấy đứa con kia hơi tròn trịa, Mạ nghiêm giọng: “Ăn uống kỹ kỹ lại nghe con.”

Như vậy đó, giọng Huế của Mạ đã ru, đã nuôi, đã dưỡng bày con từ thuở còn thơ cho đến khi con đầu có hai thứ tóc. Giọng Huế của Mạ tận tụy chăm sóc Ba trong những thăng trầm của cuộc đời. Giọng Huế của Mạ đã buơn chải ở nhiều nơi, để chồng con đầy đủ miếng ăn, cái mặc. Giọng Huế của Mạ đã chạm vào trái tim của người chưa quen biết để họ trở thành ân nhân của gia đình. Giọng Huế của Mạ đã là bản đồ tìm đường, kiếm lối. Giọng Huế của Mạ đã mang đến những bạn bè, những láng giềng tử tế. Giọng Huế của Mạ đã an ủi chia sẻ với những người cùng cảnh ngộ.

Những cái tết Mạ còn trên đời, đêm ba mươi bên mâm cúng tất niên, Mạ lâm râm cầu nguyện cho toàn thể gia đình an lành, mạnh khỏe. Mạ vẫn giữ thông lệ lì xì con cháu cho đến cái tết cuối cùng, năm Mạ vĩnh viễn lìa xa trần thế. Con cháu, dâu rể xếp hàng chờ Mạ mừng tuổi. Mạ ngọt ngào gọi tên từng đứa con, cháu, nhỏ trước lớn sau và đặt vào tay con, tay cháu phúc lộc đầu năm.

Giờ đây, tụi con không còn được nhận được bao lì xì mừng tuổi của Ba Mạ nữa. Nhưng trong tim tụi con vẫn nghe được giọng Huế của Mạ, phù hộ cho con cháu luôn được an lành, trên thuận dưới hòa, gia đình yêu thương đùm bọc nhau, vạn sự hanh thông như ý trong cuộc sống.

Hoàng Quân

Tháng Chạp Canh Tý

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Hoa Xuân rực rỡ đón chờ,
Chào mừng năm mới "Trâu"... ngơ ngác nhìn.
Thời tiết thay đổi thỉnh linh,
Mưa dầm rải nước gió rình lạnh về.
Xuân buồn nên dạ tái tê,
Quyện vào chữ viết câu thơ "CHÚC MỪNG!"
MỪNG CHO ĐẤT NƯỚC THỊNH HƯNG,
ÁM NO, HẠNH PHÚC KẾT THÂN TÌNH
NGƯỜI.
Khắp nơi trẩy hội XUÂN TƯƠI,
Đầy lùi "quý dữ" cho đời thăng hoa.
Lê Thị Hoài Niệm

TIẾNG ĐÀN VÔ THANH

KHAI BÚT

Khai bút tặng đời một chữ AN
Riêng chàng trân quý chữ TÂM NHÂN
Còn ta xin giữ lòng THANH TỊNH
Thế hệ mai sau một chữ KHANG
Kiều Mộng Hà
Mông một Tết (Feb12nd 2021)

Khai Bút Đầu Năm

Ngày ba mươi Tết trời mưa
Trước sân họa trắng lụa thưa bay vờn
Nấu mâm chay tịnh cúng cơm
Bún riêu, các món mùi thơm bay đầy
Phong tục tập quán là đây
Đón vong cha mẹ vui vầy đầu năm

*Trời vừa thưa gió ngưng mưa
Tôi đưa tay thả lá bùa anh trao
Đành thôi ta đã mất nhau
Phố xưa thêm cũ hư hao mấy phần!*

*Chập chờn bóng đổ xô trắng
Chén vui môi đắng chén tràn lệ rơi
Cố nhân ơi. Cố nhân ơi
Nỗi đau cào nát mòn đời chao nghiêng.
Tiếng từ quy gọi bạn hiền
Đất trời âm đạm... đá thiên thu cười
Sương khuya buốt lạnh gió còi
Bếp tàn lửa nguội cuối đời tro than.*

*Đêm âm trầm điệu cung ngang
Dấu thời gian lặng... tiếng đàn vô thanh.*

Kiều Mộct Hà
Feb11-2021

Hôm nay gió lạnh rét căm
Bồi hồi ký ức lụi thắm thủa nào
Lòng dung cảm xúc dạt dào
Nhớ ngày cận Tết mức ngào bếp than
Bánh in gói giấy xanh vàng
Bánh chưng, chả thủ buột ràng mạnh tay
Bàn thờ sáng loáng đẹp thay
Trong nhà ngoài ngõ dọn ngay ngắn đàng
Nước lu phải đổ thật tràn
Xong việc rảnh rồi mơ màng đón Xuân
Tìm đâu cái thủa đẹp ngàn
Hồn nhiên bên mẹ, người thân quây quần
Xôi chè chuẩn bị ngoài sân
Đâu đây tiếng pháo bâng khuâng đón chào
Giao thừa dạ chợt nao nao
Nguyện cầu Tân Sửu bước vào hanh thông
Mọi nhà Lộc Phước thông dong
Mọi nhà sức khỏe được mong an lành.

Minh Thuý Thành Nội
Tháng 2/12/2021

NGƯỜI XÔNG NHÀ

Tết này ai đến xông nhà? Chị Bông đã suy nghĩ cân nhắc mãi mới tìm được người xông nhà thật vừa ý, một đứa cháu gọi bằng cô, Jimmy là sinh viên, học giỏi ngoan hiền và nhất là gương mặt lúc nào cũng tươi tắn nụ cười. Chị Bông không tin dị đoan, chẳng bao giờ quan trọng ai đến xông nhà ngày đầu năm nhưng suốt một năm qua chị gặp khá nhiều xui xẻo nên Tết năm nay chị Bông quyết tìm người xông nhà thử xem vận may rủi thế nào. Chị dặn dò Jimmy đúng 10 giờ sáng ngày mùng một Tết đến nhà chị, ngay cả giờ giấc chị Bông cũng đã “nghiên cứu” trên mạng, 10 giờ sáng mùng một Tết là thời điểm đẹp nhất để xông nhà. Jimmy đã sốt sắng nhận lời dù chẳng mấy hiểu “xông nhà” có ích lợi gì.

Thời khóa biểu học hành của thằng cháu Jimmy nghỉ học buổi sáng nay. Thật là thuận tiện mọi bề.

Chị Bông đã chuẩn bị xong mâm cỗ cúng đầu năm đầy đủ các món ăn ngày Tết, bánh chưng bày ra đĩa, canh măng miến gà, củ kiệu tôm khô, giò lụa giò thủ, bánh mứt trái cây.

Trên bàn thờ đã thắp nén hương thơm mùi hoa lavender mà chị yêu thích. Dưới bàn thờ hai chậu cúc vàng rực rỡ. Đợi thằng cháu yêu đến xông nhà là khai cỗ.

Vợ chồng chị Bông mặc đồ đẹp cho ngày mừng một Tết. Chị liếc nhìn đồng hồ đếm thời gian trôi, mong cho đến đúng 10 giờ. Giờ này ông bưu điện đã đi qua khu phố thì chẳng còn ai có thể bấm chuông cửa nhà chị cả. Giây phút chờ đợi người đầu tiên của năm mới gõ cửa xông nhà bỗng trở nên thiêng liêng và cần thiết biết bao.

Đồng hồ thông thả gõ mười tiếng, giờ tốt đẹp cho gia đình chị đã đến rồi đây. Ngay khoảnh khắc này tiếng chuông cửa reo lên ròn rã. Anh Bông hài lòng nhưng thắc mắc:

- Jimmy ở cách nhà mình nửa giờ lái xe mà đến đúng giờ không sai lấy một phút. Hay là nó... núp ngoài cửa này giờ và đợi đúng giờ thì xuất hiện?

Chị Bông hãnh diện vui mừng:

- Tôi đã chọn ai thì đâu vào đấy. Jimmy cẩn thận lắm...

Chị Bông mở toang cánh cửa để sẵn sàng ôm cháu và chúc nhau câu chúc đầu xuân. Nhưng chị khựng lại, trước mặt chị không là Jimmy mà là chị Mễ tay cầm một lá thư, tươi cười hơn hờ chị Mễ kể công:

- Lá thư của chị vừa đi lạc vào thùng thư nhà tôi nè. Tôi ở cách nhà chị 3 block đường mà tìm hoài mới ra địa chỉ.

Ông bưu điện thật là xốn xác, ông đã làm tan nát buổi xông nhà đầu năm của chị Bông rồi. Anh Bông thấy vợ còn ngần ngại vội giục:

- Dù sao chị Mễ đây đã là người xông nhà chúng ta em hãy đón chào chị ta như một người bạn quen đi.

Chị Bông biết không thể làm khác, chị gượng cười với bà hàng xóm bắt đắ dĩ:

- Cảm ơn chị đã mang lá thư đi lạc về đúng địa chỉ nhà tôi. Hôm nay là ngày đầu năm mới của người Việt Nam chúng tôi đó. Happy New Year!

Chị Mễ nhìn thoáng vào nhà thấy hoa tươi, thấy trên bàn thờ khói hương thơm nhẹ nhẹ và thấy bàn cỗ đầy, chị đã hiểu và mỉm cười lịch sự đáp lại:

- Happy New Year.

Chị Bông ra bàn lấy một hộp thức ăn gồm khoanh bánh chưng, khoanh giò và bánh mứt đưa cho chị Mễ:

- Mời chị thưởng thức món ăn mừng năm mới của chúng tôi.

Chẳng biết chị ta có biết ăn những món này không mà cũng cảm động cảm ơn rồi rít và chào ra về. Anh Bông an ủi vợ:

- Chị Mễ này trông tươi tắn mau mắn em ạ. Biết đâu chị ta cũng mang vào nhà mình may mắn cả năm.

Anh Bông nhìn đồng hồ và thở than:

- Mà sao thằng cháu Jimmy đẹp trai học giỏi, đúng người đúng việc của em giờ này vẫn chưa đến?

Chị Bông nói như dỗi hờn:

- Chẳng cần nó nữa, có người xông nhà rồi chiều tối nó đến cũng không sao.

Tiếng chuông cửa lại reo lên ròn rã liên tiếp hai ba lần, chị Bông ra mở cửa, lần này đúng là Jimmy. Chàng trai trẻ rắng nở nụ cười nhưng một cục u bầm tím trên trán Jimmy làm chị Bông ngạc nhiên và xót xa, chị chưa kịp cất tiếng hỏi thì Jimmy đã nhanh nhẩu nói một câu mà chị Bông đã bắt học thuộc lòng:

- Năm mới cháu chúc cô chú nhiều sức khỏe và may mắn ạ.

- Cô chú cũng chúc cháu luôn học giỏi vài năm nữa ra trường có việc làm ngay. Nhưng cháu ơi, trán cháu bị sao thế?

Bước vào nhà Jimmy mới kể:

- Cháu nhớ lời cô dặn nhưng tối qua cháu thức khuya học bài... ngủ quên đến 10 giờ sáng mới thức dậy, vội vàng đánh răng rửa mặt và thay quần áo phóng xe tốc độ nhanh như xe cấp cứu 911 để đến đây. Mọi sự suôn sẻ thế mà đến trước sân nhà cô, bước xuống xe cháu vấp phải cây hoa hồng bên lề đường nhà cô ngã một cái đau quá, u đầu luôn cô ơi...

Anh Bông được dịp trách vợ:

- Thấy chưa, anh đã cản em, trồng cây hoa sát vỉa hè đi bộ, trông vướng mắt và cản trở lối đi của thiên hạ nhưng em cứ muốn... khoe cho mọi người biết nhà em có cây hoa hồng đẹp cơ. May mà cháu em u đầu, chứ thiên hạ u đầu chúng dám... thưa em ra tòa lắm đó.

Chị Bông liếc mắt nhìn chồng:

- Ô kìa... ngày Tết nhất mà anh chỉ nói chuyện xui xẻo. Tại Jimmy vội vàng vấp ngã chứ cây hoa hồng có tội tình gì.

Jimmy buồn buồn:

- Cháu xin lỗi cô chú, cháu đã đến trễ và làm hỏng giây phút xông nhà năm mới.

Chị Bông ngọt ngào bảo cháu:

- Không sao đâu cháu, chỉ là tai nạn thôi mà sang năm cháu lại sang xông nhà cô chú nhé. Bây giờ thì Jimmy vào nhà cô bôi dầu xanh con ó cho bớt sưng tím rồi chúng ta cùng ăn cỗ Tết.

Trên bàn thờ mấy cây hương lavender đã tàn mà mùi thơm còn thoang thoảng chưa chịu tàn theo. Ba người cùng vào bàn khai cỗ đầu năm.

Vợ chồng chị Bông vừa ăn vừa kể chuyện Tết nhất ngày xưa cho Jimmy hiểu. Những món ăn ngon và tiếng nói cười đã làm quên đi những điều không vừa ý làm vui thêm bữa tiệc năm mới, không khí gia đình ấm áp dù ngoài kia gió tháng hai vẫn còn chút hơi lạnh mùa đông ở lại.

Khi Jimmy chào tạm biệt ra về, chị Bông lại băn khoăn lẩm bẩm một mình:

- Không biết năm nay mình sẽ gạt hái buồn vui thế nào đây?

Anh Bông trấn an vợ:

- Chúng ta sẽ hên đấy, được hai người xông nhà. Thử hỏi, nếu Jimmy xông nhà trước, đúng giờ như em đã chọn với cái đầu máu sưng bầm tím em có vui không? Thế là ông trời sắp đặt tốt đẹp cho chúng ta, chị Mễ tươi vui khỏe mạnh đến trước rồi Jimmy giỏi giang bị ngã sưng đầu đến sau.

Chị Bông chợt nhớ ra lá thư đã được chị Mễ mang đến, đó là thư của người thân bên Việt Nam gửi chúc Tết gia đình. May quá, nếu thư thất lạc thì chị sẽ thất lễ với người thân biết bao nhiêu. Chị Mễ vô tình nhưng cũng là có duyên với gia đình chị, mang lá thư đến nhà chị ngay vào dịp năm mới lại vào thời điểm giờ giấc mà chị mong đợi nhất. Người tính không bằng trời tính là đây.

Chị Bông mỉm cười với chồng:

- Không ai xếp đặt được mọi sự việc trong cuộc đời mình anh ạ. Nếu ai cũng chọn được người xông nhà đầu năm và may mắn thì cuộc đời làm gì có những xui xẻo, khổ đau. Em nhớ bác Năm bán bún riêu ở xóm mình bên Việt Nam, bác luôn chọn người xông nhà và kiêng cử kỹ lưỡng

không bao giờ quét rác 3 ngày Tết sợ tiền bạc ra đi. Vậy mà nhiều năm qua cho tới bây giờ bác Năm vẫn là gia đình nghèo nhất xóm, thỉnh thoảng mình vẫn gửi chút quà về biếu bác đó.

Anh Bông đồng tình:

- Ngày Tết chúng ta kiêng cử theo phong tục đúng truyền thống tỏ lòng kính trọng ông bà tổ tiên và để cho con cháu không quên nguồn gốc quê hương mà thôi. Chúng ta cứ ăn ngay ở thẳng thì sẽ gặp điều lành em ơi...

Nguyễn Thị Thanh Dương

YÊU TẾT

Biết Tết từ bao giờ
Mà tôi yêu đến thế
Tôi tìm Tết mỗi mùa
Cả một thời thơ trẻ.

Tìm trong tờ lịch mỏng
Đêm thời gian vui dần
Ngày Tết xa thăm thẳm
Đề tôi chờ tôi mong.

Đêm ba mươi tôi thức
Rạo rức đón giao thừa
Lại sợ mùa xuân hết
Sẽ tàn một giấc mơ.

Tết từ trong nhà tôi
Bánh chưng xanh, hoa quả
Tết ra ngoài đầu ngõ
Xác pháo đỏ tiếng cười.

Tết của tuổi đôi mươi
Tôi tìm trong hoa bướm
Chưa biết điem trang đời
Đã thấy mùa xuân thắm.

Tìm trong nắng trong gió
Từ đất trời về đây
Trần gian đang mở cửa
Đón mùa xuân tràn đầy.

Tết đã đi theo tôi
Trên đường đời vạn nẻo
Tôi thêm bao tuổi rồi
Mà lòng chưa khô héo.

Dù cùng trời cuối đất

Vẫn hướng về một phương
Tôi vẫn hoài yêu Tết
Vì Tết là quê hương.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Trâu

- Bà ơi! Năm tới là năm con gì vậy bà?
- Năm con trâu cháu ạ.
- Con trâu là con gì vậy? Có phải là con bò không bà?
- Cháu chưa trông thấy con trâu đâu vì ở Mỹ và Âu Châu ít nuôi trâu. 95% trâu trên thế giới sống ở châu Á. Đây này, vì cháu tuổi con trâu nên bà tặng cho cháu một con trâu bà làm lấy bằng nhựa đen nhồi bông. Bên ngoài trâu to hơn con bò nữa và nó cũng ăn cỏ như bò. Đây là hình con trâu trong máy Ipad của bà. Cháu nhìn đi...
- Trông nó hiền ghê bà nhỉ, mà cặp mắt nó như đang nghĩ cái gì xa xôi đâu đâu ấy bà nhỉ.
- Đúng thế cháu ạ, trâu to lớn nhưng chậm chạp hiền lành để cho người sai bảo. Ở Việt Nam và các nước châu Á, người ta nuôi trâu để cày ruộng, kéo xe. Trâu rất được việc nhờ khoẻ mạnh mà nuôi nó cũng chẳng tốn kém gì, chỉ cho bó cỏ là xong.

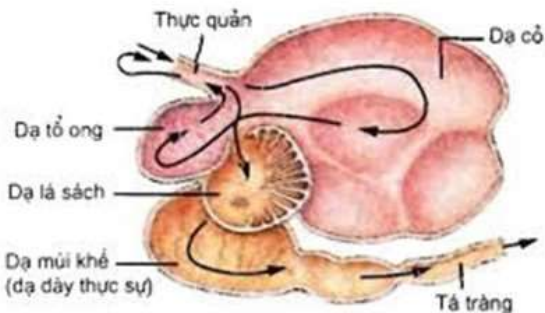
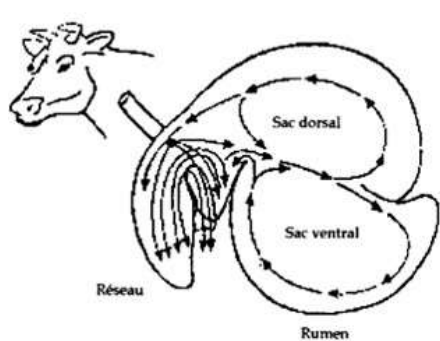

*Trâu ơi ta bảo trâu này
Trâu ra ngoài ruộng trâu cày với ta
Cày cấy vốn nghiệp nông gia
Ta đây trâu đấy, ai mà quản công.
Bao giờ cây lúa còn bông,
Thì còn ngọn cỏ ngoài đồng trâu ăn.*

Kiếp trâu khổ lắm cháu ạ. Trâu suốt đời phục vụ cho người, cày ruộng dưới nắng chang chang, à ạch kéo gỗ trên ngàn, đập lúa, kéo xe, ép mía, thế mà nếu lỡ có thềm ăn ngon, gặm một ít lúa là bị mấy chú mục đồng đánh cho đau điếng. Làm lưng vát vả mà chiều về trâu chỉ được tắm trong một vũng nước cạn chưa đủ để đằm mình, sau đó trâu chỉ được lừa vợi vàng ít cỏ vào bụng để chú chăn trâu còn buộc trâu vào cột mà đi ngủ. Trâu khổ đến nỗi khi ngủ vẫn còn bị sỏ thùng vào mũi, buộc vào cột vì người ta sợ trâu đi mất. Cũng là con vật nhưng chó mèo được rong chơi, ngựa và trâu bò thì phải làm việc suốt ngày nên khổ lắm. Người vẫn nói khổ như trâu như bò, kiếp trâu bò.

- Tại sao trâu bò cứ nhóp nhép nhai suốt ngày và chỉ ăn cỏ mà sống vậy bà?
- Ủ, trâu bò tuy có hàm răng rất đẹp nhưng chúng không có hàm trên. Khi cho bó cỏ, chúng vợi dùng lưỡi lừa ráo vào miệng, dùng hàm để cắn đứt, rồi đẩy thẳng xuống dạ dày cỏ.
- Dạ dày cỏ? Kỳ vậy bà?
- Đúng đấy, dạ dày loài nhai lại có tới bốn ngăn và chu trình tiêu hóa tóm tắt như sau: dạ cỏ → dạ tổ ong ---- miệng nhai lại → dạ lá sách → dạ múi khế

Cỏ, sau khi được trâu bò ăn vào sẽ được chuyển vào dạ cỏ. Dạ cỏ là nơi chứa, làm mềm thức ăn, có các vi sinh vật cộng sinh tiết enzym Cellulase giúp trâu bò tiêu hóa cellulose trong cỏ và các chất khác. Cỏ, sau khi được lên men và làm mềm sẽ được chuyển qua dạ tổ ong cùng với một lượng lớn vi sinh vật. Sau khi trâu bò ngừng ăn, thì thức ăn sẽ được ợ lên miệng để nhai kỹ lại. Thức ăn sau khi được nhai kỹ sẽ được chuyển xuống dạ lá sách để hấp thụ bớt nước sau đó được chuyển qua dạ múi khế, dạ múi khế đóng vai trò như dạ dày thật sự, tiết pepsin và HCl tiêu hóa protein ở cỏ và vi sinh vật. (internet)

Khi trâu ợ cỏ lên miệng mới là lúc nó nhai. Trâu nhai khoảng 6 đến 8 giờ mỗi ngày và tiết ra đến 160-180 lít nước bọt để nhai. Khi vi sinh vật tiêu hóa cỏ nó cũng tiết ra nhiều khí đi qua thành dạ dày cỏ để thành năng lượng nuôi trâu, sản xuất sữa. Khí cũng ợ qua miệng thành khí methane. Cháu tưởng tượng đi, 1000 lít khí methane mỗi ngày. Khí methane CH_4 mà ta gọi là hiệu ứng nhà kính, chuyển thành khí carbonic CO_2 làm nóng trái đất. May thay các khí này lại được cây cối và nhất là cỏ trên đồng cỏ thu hồi lại và cho ra khí oxy (O_2) qua quá trình quang hợp vào ban ngày nhờ ánh sáng mặt trời. Carbon (C) sẽ lưu lại dưới đất; vì thế khi nuôi bò cần một cánh đồng cỏ rộng để chuyển hóa methane thành oxy, tuy vậy con người vẫn tiếp tục nghiên cứu thu hồi methane làm khí đốt cho đỡ hại khí quyển.

Dạ tổ ong cũng giữ những vật lạ không ăn được lẫn chung vào cỏ, sau đó đẩy lại ra ngoài miệng mà nhổ ra, phần còn lại thì đẩy xuống dạ lá sách. Dạ sách có nhiều tờ y như quyển sách của cháu nhưng không chép chữ để học mà để ép chất lỏng xuống dạ múi khế. Dạ này giống múi trái khế mà loài heo cũng có, nhiều múi nên hấp thụ nhiều và mau. Có dạ sách nhưng chúng vẫn mang tiếng ngu như trâu bò đấy.

- Chúng có sách thật hả bà?

- Có thật chứ. Mẹ cháu vẫn mua sách bò về nấu phở đấy.

- A! Cháu nhớ rồi, nó trắng và có nhiều tờ, giống quyển sách thật!

- Này, cháu ghé tai vào miệng con trâu bông bà vừa cho nghe xem trâu nói gì đi.

- Sao? Cô hỏi chúng tớ ăn cả ngày đêm hay sao miệng lúc nào cũng nhóp nhép. Không dám đâu.

Làm việc quần quật xong chỉ được thưởng cho bó cỏ tí tẹo, đầu đủ ăn mà giá tỹ đến mùa gặt dư cỏ thì dạ dày dậu lớn cũng đâu phải bò mà chứa được nhiều cỏ. Nhóp nhép suốt ngày vì lũ vi sinh vật trong dạ dày giúp chúng tớ nghiền cỏ, làm cỏ lên men, biến cỏ thành chất bổ dưỡng nhưng đồng thời chúng lại cứ đưa lệnh lên miệng khiến miệng chúng tớ tưởng có đồ ăn, thế là nhai, nhai lại.

Hà hà, tưởng tượng nếu các người cũng có hệ thống vi sinh vật này thì e người cũng sẽ ăn hết cỏ của lũ trâu bò đấy nhé. Tớ đùa thôi chứ bà con chúng tớ ở ngoại quốc là chú bò hay anh ngựa được người cho ăn bắp ngon lành, mà còn xay ra nữa đấy chỉ khác là suốt ngày đêm bị nhột trong chuồng chờ vắt sữa hay làm thịt. Đấy, kiếp súc vật đấy. Người sướng thế mà còn than phiền đời là bể khổ!

- Bò cho sữa bò, thế trâu có sữa không?
  - Sao lại không? Khi sanh con, trâu cái cũng có sữa thì mới nuôi con được chứ, nhưng bò cho nhiều sữa ngon nên người mới nuôi bò lấy sữa. Này nói nhỏ cho cô nghe, yếm bò lớn hơn yếm trâu vì nhiều sữa đấy.
  - Trâu ơi, trâu có biết cười như bò không?
  - Vớ vẩn! Bò cười là nhãn phở mát «La vache qui rit» vẽ hình con bò cười. Ngoài đời mà gặp bò cười xem các người có chạy tóe khói không!
- Chỉ có con tinh-tinh hay con khỉ mới nhe răng khọt khẹt như cười thôi. Động vật không biết cười dù thực sự nhiều lúc thấy việc các người làm chúng tởm muốn bò ra mà cười, lúc đó chúng tởm chỉ kêu được vài tiếng, nghe như cười. Trời cho người nhiều thứ quá mà người không biết quí.
- Bà ơi, sao bà lại làm cho cháu con trâu màu đen?
  - Cháu hỏi Trâu xem.

- Đen? Tại sao chúng tởm cứ đen thui lui à? Trời sinh ra đấy! À mà chúng tởm không đen thui lui nên cóc dám đòi hỏi “black leaves matter”. 95% trâu sống ở châu Á vì chúng tởm thích nóng và ẩm nên trẻ con bên Âu Mỹ biết rất ít về trâu. Đại đa số trâu màu xám đen, giai cấp quý phái ít ỏi mới trắng, thường thấy ở Quảng Nam Việt Nam.

- Thế có trâu vàng không?

- Trâu vàng? Làm gì có! Chỉ là huyền thoại thôi. Người là chúa hay thêu dệt huyền thoại. Tởm nghe họ nói là xưa xưa xưa xưa, vào đời nhà Lý, có sư Không Lộ rất giỏi y thuật. Sư được mời sang chữa bệnh cho thái tử bên Tàu và được đền ơn bằng một bao đồng. Sư Không Lộ dùng phép thần thông lấy hết nửa kho đồng đen của Tàu. Đồng đen quý lắm, đắt hơn vàng. Ngài mang về đúc cái chuông rất to rồi đánh tiếng chuông đầu tiên. Tiếng chuông vang đi rất xa, đến tận bên Tàu khiến con trâu bằng vàng trong kho tưởng là mẹ gọi, đã ngày đêm phóng từ Tàu sang An Nam. Sang đến nơi, không thấy mẹ đâu, con trâu vàng tức giận đào sới tùm lum thành cái hồ Tây. Sư Không Lộ sợ vua Tống khiển trách nên vứt cái chuông xuống hồ khiến trâu vàng cũng nhảy xuống theo rồi biến mất nên hồ này còn mang tên hồ Kim Ngưu. Nhà sư di ngôn là nhà nào có đủ mười con trai, dẫn ra hồ làm lễ thì trâu vàng nổi lên. Đấy trâu vàng là con kim ngưu được đúc bằng vàng. Hồ Kim Ngưu tức hồ Tây.

- Cháu nghe nói Hồ Tây rộng và đẹp lắm, lại có đê Cổ Ngưu với bánh tôm Cổ Ngưu nổi tiếng dòn thơm... Bà ơi! Khi nào bà dẫn cháu đi thăm hồ Tây nhé. Cháu thấy bà hay nghe cô Mỹ Linh hát bài “Chiều Phủ Tây Hồ” là buổi chiều phủ lên hồ Tây phải không bà?

- Không đúng cháu à. Phủ ở đây có nghĩa là điện thờ, nơi thờ các ông hoàng bà chúa, không như chùa là nơi thờ Phật. Bài hát nói về buổi chiều ở phủ Hồ Tây cháu ạ. Bà mở nhạc cho cháu nghe, bài này hát như nhạc châu văn tức là nhạc để lên đồng:

<https://www.youtube.com/watch?v=69wY4craPeo>

Chiều như chậm rơi chậm rơi
Sóng bông bênh bông bênh
Sương giăng đỉnh núi mờ xa
Phủ Tây Hồ băng khuâng huyền thoại
Xa xa hạc trắng bay về
Chiều như cơn mơ vỡ về hồn ta bơ vơ...
Chắp tay lạy thánh nhân trời đất
Em khói hương thanh thản một phần đời
Thả hồn mình bông bênh cõi Phật
Ta khói hương để khói chơi vơi
Những nỗi buồn gieo neo đời vắng
Bỗng chợt như thanh thản trước chiều nay
Hồn ta tĩnh lặng bên chùa vắng
Gió Tây Hồ thổi mái mái rêu phong
Chiều như chậm rơi chậm rơi
Sóng bông bênh bông bênh
Hóa vàng đi em... Hóa vàng đi em...
Hóa vàng đi em...

Hoá vàng là đốt vàng mã mà người ta mang để cúng bà Chúa...
Bà già rồi không còn dịp đi thăm Hồ Tây, thôi mình nhìn hình đỡ ghiền. Đây này, quang cảnh hồ Tây, tháp cao đỏ là phủ Tây Hồ.
Phủ Tây Hồ nằm trên bán đảo lớn giữa Hồ Tây, bên trong là bàn thờ. **Phủ Tây Hồ thờ** Liễu Hạnh Công chúa. Bà Chúa là một trong bốn vị thánh bất tử. Bốn vị đó là Sơn Tinh, Thánh Gióng, Chử Đồng Tử, Liễu Hạnh. Truyền rằng Bà Chúa tên là Quỳnh Hoa, con gái thứ hai của Ngọc Hoàng, bị đày xuống nhân gian vì đã làm vỡ ly ngọc quý. Thấy Tây Hồ phong cảnh xinh tươi nên bà lưu lại đây. Bà đã diệt trừ ma quái, trừng phạt tham quan và giúp người dân an cư lập nghiệp nên dân mang ơn, thờ bà và xưng danh bà là bà Chúa.
Cũng theo truyền thuyết, trước khi vào kinh đô, trạng nguyên Phùng Khắc Khoan dạo chơi hồ Tây, gặp được bà Chúa rồi hai người vui thú cầm kỳ thi họa mà thành đôi tri kỷ.

Khi trạng nguyên từ kinh đô trở về thì tiên nữ đã biến mất. Ông cho lập đền thờ tại đây, thờ Chúa Liễu Hạnh, gọi là Phủ Mẫu. Cảnh phủ Tây Hồ còn có đền Kim Ngưu thờ Ông nên gọi là đền Ông.

Phủ và đền là nơi thờ thần thánh. Gọi là phủ vì phủ là dinh cơ của các hoàng tử, công chúa. Đền, từ

lâu vốn là nơi thờ thần thánh như đền Đức Thánh Trần tức Trần Hưng Đạo ở Tân Định, đền Ngọc Hoàng ở Đa Kao, đền Hai Bà Trưng ở đường Hoàng Hoa Thám, Gia Định. Tại đền thờ Hai Bà có hội phủ Giày thờ đức Thánh Mẫu tức Liễu Hạnh công chúa. Thường ở phủ hay tổ chức lên đồng. Người lên đồng gọi là đồng cô, đồng cậu. Họ ngồi đồng chờ thánh nhập vào, lúc đó họ lắc lư cái đầu và diễn tả một cảnh đời của thánh khi còn tại thế như bơi thuyền rồng, dạo chơi. Hôm nào bà dẫn cháu đi xem cho biết. Ngày xưa bà cũng hay theo cụ cố ngoại đi chùa hay xem lên đồng để được lộc.

- Bà ơi “lộc” là gì, mà sao lại gọi là phủ Giày?

- Lộc là quà của ông đồng, bà đồng cho, là kẹo bánh hay tiền. Hội phủ Giày vì người ta kể khi Chúa Liễu Hạnh về trời, ngài có để lại một đôi giày (có người gọi là phủ Dày). Khi di cư vào Nam, người miền Bắc mang theo ngài Liễu Hạnh vào, thờ ở Gia Định. Ngài rất linh thiêng nên ngoài phủ Tây H ở Hà Nội, ngài còn được thờ nhiều nơi như hội phủ Giày Nam Định rồi Gia Định.

- Mà bà ơi, tại sao khi viết bài bà lấy tên là Sao Khuê. Sao Khuê là gì vậy bà?

- Cháu thấy sao trên trời không? Sao Khuê thuộc nhóm 28 ngôi sao chính gọi là Nhị Thập Bát

Tú, trong đó cũng có sao Ngưu thuộc chòm sao Huyền Vũ nằm ở phương Bắc, ứng với hành thủy, thuộc về mưa. Ngưu là trâu đó. Sao Kim Ngưu là sao Taurus vì có hai cái sừng xoè ra giống sừng trâu. Sao Ngưu, sao Đẩu là những ngôi sao sáng và thường được gắn cho những người có trí tuệ.

- À, bánh croissant cong như cái sừng nên mình gọi là bánh sừng trâu. Cái đầu con trâu gồ gề thật, hai cái sừng nhọn hoắt.

- Thế mới có câu gọi “ngưu đầu mã diện” tức đầu trâu mặt ngựa, là hai vị quý sứ dưới âm ty hay còn ám chỉ bọn côn đồ, mặt mũi bặm trợn.

- Allo, trâu gọi.

- Dạ tôi nghe.

- Hai bà cháu nói chuyện quên cả tôi đây nhé. Này cô bé, mấy người thấy chúng tôi hiện lành nhưng hay nổi cộc nên họ chọc cho chúng tôi điên lên mà chọi nhau, dùng sừng mà húc nhau, móc ruột gan nhau. Thật là ác độc!

- Dạ, ác thật. Ngoài chọi trâu còn đấu bò. Bây giờ ở những nước văn minh người ta đã bỏ đấu bò nhưng ở Việt Nam vẫn còn chọi trâu, chọi gà, đá đé và lễ tế trâu cúng thần. Xin lỗi ông trâu nhe,

cũng tại quan niệm sai lầm, người cho trâu là thánh vật nên dùng làm vật tế lễ, cầu cho mưa thuận gió hoà, mùa màng bội thu, dân cư an lạc...

- Các người luôn tự hào là văn minh, khôn ngoan nhưng không ngừng bắt loài vật đấu đá với nhau và người cũng không bao giờ ngưng chiến tranh với nhau. Chúng tôi rất tốt và có ích cho người nhưng rồi họ cũng giết chúng tôi và chẳng bỏ đi tí tẹo nào:

Con trâu có một hàm răng (trâu không có hàm răng trên)

Ăn cỏ đồng bằng uống nước bờ ao

Thời sống mầy đã thương tao

Bây giờ mầy chết, cầm dao xẻ mầy...

Thịt mầy tao nấu linh đình

Da mầy bịt trống tụng kinh trong chùa

Sừng mầy tao tiện con cờ

Làm dao, cán mác, lược thưa, lược dây.

Trâu chết đi rồi mà còn bị đánh đập mãi đấy, khi người đánh trống là đánh vào da trâu đấy cô biết không?

- Cái đó... cái đó tuy là không phải tí nào nhưng chẳng qua là số kiếp của trâu. Lỗi tại ông Trời. Trâu không biết chứ đến phân trâu người ta cũng quý. Ngày xưa ở làng quê, người ta lấy xương hông trâu làm cái đồ để xúc, đi đường hễ gặp phân trâu là vội vàng xúc bỏ vào thúng mang về ủ phân cho ruộng. Trên 'body' của trâu cái gì cũng có ích hết. Trên đầu em bé mới đẻ hay có ghét đọng lại mà người ta gọi là 'cứt trâu', lấy lược bằng sừng trâu, mà cào là ra hết. Lược sừng trâu thường gọi là lược sừng và cong cong chứ không thẳng.

Trâu phải biết rằng loài người rất quý trâu, này nhé:

Tậu trâu, lấy vợ, cất nhà

Trong ba việc ấy thật là khó thay

- Trâu biết giá trị lớn cỡ nào, lớn đến nỗi

Thăng bờm có cái quạt mo

Phú ông xin đổi ba bò chín trâu...

- Ủ ừ, lớn không bằng năm xôi:

Phú ông xin đổi năm xôi bờm cườì!

- Ở hơ... xin lỗi Trâu nhé.

- Này cô bé! cô biết truyện 'năm trâu sáu cột' không?

- Dạ, bà kể rồi. Ngày xưa có ông phú hộ có đàn trâu, năm con. Một trong năm cái cột để buộc trâu bị mục nên quản gia cho đóng cái cột khác. Chẳng may cột cũ chưa được bỏ đi thì ông phú hộ thành linh qua đời. Con gái duy nhất của ông phú hộ cho rằng quản gia thừa cơ đem bán một

con trâu và bắt người quản gia phải đền. Giải thích cách nào cô chủ cũng không nghe mà ông không có tiền mua trâu để đền nên ông quản gia tức, uất mà chết. Cô chủ tức quá cũng chết theo. Cả hai biến thành chim. Cuối rừng, con mái kêu: “năm trâu sáu cột” thì con trống ở đâu rừng đáp “bắt cô trói cột”. Hai con cứ đối đáp nhưng không bao giờ gặp nhau... Dân Việt miền Bắc và những người bị đưa ra Bắc tù thì bảo tiếng kêu hai con chim này nghe như “khó khăn” và “khắc phục”.

- Cô bé này giỏi.

- Là nhờ bà hay kể chuyện cổ tích cho cháu nghe đó Trâu ơi. Bà ơi, cháu hay nghe bà Cả mắng chú Út là ‘anh đi bốn biển năm châu rồi về sụp lỗ chân trâu’ là sao hả bà?

- À, tại chú Út thông minh học giỏi, kiếm nhiều tiền, nhưng kén mãi không được vợ. Sau khi về thăm Việt Nam lại cưới một cô vợ vừa già vừa xấu vừa nghèo vừa dốt nên bà Cả đau lòng, xót con... cũng ví như người đi sông sâu biển rộng không chết mà về chết trong cái ao tí tẹo.

- Trâu ơi! Trâu ơi... sao gọi mãi mà không trả lời. Trâu điếc thật à, chả trách người ta cứ bảo trâu là “sáng tai ọ, điếc tai cây”.

- Dĩ nhiên rồi, cô cũng vậy, bố mẹ hét to bảo vào học thì làm bộ không nghe nhưng ai rủ đi chơi, đâu nói thăm cũng nghe.

- Nói với Trâu cũng như “đem đàn mà gậy tai trâu”, chắc phải bắt chước Sào Phủ dẫn trâu đi chỗ khác uống nước sau khi nghe Hứa Do kể chuyện vua Nghiêu muốn nhường ngôi...

- Cái con bé đánh đá này. Cái đầu mi đúng là hôi rình

Dầu bông bưởi, dầu bông lài

Xúc vô tới Tết còn hoài mùi cứt trâu.

- Hừ, rõ là “trâu buộc ghét trâu ăn”. Không thèm chơi với trâu nữa.

- Trâu nghe cô hát hay, bây giờ Trâu đó cô một câu, cô không giảng được phải hát cho trâu nghe một bài.

- Trâu đó đi.

- ‘*Vừa bằng cái bát, san sát giữa đồng*’ là gì?

- Là cánh đồng chum.

- Bậy, cái bát sao lại là cái chum. Đó là những vết chân trâu dẫm lên ruộng khi đi cày đó. Bây giờ cô hát đi.

- Ok, *Trăng soi sáng ngời treo trên biển trời, tình ơi, một đàn con trai như đàn con gái ra ngồi nhìn trăng. Trăng soi chú Cuội ngồi gốc cây đa để trâu ăn lúa, nhìn mây theo gió miệng ca bài hồi...*

Bà ơi bà, sao nước mình có nhiều truyện, bài hát, ca dao tục ngữ về trâu ghê, kể cả ngày không hết.

- Ủ tại nước mình là nước nông nghiệp, chuyên về cây cấy, gắn bó với trâu.

- Trâu còn được các thiền sư đưa vào Thiền đạo, nghe cô.

Mười bức tranh chăn trâu mang tên “Thập mục ngư đồ” minh họa những giai đoạn mà một hành giả Thiền Tông trải qua trên con đường giác ngộ. Kèm theo mỗi tranh là bài thơ ngắn, thí dụ ở bức tranh số 1

*Nao nao vạch cỏ kiếm tìm trâu
Núi thăm đường xa nước lại sâu
Kiệt sức mệt nhòa tìm chẳng thấy
Chỉ nghe réo rắt giọng ve sầu.*

Rồi tiếp là “tìm thấy đầu chân trâu”, “thoáng nhìn thấy trâu” (như thấy giềng mối của Đạo, “bắt được trâu” (nắm được tâm trí và tìm cách điều phục tâm trí không cho đi lang thang nữa), “thuần hoá được trâu” (ứng với tu tập đã đạt được mức ĐỈNH), thông dong thối sáo “cưỡi con trâu về nhà”, “Về tới nhà” hay “Quên trâu còn người” diễn tả hành giả đã về tới nhà mình, tâm trí tĩnh lặng, bình an.

Cưỡi trâu về thẳng đến gia san
Trâu đã không rồi người cũng nhàn
Mặt nhật ba sào còn say mộng
Dây roi dẹp bỏ bên cạnh sàng.

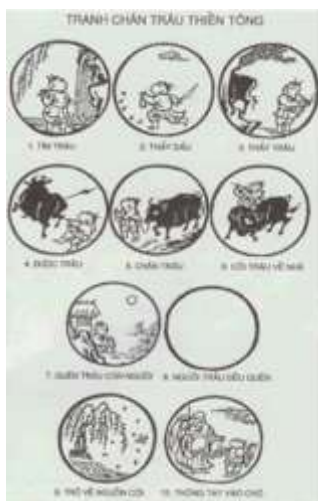
Tới đây tưởng là hết mà chưa hết.

* tranh số 8, vẽ một vòng tròn, không còn trâu cũng chẳng còn người, bức số 9, vẽ chim bay về tổ, lá rụng về cội, nước chảy về nguồn, tức là trở về nguyên vẹn thuở ban sơ, thấy mây chỉ là mây, núi chỉ là núi,

thấy sắc chính là sắc, thấy không chính là không.

* Bức tranh cuối, số 10, tiêu đề “thống tay vào chợ” *Mang bầu đi vào chợ, roi gậy trả lại nhà, nơi quán rượu hàng cá, hóa độ chuyển thành Phật hết.*

Mười bức tranh này mô tả con đường của thiền giả, khởi đầu phát tâm đi tìm Đạo nhưng tìm mãi chưa gặp sau đó lờ mờ thấy, để rồi duyên may biết được Đạo. Đạo nằm trong tâm trí của mình nhưng tâm trí con người khó mà yên, lúc nào cũng suy nghĩ lung tung như con trâu lờn lộn lúc mới bị người bắt được, sau cùng mới chịu êm và khi êm rồi thì không cần giữ trâu nữa. Khi người sống cuộc đời bình thường, thấy mọi vật như là chúng đã là ‘as it as’, chính là đã đạt đạo.

- Bà ơi, cháu chẳng hiểu gì hết!
- Bà cũng chỉ hiểu lơ mờ. Khi còn nhỏ, bà thấy trẻ chăn trâu thổi sáo rất hay. Cảnh thanh bình này được ghi lại trên tranh mộc bản làng Đông Hồ.
- Cháu buồn ngủ quá, cháu đi ngủ đây. Trâu ơi, đi ngủ thôi. À, mà Trâu là ai mà biết nhiều thứ thế.
- Trâu chính là Nguru Lang.
- Nguru Lang của Chức Nữ ấy à?
- Đúng thế, tháng mười hai ta này là tháng Sửu, Ngọc Hoàng sai Trâu coi chừng hạ giới, thấy cô mang tuổi sừ, tình cờ đi ngang, thấy bà cháu nói chuyện nên Trâu ghé vào bàn chơi...
- Tại sao tháng này là tháng ‘sừ’, vậy tháng giêng không phải là tháng ‘tý’ sao?
- Âm lịch gọi tháng 11 là “một”, ứng với “tý”. Tháng 12 là “chạp” ứng với “sừ”, rồi lần lượt theo thứ tự:
*một, chạp, giêng, hai, ba, tư, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười ứng với *tháng tý, sừ, dần, mao, thìn, ty, ngọ mùi, thân, dậu, tuất, hợi.
- Tháng giêng đầu năm mới là tháng dần ứng với con cạp...
- À mà sao không vẽ con cạp mà lại vẽ mười bức tranh chăn trâu vậy?
- Khi xưa trâu cũng ở trên rừng, cũng hung dữ, sau bị người bắt về, dạy dỗ, trở nên hiền lành, có ích. Tâm trí của người cũng thế, vốn hiền lành nhưng cần dạy dỗ, tu tập mới nên người. Cạp, trái lại, rất hung dữ, khó mà dạy bảo được, có thể vật chết người bất cứ lúc nào, nên trâu đại diện cho bản chất thuần lương của con người...
- Rắc rối quá à... Thôi cháu đi ngủ đây! Cháu cảm ơn Trâu đã ghé chơi với bà và cháu. Bonne annee, Happy new year Trâu. Trâu nhớ nhốt con Covid lại dùm chúng cháu, đừng cho nó sống ra nữa. Bye bye...

Sao Khuê

MỘT MÙA XUÂN BUỒN

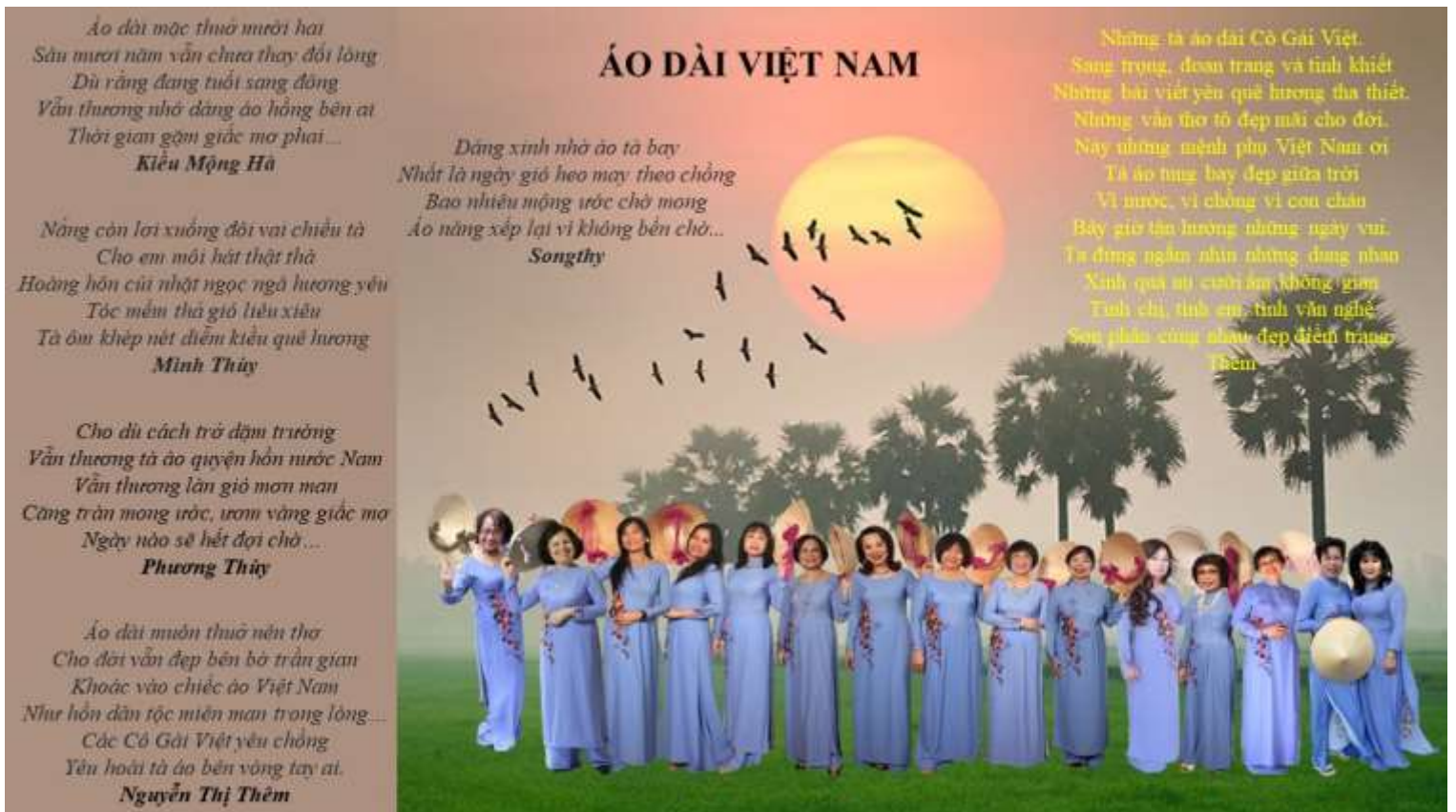
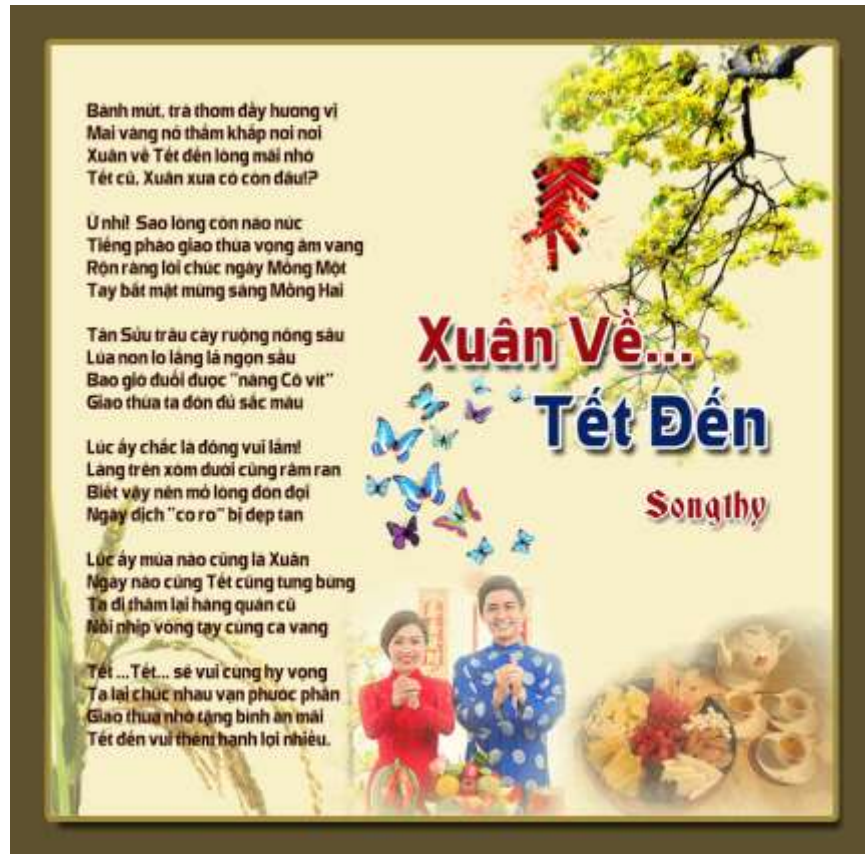
Mai vàng là ngọn trong tâm
 Ngoài sân thông là ngọn cầm tuyết băng
 Tết này đại dịch hung hăng
 Anh ơi! Thế giới ai rằng đón xuân?

Vui gì tim óc bất tuân
 Bao nhiêu tang, khóc mấy tuần nữa vui?
 Ăn chơi họ khéo chào mời:
 “Chân dài, váy ngắn là loi... vui nhiều”

Làm sao giữa những tiêu điều
 Giặc tràn, chẳng chút đăm chiêu cho Nhà?
 Thương Nhà Việt lắm phong ba
 Tang riêng vẫn nhỏ, lo là tang chung

Thơ rơi trang giấy, thẹn lòng
 Em làm chi để khơi hùng chí dân?
 Ý Nga, 5.2.2021

SƠ TÁO QUÂN CÔ GÁI VIỆT

Táo Bà

Hai ba tháng chạp
Đã tới ngày châu
Hai ông tính sao
Lên hầu Thượng Đế.

Táo Anh

Chậm chân là trễ
Nhớ mang khẩu trang
Dịch bệnh tràn lan
Ra ngoài là dính.

Táo Em

Làm sao mà tính
Chủ nhà nhiễm bệnh
Tự quarantine

Vào phòng cách ly
Uống thuốc tự chữa
Mỗi ngày ba bữa
Order thức ăn
Bếp núc lạnh tanh
Không hương không hoa
Máy bay chẳng có
Không cá tiễn đưa
Chán ơi là chán!

Táo Bà

Thôi đừng than vãn
Bây giờ lên mạng
Kết nối Ngọc Hoàng
Facetime dễ dàng
Hay vô Facebook

Chơi Messenger
Đừng có lè mè
Coi chừng bị trễ.

Táo Anh

Welcome Ngọc Đế.
Mở Zoom đây rồi
Có cả Thiên Lôi
Nam Tào, Bắc Đẩu
Kìa Ngài vừa hỏi
Tới Táo mình kia
Mau mau thi lễ.

Táo Bà

Muôn tâu Thượng Đế
Vợ chồng Táo Thần

Ở dưới dương trần
Qua Zoom trình tấu.
Dạ dạ
Chuyện của thế gian
Quả thật gian nan
Hai không hai chực
Một năm lục đục
Tang tóc thê lương
Thiên hạ nhiễu nhương
Chết thoi như rạ.

Ngọc Hoàng

Ta nghe cũng lạ
Con người văn minh
Muốn vượt tử sinh
Thay dạng đổi hình
Nữ nam lộn xộn
Sao lại bó tay
Để cho dịch này
Lây lan truyền nhiễm.

Táo Anh

Dạ dạ.
Trung Cộng nham hiểm
Mộng nắm toàn cầu
Nghiên cứu thâm sâu
Tạo ra virus
Vũ Hán điểm dịch
Lây lan thật nhanh
Trung Cộng đối quanh
Dân Tàu chạy trốn
Thiệt là khốn đốn
Thế giới bị lây
Không kịp trở tay
Biến thành đại họa
Người chết như rạ
Bệnh viện hết phòng
Trang bị cũng không
Trở tay không kịp
Người bệnh la liệt
Chết chảng được chôn
Bao nhiêu oan hồn
Cô đơn hoảng hốt.

Ngọc Hoàng

Con người ác quá

Tham vọng sân si
Virus tên gì
Hình dạng ra sao
Ta cho Thiên Lôi
Xuống trần đánh chết.

Táo Em

Muôn tâu Bệ Hạ
Nó vốn không hình
Tên lúc phát sinh
Dịch cúm Vũ Hán
Coronavirus
Hay dịch cúm Tàu
Bây giờ đổi màu
Thành Covid 19
Nó theo không khí
Khi hít xì hơi
Hoặc đứng nằm ngồi
Gần nhau trò chuyện
Khẩu trang bịt miệng
Đứng cách xa nhau
Chỉ đưa tay chào
Không ôm không bắt
100 triệu người mắc (dịch)
Hai triệu tử vong
Một năm long đong
Kinh tế suy thoái
Thật là sợ hãi!

Ngọc Hoàng

Vậy ta hỏi lại
Thuốc uống, thuốc ngừa
Đã có hay chưa
Để dân khỏi chết?

Táo Bà

Muôn tâu
2020 vừa hết
Mỹ có thuốc chích
Moderna, Pfizer
Hai loại thuốc ngừa
Chích làm hai lần
Cách nhau 3 tuần
Yên tâm phòng dịch
Dân chúng muốn gấp
Nhưng phải ưu tiên

Thứ tự luân phiên
Mọi người đều được.

Ngọc Hoàng

Tốt, rất tốt
Nước Mỹ làm tốt
Xứng đáng đi đầu
Giúp các năm châu
Chích ngừa dịch bệnh.

Táo Bà

Bẩm Ngọc Hoàng
Nhưng mà thế sự
Thật quá bi ai.
Nước Mỹ năm nay
Vô cùng kinh hãi
Năm nay bầu lại
Tổng Thống bốn năm
Thật quá oái oăm
Xảy ra dịch bệnh
Tình hình chưa ổn
Lại vụ George Floyd
Biểu tình khắp nơi
Black Lives Matter
Lan khắp thế giới
Nước Mỹ bối rối
Thêm Antifa
Ở Seattle
Lập riêng một nơi
Làm khu tự trị.

Ngọc Hoàng

Chính quyền ở đâu
Luật pháp nơi nào
Mà thành như vậy?

Táo Anh

Dạ bẩm
Tổng thống đương vị
Là Donald Trump
Quyết đẹp tới cùng
Bình an dân chúng
Nhưng mà theo luật
Quyền ở tiểu bang
Thống Đốc điều hành
Quyết định mọi việc

Chính trị khủng khiếp
Hai đảng chống nhau
Chuyện chẳng ra đầu
Biến thành đại sự
Hiện nay bầu cử
Đã xong cả rồi
Joe Biden lên ngôi
Lên làm Tổng Thống
Kamala Haris
Phụ nữ đầu tiên
Lên nắm chính quyền
Làm Phó Tổng Thống
Nhưng mà phiền lắm
Dư luận không an
Nói phiếu ăn gian
Thiệt là một óc!

Táo Bà

Hay là
Thiên đình tức tốc
Triệu Thiên Lý Nhãn
Cùng Thuận Phong Nhĩ
Theo lệnh trực chỉ
Xem xét ra sao
Sự thật thế nào
Cho dân Mỹ biết.

Ngọc Hoàng

Nhà người dòm thiệt
Làm thần trên trời
Thiên cơ bất lộ
Ai thất nấy gờ
Chuyện của con người
Nhân quả bao đời
Thấy đều ứng hiện
Bây giờ qua chuyện
Đời sống tình hình
Mau hãy tường trình
Cho ta tường tận.

Táo Bà

Một ngày ba bận
Thần đói nhân răng
Gia chủ khó khăn
Nén hương không đốt
Ra đường ốt đốt

Bịt kín mặt mày
Ra vào rửa tay
Hát Happy Bớt đay
Nghe mà thêm bánh
Quán tiệm bị đóng
Trò học online
Khi đi ra ngoài
Cách nhau hai thước
Ai mà có phước
Còn việc để làm
Thất nghiệp tràn lan
Ngôi nhà thiệt nản
Dân Mỹ may mắn
Đất nước mạnh giàu
Giúp dân đợt đầu
Mỗi người \$ 1200
Đợt nhì cuối năm
Mỗi người \$600
Gọi là cứu trợ.

Táo Em

Cả chồng lẫn vợ
Hà tiện chất chịu
Cũng đủ chi tiêu
Trong thời chống dịch
Nhưng nhiều thâm kịch
Ở cõi dương gian
Năm mới đã sang
Vẫn còn tang tóc
Thế giới than khóc
Mùa lạnh tuyết rơi
Dịch bệnh lên ngôi
Lại lệnh phong tỏa
Nước Mỹ càng lạ
Đua nhau biểu tình
Cờ xí rập rình
Bên binh bên chống
Ngày chọn Tổng Thống
Đập phá Capitol
Dân biểu hét hồn
Trốn thôi không kịp
Nên ngày nhậm chức
Vệ binh canh phòng
Con kiến dừng hòng
Lọt vào mà quây
Bao nhiêu bị đất

Thất nghiệp lên cao
Di dân kéo nhau
Tràn vào biên giới
Ngay tuần lễ mới
Tổng thống Biden
Ngồi ký thật nhanh
Ba mươi sắc lệnh
Tất cả chiến lược
Thời TT Trump
Cương quyết giữ gìn
Bây giờ thay đổi
Quốc hội la lối
Đàn hạch ngài Trump
Mọi việc lung tung
Dầu sôi lửa bỏng!

Táo Bà

Về phần Cộng đồng
Người Việt quốc gia
Bàn vô tán ra
Chia phe chia nhóm
Mạn đàm lên sóng
Youtube đăng bài
Facebook trình bày
Chống Trump gay gắt
Lại có nhóm khác
Bênh Trump tối đa
Hai nhóm gà nhà
Chửi nhau té tát
Về phần âm nhạc
Văn nghệ Việt Nam
Cộng đồng bàng hoàng
Chia tay nhiều quá
Lê Dinh yên nghỉ
Lam Phương chia ly
Mai Hương ra đi
Chí Tài vĩnh biệt
Đầu năm mới rồi
Lệ Thu xa rời
Đi vào thiên thu
Cũng vì Covid
Hội đoàn luyện tiếc
Một năm vừa qua
Dự kiến vạch ra
Thấy đều dẹp hết
Buồn vui ai biết

Đám cưới không thành
Đám ma lạnh tanh
Không người đưa tiễn
Vé tàu trên biển
Máy bay đi chơi
Cancel hết rồi
Một năm tệ hại
Nhưng mà nghĩ lại
Cũng có niềm vui
Họp bạn nói cười
Trên internet
Nhóm Cô Gái Việt
Chung tay cùng viết
Thương Quá Việt Nam
Tuyển tập trình làng
Rung rung cảm xúc!
Nhưng mà háo hức
Nhận được tin vui
Nàng Kiều vu quy
Hẹn nhau đến dự
Một đoàn dâu phụ
Đồng phục xinh tươi
Rạng rỡ nụ cười
Tình xuân phơi phới
Bà bầu í ới
Gọi về Việt Nam
Chọn mẫu váy hoàng
Cùng may đồng phục
Máy bay đã book
Khách sạn mượn xong
Tạm ứng tiền phòng
Thức ăn chuẩn bị
Nghĩ thôi khoái tí
Hành lý sẵn sàng
Nói cười râm ran
Chọc cô dâu mới
Ai ngờ xui quẩy
Dịch bệnh tấn công
Uyên ương đau lòng
Bạn bè thất hứa
Quarantine cấm cửa
Cancel máy bay
Áo dài tới nay
Chẳng ai được mặc
Một năm bất trắc
Buồn nhiều hơn vui

Nhưng mà lạy trời
Chị em mạnh khỏe
Bệnh có lẽ tẻ
Nhưng đều bình an
Covid lây sang
Cũng vượt qua khỏi
Một năm rảnh rỗi
Phải tự nấu ăn
Bất ngờ tiếng tăm
Biến thành tiệm quán
Vườn sau u ám
Vợ chồng ra tay
Dọn dẹp cả ngày
Hoa tươi khoe sắc
Diễn đàn tươi mát
Bài vở gửi về
Văn thơ tràn trề
Nhạc đăng Youtube
Tuy rằng cảm xúc
Nhưng có tin vui
Phương Thúy rạng ngời
Khánh Hà đoạt giải
Có tin thật mới
Phương Hoa sinh con
Vỗ tay thật giòn
Ba nàng xinh xắn
Nghĩ lại thương lắm
Những Thương Phế Binh
Một chút nghĩa tình
Chung tay trao tặng
Tuy rằng xa lắm
Nhưng là tấm lòng
Chị em đồng tình
Tri ân chiến sĩ
Buồn năm Canh Tý
Chẳng thể gặp nhau
Hẹn nhau năm sau
Tân Sửu họp mặt
Cô Gái Việt ra mắt
Tuyển tập mới tinh
Tất cả nghĩa tình
"Tri Ân Phụ Mẫu".

Ngọc Hoàng
Thật là tâm đắc
Năm mới sắp về

Con Trâu cận kề
Có gì hy vọng?

Táo Bà
Bẩm Ngọc Hoàng
Có! Nhưng rất mỏng
Thần sợ nước Mỹ
Chẳng chịu kết đoàn
Chống đối lan tràn
Dân chúng chia rẽ
Mong rằng
Dân chủ thắng thế
Lưỡng viện trong tay
Hành pháp nhẹ tay
Lo cho đất nước
Đặt dân lên trước
Quốc gia đi đầu
Dù chống đối nhau
Cộng Hòa & Dân Chủ
Đừng ăn thua đủ
Hãy vì nước Mỹ
Công ăn việc làm
Dân chúng giàu sang
Kinh tế phát triển
Bệnh dịch tan biến
Thế giới tự do
Chận đứng mưu đồ
Bành trướng Tàu Cộng.

Ngọc Hoàng
Được rồi mau chóng
Chăm dứt rập bo
Ta đã đến giờ
Lâm triều tiên giới.

Gia đình nhà Táo
Chúng thần xin gửi
Kính chúc nhà Trời
Soi sáng muôn nơi
Tuế Tặng Vạn Tuế!
Vạn Vạn Tuế!

Nguyễn Thị Thâm

Trái Tim Nhiều Ngăn

*Em đa tình lắm nên anh chẳng,
Có được ngăn nào trong tim em.
Em vô tình quá nhưng anh vẫn,
Kiên nhẫn nghe em kể chuyện tình.*

Không kể thời tiểu học có giờ tập chép, cô đã bắt đầu tự nguyện bận rộn với giấy bút từ khi chập chững vào trung học. Cô tập chép thơ, chép văn, chép các danh ngôn... Cô ghi ghi, chép chép bất cứ thứ gì, cô nhìn thấy mát mắt, cô đọc nghe êm tai. Cô còn có thời kỳ chép tranh nữa. Cô bắt chước mấy ông họa sĩ của Tuổi Hoa, Tuổi Ngọc, vẽ các cô bé mắt to, tay chống cằm, tay cầm cọng cỏ, hoặc vẽ các thiếu nữ dáng gầy guộc, trông cứ như là những cây gậy biết suy nghĩ. Thuở mà cô chưa biết trái tim con người nằm ở bên phải hay bên trái của lồng ngực, cô đã trích dẫn đầu đó - *Trái tim là vật duy nhất, mà người ta có thể làm vỡ nhiều lần.* Rồi cô lại sưu tầm câu khác - *Con tim có lý lẽ riêng của nó, mà lý trí chẳng bao giờ hiểu được.* Thiệt ra, nào có phải cô thám ý những câu nói ấy đâu. Mà, hình như cô có tật “sính” chữ nghĩa có liên quan đến trái tim, con tim. Cứ vậy, cô hay thơ thơ, thân thân với những ý tưởng gần xa, có dính dáng đến chữ tim.

Biến động 1975 xảy ra, khi cô đang năm cuối trung học đệ nhất cấp trường Nữ Trung Học. Bây giờ, ai nấy có cảm tưởng như đang bên bờ vực thẳm. Có bộ ba chàng thanh niên hay đi chung với nhau đến quán cà phê nhà cô: chàng-nhanh-nhẩu, chàng-trầm-lặng và chàng-tươi-vui. Họ là bạn trang lứa với ông anh cô. Những ngày tháng đó, bao người trong tâm trạng nhập nhòm, sắp sửa phải từ biệt quê nhà. Một chiều, chàng-nhanh-nhẩu đến sớm, đến một mình, báo tin là chàng sẽ rời thị xã để đi thật xa. Chàng hỏi, cô có lời nào cho chàng không. Thường, tính cô nghịch ngợm, có dịp, là khuôn ngay cái tủ đứng, kê vào miệng người ta, cho họ tắt tiếng luôn. Nhưng hôm đó, không hiểu sao, cô chỉ hiền từ chúc chàng đi bình yên, may mắn. Đến tối, chàng-nhanh-nhẩu trở lại quán, đi chung với bộ ba như thường lệ. Chàng-trầm-lặng, thường ít nói, bỗng dưng bắt chuyện với cô. Dường như chàng-trầm-lặng được lòng cô hơn, nhờ tính ít nói của chàng. Chàng cũng đổi lời từ già và hỏi cô có chúc gì chàng không. Vừa lúc ấy, chàng-tươi-vui cười cười, góp lời chào. Chàng-nhanh-nhẩu cắt ngang liền:

- Trễ rồi mấy ông bạn ơi! Bao nhiêu lời chúc đẹp nhất của trái tim, cô ấy đã dành cho tôi rồi. Mà mỗi người chỉ có một trái tim thôi mấy ông ạ!

Thấy chàng-trầm-lặng tiu nghỉu, trong khi chàng-nhanh-nhẩu đang nhơn nhơn, cô bèn thở thê:

- Mỗi người chỉ có một trái tim. Nhưng mỗi trái tim lại có nhiều ngăn.

Thiệt ra, cô chỉ muốn “cứu bồ” cho chàng-trầm-lặng thôi. Chứ lúc ở tuổi đó, cô nào đã biết được chức năng của con tim đâu. Vậy mà, sau này, có lần tình cờ gặp lại, nhanh-nhẩu-công-tử còn nhắc chuyện xưa. Rằng, thuở ấy, chàng chỉ là một cậu bé mới lớn chưa hiểu đời. Mà nghe cô nói, tim cô có nhiều ngăn, chàng rét quá. Bởi, ngay trong đời sống bình thường, chàng đã cảm thấy vất vả tranh đua, nhưng vẫn thua kém bạn bè. Thì, đâu có may mắn chiếm được một ngăn nhỏ trong tim cô, trước sau gì chàng cũng không giữ được. Cô đã cười khật khừ, bảo chàng: “Trời đất! Sao mà nghiêm trọng hóa lời con trẻ.” Cô “tuyên bố” có vẻ ngông nghênh, vì hồi đó cô có hiểu biết gì về tim đâu. Vì, kiểu điếc không sợ súng. Chớ tới khi biết, thấy sự khác biệt giữa trái tim và quả tim, cô nào dám mau miệng, lạnh mồm như vậy.

Thời gian vừa mới sau tháng tư năm 1975, không biết vì lẽ gì, tập thơ chép tay của cô lọt vào mắt một ông thi sĩ bộ đội. Ông dán mắt trên những trang của cuốn vở có bìa hình con nai, với các đường kẻ màu xanh nhạt. Ông chăm chú đọc những câu thơ cô nắn nót:

*Yêu có phải là suốt đời níu giữ
Một điều gì không còn có ở trong tay
Yêu có phải là cần thay thế
Những cơn buồn vô cớ trong tôi...*

Sau bài thơ dài của Cao Thoại Châu, cô vẽ vài ba khúc cây ngoằn ngoèo, khẳng khiu. Rồi tiếp thêm mấy câu của Phùng Quán

*Yêu ai thì bảo rằng yêu
Ghét ai thì bảo rằng ghét...*

Ông bộ đội nhìn cô, đăm chiêu nhíu mày:

- Ôi giỏi! Còn bé thế, mà sao lãng mạn quá...

Mặc dầu ngan ngán cái vở “cách mạng” của ông thi sĩ bộ đội, cô vẫn nghinh nghinh nhìn ông:

- Thứ nhất, tui không phải bé thế. Thứ hai, lãng mạn thì đã sao!

Nói cho ngay, ông bộ đội gán nhãn lãng mạn cho cô là hơi hớ. Thật ra, cô chép mấy câu thơ, vì cô nghe êm tai. Chứ cô đã có yêu hồi nào đâu, mà đòi định nghĩa này nọ...

Dù đã “trang bị” cho mình bao nhiêu là văn xuôi, văn vắn của cổ kim đông tây, nhưng trái tim cô dường như chỉ biết “học”, chứ chưa biết “hành” những kiến thức về hoạt động của trái tim.

Một hôm, nhỏ bạn cùng lớp, rù rì:

- Ông bạn của ông anh tao đó, ông biểu tao đưa bài thơ này cho mày nè.

*Em rực rỡ giữa phố chiều đô thị
Mím môi cười thơm ngát nụ tin yêu
Đời mở cửa và thiên đường mở cửa
Em đã vào sao xuyên biết bao nhiêu*

....

*Giờ đã biết tim em bằng đá cuội
Buổi quay về sám hối nhuộm vàng tay
Ngồi thật lâu bên tách cà phê cuối
Xin vẫy chào khói ảo vọng bay bay
(Trần Thụy Du)*

Cô đọc, cười khúc khích với nhỏ bạn:

- Mày coi, tao có cần đi bác sĩ chụp quang tuyến, coi thử tim tao bằng đá cuội trắng, cuội vàng, cuội xám...

Nhỏ bạn, (chắc hơi bực bực giùm cho ông bạn của anh mình), lườm cô dài ngoẵng, gắt:

- Khi đâu không! Anh nói thiệt, mà mày còn giỡn gì đâu à.

Cô không trả lời, trả vốn với nhỏ bạn, để nó về trình lại với ông anh. Cô cũng không kể cho nó nghe, rằng, cô đã gò bút trong màu mực tím, chép bài thơ của “anh” vào cuốn tập của cô. Đọc lui, đọc tới bài thơ, cô nghe, hình như những viên cuội trong tim cũng có lao xao...

Những năm tiếp theo đó, nhiều biến động không ngừng của cuộc sống đã buộc cô xao nhãng thú vui ghi chép của cô. Cô bước lên xe hoa khi tuổi cô được một phần tư thế kỷ. Cô hét là cô bé mơ mộng, thơ thần. Cô yên vui chuyện nhà. Cô thôi không chép thơ. Cô

không còn tần mẩn, tìm tòi các danh ngôn có chữ tim. Nhiều năm, cô chẳng quan tâm đến “sinh hoạt” của trái tim cô. Nếu có, họa chăng, cô để ý đến những lời khuyên của bác sĩ, để giữ cho quả tim khỏe mạnh mà thôi. Thỉnh thoảng bạn bè nhắc chuyện ngày xưa. Cô nghe hờ hững. Có lúc như muốn buột miệng hỏi: “Ừa, mày chắc không? Cái con nhỏ mà mày đang diễn tả này giờ là tao hả?” Cuộc sống của cô êm thấm, đơn giản. Cô hình như nhàn nhuyên chia động từ “sống” ở thì hiện tại và tương lai. Thật ra, quan niệm sống của cô chẳng hề liên quan đến những kế hoạch năm năm, mười năm vớ vẩn của thời cô xất bất xang bang chạy gạo ở quê nhà. Cuộc sống nơi quê người hời hợt quá. Cùng chồng con, cô lãng xảng với những dự tính đường gần, đường xa trước mặt. Bao giờ trả dứt nợ mua nhà. Bao giờ con cái học hành xong. Thậm chí, bao giờ cô sẽ lên chức bà nội, ngoại...

Tình cờ cô gặp một người quen xưa. Gọi là người quen, nhưng chỉ là quen... một chiều. Cô mù tịt, không thể nhớ anh là ai trong cái thị xã bé tí, nơi cô đã sống thời thơ ấu gần bốn thập niên trước. Nơi xứ lạ, có người nhắc đến quê nhà, bỗng nhiên, cô nao nao tiếc nuối vẫn vợ. Anh biết cô, biết gia đình cô, biết bạn bè cô. Hỏi ra, anh và cô có rất nhiều kỷ niệm chung ở chốn xưa xa lắc, xa lơ đó. Hỏi ra, anh nhớ những bài thơ mà cô vẫn còn thuộc lòng. Hỏi ra, những bài hát anh thích là những lời nhạc cô thương. Giữa những bận rộn của hành trình vào tương lai cô đã vạch sẵn, cô chậm chân, lắng nghe con tim mình như có những nhịp nhộn vui, bất ngờ. Qua những lời kể của anh, cô như thấy lại những ngày tháng thật êm đềm trong không gian thân thiết. Nơi đó, hầu như ai cũng quen biết nhau. Bởi thế, có người dám đùa rằng, dân cư của thị xã này, nếu không là bà con họ hàng, thì hẳn là... bồ nhau. Thuở đó, nữ sinh chỉ mặc áo dài khi đến trường trung học. Đi học thêm, đi công chuyện, đi chợ... thì các cô bé thường mặc đồ bộ. Quần tây, áo sơ mi chỉ mặc vào dịp Tết hoặc đi dự đại tiệc. Anh kể, anh hay thấy cô đi ngang qua nhà anh, trên đường đến các lớp ngoại ngữ học thêm buổi tối. Cô không xuất hiện với *tóc dài tà áo vờn bay*, mà gọn gàng trong trang phục của đồ bộ- áo quần may cùng loại vải. Thời trang hiện đại, người ta có thể lầm tưởng đồ bộ là *pyjamas*, áo quần mặc ngủ. Nhưng thời của cô, được mặc đồ bộ thay thế áo đầm, là đã có cảm tưởng mình sắp sửa làm người lớn. Đáp lễ với các câu chuyện “cổ tích” của anh, cô thỉnh thoảng kể chuyện ngày xưa ngày xưa. Nhớ đến đâu, kể đến đó. Cô nghĩ, giống như giờ tập làm văn. Hỏi nhỏ, cô giáo ra bài tả cảnh ngày khai trường, tả người nông dân. Bây giờ, cô ghi lại cảnh ngày cô bỏ trường mà đi, cô tả anh hàng xóm... Cô huyền thuyên kể chuyện trường lớp ngày xưa. Cô tưởng anh sẽ vỗ tay tán thưởng, khen cô tập làm văn giỏi. Mà sao cô chẳng nghe anh ừ hử như thường lệ. Cô khựng lại, ủa sao vậy. Anh lừng khừng:

- Anh ghen.

Cô hỏi han:

- Có đau ốm, cảm cúm gì không?

Anh không trả lời câu hỏi, mà lại uể oải cắt nghĩa:

- Tiếng Hán có chiết tự, tiếng Việt của mình cũng vậy đó.

Cô chống cằm suy nghĩ. Sao hè, để coi, mình thử chiết tự. Sau một hồi mần mò, lật xuôi, lật ngược mấy con chữ, cuối cùng cô nghe như mình đang lằm nhảm đánh vần lúc còn học... mẫu giáo. Anh-nờ-ghen-nặng ghen. Cô vội lập cập đính chính:

- Ui thôi mà! Chẳng nê chi ba cái chuyện trời ơi đất hời hời còn nhỏ dại.

Rồi lâu lâu, cô sực nhớ chuyện này, chuyện nọ, người ấy, người kia... Cô ri rả kể tiếp. Nghĩ, mình như người viết sử. Nhớ sao, biết sao thì kể vậy, thuật nhi bất tác. Chớ cô có hề sử dụng chiến lược, chiến thuật “cách sơn đà ngư” gì đâu. Cô đang đều giọng đọc sử, anh bỗng ra dấu cắt ngang. Anh xưng là Gã Khờ Đên Chậm. Ủa, anh đổi tên họ hồi nào

vậy kia. Cô chưa kịp nêu thắc mắc của mình về chuyện danh xưng của anh, thì lại nghe lời bàn của anh về công việc “sử học” của cô.

*Em đa tình lắm nên anh chẳng,
Có được ngăn nào trong tim em.
Em vô tình quá nhưng anh vẫn,
Kiên nhẫn nghe em kể chuyện tình.*

Ồi chào, ngó bộ cô làm ơn mắc oán rồi. Cô suy nghĩ lung lăm. Cô chợt nhớ mẩu đối thoại có liên quan đến trái tim của mấy thập niên trước. Ô, hình như hồi đó cô tiên đoán đúng. Trái tim cô có rất nhiều ngăn. Có những ngăn lớn cô dành cho đại gia đình và tiểu gia đình của cô. Rồi lủ khủ bao nhiêu ngăn cho bạn bè, người quen, (cho dù có ông nhạc sĩ rất nổi tiếng, đã ưu tư rằng *triệu người quen biết mấy người thân*). Bỗng nhiên, cô phát giác ra mình có cái tật mê chuyện ngày xưa. Mà đã là tật, đâu bao giờ bỏ được. Nghe anh thuật chuyện, hồi đó thế này, hồi đó như vậy... Cô thương thương cái con bé ngày ấy trong bộ đồ ca-rô nhuộm màu xanh da trời, có nút vải thắt hình con bướm. Cô như thấy con bé đang bước vội trên con đường chính của thị xã, đường Quang Trung. Trong nhà bước ra, đi hoài phía tay phải sẽ thấy sông Trà Khúc. Đi miết phía bên trái sẽ thấy sông Vệ. Con bé đi dọc bao nhiêu cửa hiệu. Nào là nhà sách, tiệm thuốc tây, tiệm tạp hóa, nhà may... Con bé cẩn thận băng qua đường ở ngã tư chính, rồi đi qua nhà anh. Con bé rẽ vào đường Võ Tánh, rào bước cho kịp giờ học tối. Có lẽ, anh chẳng hề huyết sáo, gây sự chú ý của con bé. Mà thuở ấy, anh cũng chưa biết đến bài hát *chàng lặng đi theo nàng hát vu vơ mấy câu nhạc tình*. Cho nên, nhiều ngày tháng đi trên con đường đó, ngang qua nhà anh, cô chưa lúc nào bối rối vì ánh mắt trông theo...

Bỗng nhiên, trong trí cô vang lên những lời nhạc tuyệt vời...

*Con tìm tha hương thiết tha mong chờ
Một nhịp cầu duyên nối qua đôi bờ...*

Cô ngồi yên thật lâu. Trái tim nhiều ngăn của cô như đang chông chênh lơ nhip...

*Có đến, con đường đó, trao dùm đôi lời
Rằng phương xa, vẫn nhớ, một người ...*

Hoàng Quân

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Bài Không Tên Số 4 của nhạc sĩ Vũ Thành An

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/bai-ca-khong-ten-so-4-tuan-goc.dTdznQQ61Lfl.html>

Gặp Nhau Làm Ngơ của nhạc sĩ Trần Thiện Thanh

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/gap-nhau-lam-ngo-duy-quang.MlKjFibG30lk.html>

Mưa Lệ của nhạc sĩ Lam Phương

<https://www.youtube.com/watch?v=zGjsPE2cdig>

NGƯỜI THỨ BA

Khi ra trường, bốn đứa chúng tôi nhận nhiệm sở bốn trường khác nhau, nhưng cứ vài ba tuần lại tụ họp gặp gỡ, đi chơi. Bữa đó, cô nàng ít nói nhất trong đám thông báo mới có người yêu. Chúng tôi hớn hờ:

- Tin vui! Tin vui! Chàng nào có thể phá tan trái tim băng giá của nhà người vậy?

Nó e dè thú nhận:

- Là thầy hiệu trưởng trường tao đang dạy đó!

Chúng tôi đồng thanh... hốt hoảng:

- Trời! Cái ông Thầy hơn mày mười bốn tuổi, đang có vợ và hai con đó sao?

- Thế giới này thanh niên trẻ trung nhan nhản, sao lại nhào vô con đường “em mới yêu lần đầu, còn anh đã yêu... nhiều lần sau”?

- Xinh đẹp như mày, gặt đầu là bao nhiêu cây si run rẩy, hà có gì đi chọn hàng đã có chủ? Nó nhìn chúng tôi một lượt rồi phân trần:

- Mấy bà cũng đã và đang yêu phải không, chắc cũng biết con tim có lý lẽ riêng...

Tôi cướp lời nó:

- Đồng ý, đồng ý! Nhưng trong trường hợp này, phải cố quên đi, nhất định phải quên đi! Nó đáp không cần suy nghĩ:

- Trái tim chó có phải cái máy đầu, mà kêu đóng là đóng, kêu mở thì mở! Mong mấy bà thông cảm và tôn trọng chuyện của tui.

Nó yêu cầu sao thì tụi tôi nghe vậy, mà trong lòng ai cũng tiếc nuối, hoang mang. Nó là đứa hiền nhất, và cũng xinh đẹp nhất nhóm. Trong khi chúng tôi quậy phá thì nó luôn đóng vai trò tháp tùng, không tham gia nhưng luôn mỉm cười ủng hộ những trò đùa của nhóm. Tôi hay ngắm đôi mắt đẹp trên khuôn mặt ngây thơ thánh thiện của nó, rất giống khuôn mặt nàng Meggie trong bộ phim “Những Con Chim Ăn Minh Chờ Chết” (bản tiếng Anh là The Thorn Birds). Ai dè, cô bé Meggie trong phim có mối tình ngang trái với Cha Ralph, thì nhỏ bạn “Meggie Việt Nam” của chúng tôi lại rơi vào mối tình đầu cũng trái ngang không kém. Nhưng Cha Ralph còn có “nhan sắc” vạ người mê, xứng đôi vừa lứa với Meggie, còn nhỏ bạn tôi, nghĩ sao đi yêu ông Thầy hiệu trưởng chả có gì nổi bật, thấp người, hơi đen, khuôn mặt dưới trung bình và tội nặng nhất là đang có vợ con đùm đê. Chẳng lẽ nó nói đúng, con tim có tiếng nói riêng, hoặc là “bùa mê thuốc lú” là có thật? Khỏi nói cũng biết gia đình nó bị shocked cỡ nào!

Nó và tôi thân nhau lắm, vì hai đứa cùng tuổi Ngọ, cùng nhỏ hơn hai nàng còn lại một hai tuổi, và cùng mồ côi mẹ. Trong lớp, nó ngồi cạnh tôi, được tôi nhiều lần cho copy bài kiểm tra, bù lại, mỗi khi lãnh gạo và thịt tiêu chuẩn cho giáo sinh Sư Phạm thì sau giờ học nó ở lại lãnh giùm tôi. Nó là con nhà giàu, ở ngay trung tâm phố thị, căn nhà lầu đúc bốn tầng, số 400 đường Hai Bà Trưng, Quận Một (khác với địa chỉ nhà tôi có tới mấy cái "séc" và vài con hẻm, lần đầu ai đi tìm nhà tôi cũng phải lạc vào... mê cung). Tôi thường xuyên ghé qua nhà nó ăn ngủ lúc còn đi học. Những ngày gần Tết, hai đứa ngồi trên sân thượng lộng gió nhìn xuống đường, xe cộ ngược xuôi về hướng chợ Tân Định sắm Tết, lòng cũng rộn ràng theo không khí nao nức mùa xuân. Trước khi tôi ra về, nó thường dẫn tôi qua quán ăn vặt kế bên nhà, của một bác người Bắc chuyên bán các món ăn chơi thanh lịch, món nào cũng trong cái chén nhôm nhỏ xíu, để trong tủ lạnh: bánh flank, bánh bông lan, sương sa, chè bò cốt, xôi vò, rượu nếp... rất ngon. Nó đến hẻm nhà tôi cũng mê mẩn khoai mì trộn dừa, cóc ổi ngâm, chuối chiên, khoai chiên, vậy là công bằng, chẳng ai nợ nần gì ai, dù tính ra thành tiền, tôi... có lời chút đỉnh!

Nó thương và tin tưởng tôi nhất trong nhóm. Từ ngày yêu ông Thầy, nó hay tâm sự cho tôi nghe những lần đi chơi lén lút với Thầy. Tôi là người duy nhất nó lòi cả ruột gan phèo phôi ra chia sẻ, rủ tôi đến nhà ông Thầy (lúc ông vắng nhà) để quan sát gia cảnh, vợ con của ông. Nghe nó kể lể (có khi còn khóc lóc) thấy thương lắm, nhưng sau đó tôi lại áy náy, có cảm giác đang lừa dối gia đình nó, vì có lần nó đi Vũng Tàu với ông Thầy mà nói là đi... với tôi! Mẹ nó mất sớm, ba nó lúc ấy đang nằm bệnh triền miên, mấy anh chị nó thương tôi như em gái trong nhà, họ rất tin tưởng và nhờ tôi khuyên bảo nó rời xa mối

tình này. Tôi bị kẹt cứng giữa hai bên, biết chọn ai bỏ ai?

Tôi bàn với hai cô bạn còn lại, và trong một lần lý trí mạnh mẽ, chúng tôi quyết định theo phe “chính nghĩa”, bí mật báo cáo cho gia đình nó nhất cử nhất động của nó cũng như những buổi hẹn hò với ông Thầy.

Một thời gian sau, phát hiện ra tôi là “điệp viên hai mang”, nó nổi giận đùng đùng và từ mặt cả ba đứa chúng tôi. Nếu chúng tôi tìm đến nhà thì nó chui vào phòng khóa cửa, để chúng tôi dưới phòng khách nói chuyện với anh chị của nó, có khi nó ló đầu trên cầu thang, đuổi chúng tôi về. Nếu chúng tôi tìm đến trường thì nó quăng cục lơ nhìn đi chỗ khác, thậm chí có lần nó còn chỉ thẳng vào mặt tôi:

- Bà đó! Tôi tin tưởng bà thế nào, mà bà lại nhẫn tâm bán đứng tôi? Từ nay bà đừng nhìn mặt tôi nữa, đừng bao giờ, nhớ chưa!!!

Tôi cúi đầu, lú lú chấp nhận thương đau, chớ nào dám thanh minh thanh nga thanh kim huệ với con tim đang yêu say đắm của nàng, vì nó nói cũng... không sai. Tôi đã không giữ lời hứa, đã phản bội lòng tin của nó, đã “đâm sau lưng chiến sĩ”, còn biết mở miệng than vãn “oan Thị Mầu” với ai?

Hai năm sau, chúng tôi nghe tin ông Thầy ly dị vợ và sắp làm đám cưới với nó (gia đình nó đã chịu thua). Được nó hẹn đến nhà để lấy thiệp cưới, chúng tôi sung sướng vội vã kéo đến. Sung sướng vì nó còn thương chúng tôi, tình bạn vẫn còn. Lúc ba đứa tôi gặp mặt nó sau một thời gian dài, ai cũng ngượng ngùng, không nói nên lời, vì biết bao nhiêu công sức đổ ra, tìm “muru kè” cùng với gia đình nó để... đánh phá, chia rẽ, hãm hại mối tình này, nhưng kết quả thì ngược lại, “đôi trẻ” vẫn yêu nhau trong sóng gió phong ba, đập lên dư luận thị phi để đến với nhau công khai, danh chính ngôn thuận. Chúng tôi nhận thiệp, chưa kịp nói gì, nó đã phán một câu xanh rờn:

- Người đời chỉ biết lên án, kết tội người thứ ba, chớ đâu ai hiểu trong chăn mới biết chăn có rận. Nếu một gia đình thật sự hạnh phúc thì chẳng có ai chen chân vô được hết á!

Tôi tính lên tiếng tranh luận theo thói quen, nhưng nhìn mặt nó nghiêm nghị quá, tôi không dám hé môi, sợ nó lại nổi giận... đòi lại thiệp cưới.

Lúc tiễn chúng tôi ra về, tôi nán lại đứng riêng với nó, cười thẹn thùng:

- Giờ bà còn giận tui nữa không nà?

Nó liếc tôi:

- Giận thì đứng đây với bà làm chi? Nhưng tui đã hứa với lòng, nếu kiếp sau còn vương vào tình yêu gập ghềnh nữa thì sẽ không bao giờ kể cho bà nghe.

Vậy là tôi đã mất hết “uy tín” với nó rồi sao? Mà thôi, kiếp sau còn xa lắm, tôi còn dư thời gian để sửa đổi cái tánh... thèo lẻo.

Đám cưới diễn ra âm cúng trên lầu hai của căn nhà. Chúng tôi âm thầm rủ nhau mặc đồ gọn gàng đến chung vui với nó nhưng vẫn cảnh giác, lỡ bà vợ cũ của ông Thầy xuất hiện “phá đám” thì còn chạy cho lẹ, kéo mang vạ vào thân.

Từ đó, vợ chồng nó sống hạnh phúc cho đến nay với hai đứa con. Thành con trai giống mẹ nên đẹp trai, hiền lành, đã tốt nghiệp Đại Học Bách Khoa. Đứa con gái giống bố, cái mỏ dày cong vêu không khép lại được, nhưng được cái đôi mắt ướt rượt, khéo ăn khéo nói, vừa đậu vào Đại Học Y Khoa Phạm Ngọc Thạch, Sài Gòn. Còn nó, chưa bao giờ gọi chồng là Anh, mà vẫn gọi Thầy xưng Em ngọt xớt suốt bao nhiêu năm qua, dễ thương không bà con?

Hồi cuối năm tôi phone thăm nó, nghe tiếng bếp núc lạch cạch, tôi hỏi:

- Thầy của bà đâu rồi?

- Kề bên đây chớ đâu! Hai vợ chồng về hưu suốt ngày xem phim nghe nhạc, cơm nước

với nhau, vì hai đứa nhỏ đi làm đi học miết.

- Bà đang làm gì đó?

- Từ hồi có dịch tới giờ, tui vẫn làm ruốc chà bông dự trữ trong nhà, Thầy thích món này lắm.

Tiếng Thầy vọng vào phone:

- Nàng ấy thích mà cứ đồ thừa cho Thầy đó Loan ơi!

Tôi nghe nó nguyệt Thầy một cái rồi cười khúc khích...

Thì ra câu "tình chỉ đẹp khi còn dang dở..." đúng với ai không biết, còn nó thì "đời vẫn vui khi đã vẹn câu thề"!

KIM LOAN

Edmonton, Valentine 2021

TRỞ VỀ NHÀ NGÀY 30 TẾT

Tôi khởi hành từ thành phố mùa đông
Bầu trời thấp, quê người giăng tuyết trắng
Bay về Việt Nam ngày ba mươi Tết
Căn nhà xưa ấm áp đợi tôi về.

Tôi biết mẹ cũng thấp thỏm đợi chờ
Đứa con xa đã lâu chưa gặp mặt
Tôi bận rộn giữa vòng đời quay quắt
Kỷ niệm có khi là một giấc mơ.

Mẹ đã chuẩn bị nấu bánh chưng chưa
Đợi tôi về đêm Ba Mươi nhóm lửa?
Góc bếp năm nào ngày tôi còn bé
Mắt long lanh như bếp lửa bập bùng.

Đêm ba mươi Tết huyền diệu vô cùng
Nồi bánh sôi như lòng tôi rạo rục
Chợt tiếng pháo giao thừa về là lúc
Tôi thấy mình vừa mới lớn khôn hơn.

Mẹ đã mua chưa những chậu hoa thơm?
Cành mai vàng trong căn phòng khách nhỏ
Tôi vẫn thấy mình đứng bên cửa sổ
Nhìn ra ngoài mơ mộng một trời Xuân.

Chuyến bay miệt mài đi giữa màn đêm
Vượt đại dương mang theo hồn lữ thứ
Tạm biệt tuyết rơi, gió lạnh viễn xứ
Đứa con thân yêu đang trở về nhà.

ĐÔNG BUỒN GIẤU LỆ VÀO TRONG

*Nắng buồn
Tuôn giọt lệ hồng
Cho đêm thêm lạnh
Chạnh lòng nhớ ai*

*Trời buồn
Phơ phất mây bay
Sương mù ủ lá
tàn phai cuối mùa*

*Gió buồn
Gió hát vu vơ
Bờ môi lục bát
Ngát bờ hương sen*

*Mưa buồn
Dạ khúc âm quen
Men gà Cognac
Đêm chênh vênh đời*

*Môi buồn
Độc bản...tàn hơi
Đất trời tịch tĩnh
Ngôn lời vô ngôn*

*Khuya buồn
Hồn ghé thiên môn
Con tim chợt ngộ
Có còn buốt đau!!!
Đất buồn*

Nỗi vui mừng, vội vàng phố tôi qua
Hàng cây cũ nhìn tôi như chào đón
Những khuôn mặt quen bạn bè, lối xóm
Tất cả là ba mươi Tết trong tôi.

Đêm nay tôi sẽ thức, sẽ rong chơi
Về quá khứ tìm mùa Xuân đã mất
Xin chào quê hương ngày Ba Mươi Tết
Đêm nay giao thừa tôi trẻ lại như xưa.
KIM LOAN

*Chẳng nói câu nào
Như con chim nhỏ
Chiêm bao phiêu bồng*

*Đông buồn
Giấu lệ vào trong
Soi thân đối bóng
Ngồi hong luân hồi.*

Kiều Mộng Hà
Jan 30.2021